

കലാകൗമുദി

ഒക്ടോബർ 6, 1985

വില: 2 രൂപ

525

Editor:
M.S. Mani

Assistant Editors:
S. Jayachandran Nair
N.R.S. Babu

Chief Sub-Editors:
Kallikkadu Ramachandran
E.V. Sreedharan

Sub-Editors:
Kusuma kumari
Prasad Lekshmanan
S. Ashok Kumar

Special Correspondents:
P. Faziluddin
P.K. Sreenivasan
P.K. Kunhanandan Nair
P.J. Mathew

Correspondents:
K. Velappan
E.M. Ashraf
S. Sundar Das
K.K. Sreedevi

Artist:
Namboothiri
Photographer:
N. Sankaran Kutty

Production Supervisor:
N.V. Rajagopal

Advertisement Manager:
V. Salim Kumar

Circulation Manager:
K. Sreekumar

Printer & Publisher: M.S. Sreenivasan

Printed at Kala Kaumudi Press,
Trivancu

Postal Address:
Kala Kaumudi Group of Publications,
Kaumudi Buildings, Pettah,
Trivandrum 695 024.

കേരളരാഷ്ട്രീയത്തിൽ
പുതിയ വെള്ളിടികൾ 6
രാഷ്ട്രീയലേഖകൻ

ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ
ഒരു പകൽ 8

ശ്രീ. എസ്. അശോക്കുമാർ

കാരുണ്യം നഷ്ടപ്പെടുമ്പോൾ 10

ശ്രീ. ഇ. വി. ശ്രീധരൻ

സാഹിത്യവാദരഹിതം 46

ശ്രീ. എം. കൃഷ്ണൻനായർ

ആത്മകഥ 42

ശ്രീ. കെ. സുരേന്ദ്രൻ

അറിയില്ലെന്ന വിചിത്രജീവികൾ 50

ശ്രീ. എം. പി. നാരായണപിള്ള

കവിത

ശരീരവും ഉപ്പും 25

ശ്രീ. എ. അയ്യപ്പൻ

ലേഖനം

കററവാളി വേതനവർദ്ധനവോ? 14

ഡോ. കെ. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യം
ഡോ. പി. മോഹനൻപിള്ള

ഒരു മഹാമനസ്സിന്റെ

ആദ്യവും പ്രക്ഷോഭവും 17

ഡോ. എസ്. പി. രമേശ്

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങൾ 21
ഡോ. ബാലകൃഷ്ണ കുരുനാകരൻ നായർ

ദേശീയ മലമ്പനിയും
മുങ്ങിയ മുകുന്ദനും 24

ശ്രീ. ബാബു, ന്യൂഡെൽഹി

നോവലെറ്റ്

സുഹാസിനി 26

ശ്രീമതി ചെല്ലമ്മ ജോസഫ്

കഥ

ഒരു വിവാഹരാത്രി 31

ശ്രീ. പി. സോമൻ

നോവൽ

നമുക്ക് ഗ്രാമങ്ങളിൽ ചെന്നു്

രാപാർക്കാം 34

ശ്രീ. കെ. കെ. സുധാകരൻ

സ്വന്തമാപിനികളേ, നന്ദി! 36

ശ്രീ. സി. രാധാകൃഷ്ണൻ

കുറുപ്പുകൾ 4

പുതിയ പുസ്തകങ്ങൾ 45

എഡിറ്റോറിയൽ 5

മുഖചിത്രം

കളർ ട്രാൻസ്‌പേരൻസി:

ശ്രീ. ഉമേശ് ചന്ദ്രൻ

കരുണാകരൻ രാജിവയ്ക്കരുത്

ആർ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള മന്ത്രിപദമൊഴിയാൻ ഹേതുവായ പരാമർശങ്ങൾ ഹൈക്കോടതിയിൽ ഉണ്ടാകുന്നത്, തലേദിവസം മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരൻ ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോനെ സ്വാധീനിച്ചതുകൊണ്ടാണെന്ന് ആരോപിക്കുന്ന ഒരു റിപ്പോർട്ട് ബോംബെയിൽനിന്നിങ്ങുന്ന ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഇത് കോടതിയോടുള്ള അവഹേളനമായി ഹൈക്കോടതിക്ക് തോന്നിയതുകൊണ്ട് വീക്ക്ലിയുടെ പത്രാധിപരെ ശാസിക്കുകയും ലേഖകനെ ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. നിരപാധികം മാപ്പുപറഞ്ഞ് പുറത്തുവന്ന പത്രാധിപർ കോടതി നിർദ്ദേശിച്ചപ്രകാരം, തന്റെ ക്ഷമാപണം വീക്ക്ലിയുടെ തുടർന്നുള്ള ലക്കത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി.

ബെന്നററ് കോരമാൻ ആൻറ് കമ്പനിയുടെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ ഗ്രൂപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളിൽപ്പെട്ട ഒരു പ്രമുഖ വാരികയാണ് ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി. അടിയന്തരാവസ്ഥക്കാലത്തു് ഇന്ദിരാഗാന്ധിയെയും സഞ്ജയ്ഗാന്ധിയെയും തുണച്ച ഒരു പത്ര ഗ്രൂപ്പാണ് ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ. ഐ-കോൺഗ്രസ് സർക്കാരിന്റെ അനുഭോഗിക നാവായിപ്പോലും ചില രാഷ്ട്രീയനീരീക്ഷകർ ഈ ഗ്രൂപ്പ് പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നുണ്ട്. രാജീവ് ഗാന്ധിയോടും അങ്ങേയറ്റം മമത പുലർത്തുന്ന ഒരു പത്രശൃംഖലയാണ് ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യാഗ്രൂപ്പ്. വഴിയിൽനിന്നും കളഞ്ഞുകിട്ടുന്നതോ, കേരപ്പോരും കേരവിയുമില്ലാത്തവർ പറഞ്ഞുപറഞ്ഞുനതോ ആയ ഊഹാപോഹങ്ങളൊന്നും ഇവർ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാറില്ല. പത്രപ്രവർത്തനരംഗത്തു് മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഇവർക്കുള്ളതു്. അങ്ങനെയുള്ള ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലിയിലാണ്, ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോൻ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്ക് വിധേയനായി എന്ന സൂചനയുള്ള വാർത്ത അച്ചടിച്ചുവരുന്നത്. തങ്ങൾ മാപ്പുപറയാൻ പാടിട്ടുണ്ടെന്നും നിർബന്ധിതമായ ആരോപണം ശരിയാണെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്ന തെളിവുകൾ പത്രാധിപരുടെ കൈയിൽ നേരിട്ടുകിട്ടിയപ്പോൾ, നേരത്തെ ഉന്നയിച്ച ആരോപണം അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു. അതായതു് ബാലകൃഷ്ണപിള്ള രാജിവയ്ക്കാൻ കാരണമായ പരാമർശങ്ങൾ കോടതിയിൽ നടത്തിയ ജഡ്ജിയെ അതിന്റെ തൊട്ടു തലേദിവസം മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരൻ സ്വാധീനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരൻ സ്വന്തം രാഷ്ട്രീയ കാര്യലാഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി, മന്ത്രി ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെ രാജിവയ്ക്കാൻ നിർബ

ധീനനാക്കുന്നവിധം അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കാൻ, ഹൈക്കോടതിജസ്റ്റി രാധാകൃഷ്ണമേനോനെ സ്വാധീനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്നതു് സത്യമാകട്ടെ, കള്ളമാകട്ടെ. മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഔദ്യോഗികവസതിയിൽ നിന്ന് ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടിലേക്ക് തലേദിവസം രാത്രി രണ്ടുപ്രാവശ്യം ഫോൺചെയ്യാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിലെ ഓവർളൈഡ് ഫോട്ടോ സ്റ്റാറ്റാണ് ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി ഇപ്പോൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.

ശിക്ഷ അനുഭവിച്ച ഒരു കേസിൽ, ശിക്ഷയ്ക്ക് കാരണമായിത്തീർന്ന ആരോപണങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒരു പത്രാധിപർ ആവർത്തിക്കുകയില്ല. ഒരു മഞ്ഞപ്പത്രം പോലും അതിന് യൊര്യപ്പെടുകയുമില്ല. അങ്ങനെയുള്ളിടത്താണ്, ടൈംസ് ഓഫ് ഇന്ത്യാ ഗ്രൂപ്പിൽപ്പെടുന്ന ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി അസാധാരണമായ ഈ യൊര്യപ്രകടനത്തിന് മുതിർന്നിരിക്കുന്നതു്. അവിടുത്തെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ റിപ്പോർട്ട് ശരിയാണെങ്കിൽ ഇനിയൊരു നിമിഷം പോലും കരുണാകരൻ മുഖ്യമന്ത്രിയായി തുടരുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിശ്വാസ്യതയ്ക്കു് തുണയെന്നു തല്ല.

പക്ഷേ, മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരൻ രാജിവയ്ക്കാൻ പാടില്ലാത്തതാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രേഖകൾ വ്യാജവും കൃത്രിമമായി ചമച്ചതാണെന്നു് മാത്രമുമാണ് മലയാള മനോരമയും വിധിയെഴുതിയിരിക്കുന്നത്. ഇനി ഞങ്ങൾക്ക് സംശയമേയില്ല - ഇലസ്റ്റേറഡ് വീക്ക്ലി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ രേഖകൾ വ്യാജം തന്നെയാണ്. മേലിൽ ഇതെച്ചൊല്ലി വിവാദങ്ങളുമായി നടക്കുന്നത് കരുണാകരനോടുള്ള ക്രൂരവ്യക്തമായ മോശം, "രാജ്യത്തിന്റെ ഭദ്രതയ്ക്കും അഹിംസയ്ക്കും അഭ്യന്തരസമാധാനത്തിനും ഹാനികരവുമാണെന്നു്" ഇതിനാൽ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ജുഡീഷ്യൽ അന്വേഷണമോ പരസ്യാന്വേഷണമോ ഒന്നും ഇനി ആവശ്യമില്ല. മാത്രമുമാണ് മനോരമയും ഇക്കാര്യം കിറകുതൃം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. സത്യവും ധർമ്മവും നീതിയും അവരുടെ മുഖമുദ്രകളാണ്. നമ്മുടെ ജനാധിപത്യം നിലനിൽക്കുന്നതുപോലും അവരുള്ളതുകൊണ്ടാണല്ലോ!

സത്യം പറയാനും നാമം ജപിക്കാനും ക്ഷണം കഴിക്കാനും മാത്രം വാതുറക്കുന്ന അല്ലയോ മാളയിലെ മാണിക്യമേ, അങ്ങ് മുഖ്യമന്ത്രിയായി സുന്ദരം വാണാലും.

ന്നുപോലെ കതിക്കുകയാണ്. ഈ കതിപ്പ് ഒരു ദിവസം ചരിത്രം നമ്മെ പ്രതിഭാസമായി കയറ്റിനിറയുന്നു. അത് സാമ്പത്തിക പരാമർശമാണ് നാം കടമെടുക്കേണ്ടത്. Sorry, Mr. Larry Baker, Sorry. We are trying to search ourselves in between confessions and condolence.

എ. എം. ജോസഫ്
തെനേരി,
കൽപ്പറ്റം.

വേഷവും പശ്ചാത്തലവും

ആഗസ്റ്റ് 25-ലെ ലഭ്യമായ ചിത്രത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഗാന്ധിജിയെ ശ്രീനാരായണഗുരു രണ്ടു കൈകളും നീട്ടി സ്വീകരിക്കുന്ന ചിത്രമായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ചിത്രത്തിലെ ഗാന്ധിജിയുടെ വേഷവും, ആ പശ്ചാത്തലവും ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് ചരിത്ര യാഥാർത്ഥ്യമായി പൊരുത്തപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. പ്രൊ. എം. കെ. സാറവിന്റെ 'നാരായണഗുരുസ്വാമി' എന്ന പ്രമാണിക ജീവചരിത്രഗ്രന്ഥത്തിൽ ഈ ആചാര്യന്മാരുടെ സംഗമം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു് ഇപ്രകാരമാണ്: "സഭാസമയമായ മൂന്നരമ

ചേരാവളിശശി,
കാര്യവട്ടം.

അടുത്ത ലക്കത്തിൽ
കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ
കഥ
എം. ഗോവിന്ദന്റെ കാവ്യം
പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു.

സാഹിത്യ നായകരുടെ അഭ്യർത്ഥന

മുഖ്യമന്ത്രി സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഗവണ്മെന്റ് കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ള ഭേദഗതിനിർദ്ദേശം അതിന്റെ സ്വയംഭരണസ്വഭാവവും പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യവും നിഹനിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ളതാണെന്നു് കാണുന്നതിൽ ഞങ്ങൾ ഖേദിക്കുന്നു.

നിലവിലുള്ള ഭരണഘടനയിലെ നിബന്ധനകൾക്കു വിരുദ്ധമായി മുഴുവൻ അംഗങ്ങളെയും നേമിനേറ്റർ ചെയ്യുന്ന ഒരു സംവിധാനമാണ് അതിൽ വിഭാവനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ജനറൽ കൗൺസിലിലേക്കും നിർവ്വാഹകസമിതിയിലേക്കും പ്രഗല്ഭസാഹിത്യകാരന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാനുള്ള ജനറൽ കൗൺസിലിന്റെ അധികാരം പോലും അതു് ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു.

അക്കാദമിയുടെ നയപരിപാടികൾ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെന്റിനായിരിക്കുമെന്ന് അതിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന അക്കാദമി അംഗങ്ങളെ നടപടി എടുത്തു് പുറത്താക്കുവാൻ അതു് ഗവണ്മെന്റിന് അധികാരം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതി വാങ്ങാതെ നിയമനങ്ങൾ നടത്തുവാനുള്ള അക്കാദമിയുടെ അധികാരം അതു് ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'ഗവണ്മെന്റിന് അധികാരമുണ്ടെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അക്കാദമിയെ പിരിച്ചുവിടാനുള്ള അധികാരം കൂടി അതു് ഗവണ്മെന്റിന് നൽകുന്നു.

നിർവ്വാഹകസമിതിയുടെ മിക്കവാറും എല്ലാ അധികാരങ്ങളും ഗവണ്മെന്റ് നോമിനേറ്റ് ചെയ്യുന്ന ഒരു സ്റ്റിയറിങ് കമ്മിറ്റിക്കു് അതു് നല്കിയിരിക്കുന്നു. പ്രസിഡൻറിനേയും സെക്രട്ടറിയുടേയും ചുമതലകൾപോലും സ്റ്റിയറിങ് കമ്മിറ്റി നിർവ്വഹിക്കുമെന്ന നിലയാണുള്ളതു്.

നിലവിലുള്ള ഭരണഘടന

സോറി, മിസ്റ്റർ ലാറിബേക്കർ

മുമ്പത്തെ പേപിൾ വീണ്ടു മിതാ ഒരു ലാറി എ ബേക്കർക്കുടി. രണ്ടുപേരും വിദേശികൾ. ഇവർ രണ്ടുപേർക്കും കേരളത്തിന്റെ തനതു ഭംഗം നശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള അനുമതി വാങ്ങാതെ നിയമനങ്ങൾ നടത്തുവാനുള്ള അക്കാദമിയുടെ അധികാരം അതു് ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു. 'ഗവണ്മെന്റിന് അധികാരമുണ്ടെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കപ്പെടാവുന്ന കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുമ്പോൾ അക്കാദമിയെ പിരിച്ചുവിടാനുള്ള അധികാരം കൂടി അതു് ഗവണ്മെന്റിന് നൽകുന്നു.

നിലവിലുള്ള ഭരണഘടന

രാഷ്ട്രീയ ലേഖകൻ

കേരളരാഷ്ട്രീയത്തിൽ പുതിയവെളിയിടികൾ

“ആരാണ് ഈ പ്രൊഫസർ കെ. വി. തോമസ് എം. പി? ടെലഫോൺ സിന്റെ ജനറൽ മാനേജർ വല്ലതുമായോ? ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിൽ ചെല്ലാൻ ഈ ആൾക്ക് ആത്മ അനുമതി നൽകി? ബന്ധപ്പെട്ട രേഖകൾ ഈ ആൾക്ക് എങ്ങനെ കിട്ടി?”—എം. വി. രാഘവന്റെ ചോദ്യം.

“ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിലെ ബന്ധപ്പെട്ട രേഖകൾ കൃത്രിമമാണെന്ന് മുഖ്യമന്ത്രി സ്വയം തീരുമാനിച്ചു” ടെലഫോൺ വകുപ്പിനെ സ്വാധീനിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന്— എ. സി. ഷൺ മുഖാസം.

“ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിലെ ബന്ധപ്പെട്ട രേഖകൾ കൃത്രിമമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നുണ്ട്... ഈ രേഖകൾ എക്സ്ചേഞ്ചിൽനിന്ന് അപ്രത്യക്ഷമായി എങ്കിൽ അത് എങ്ങനെ? ടെലഫോൺ വകുപ്പ് അധികൃതർ ഇക്കാര്യത്തിൽ മൗനം പാലിക്കുന്നു. അവർ ആരുതന്നെ രേഖകളുടെ കാര്യം നിഷേധിച്ചിട്ടില്ല. അടിസ്ഥാനപ്രമാണങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ പ്രശ്നത്തിൽ ഭരണകക്ഷിയുടെ ഒരു എം. പി. ആയ കെ. വി. തോമസ് പത്രപ്രസ്താവനയുമായി വന്നാണ് രേഖകൾ കൃത്രിമമാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമം നടത്തിയിട്ടുള്ളത്... മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ വസതിയിൽനിന്ന് ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയുടെ വീട്ടിലേക്ക് ടെലഫോണിൽ ബന്ധപ്പെടാൻ ശ്രമം നടന്നുവെന്നു സംബന്ധിച്ചുള്ള രേഖകൾ കൃത്രിമമാണെന്ന് പറയുന്നത് സത്യവിരുദ്ധമാണ്. ആവശ്യമെന്നു കണ്ടാൽ പ്രസ്തുത രേഖകളുടെ അസ്സലുകൾ ഹാജരാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാവുകയില്ല”—ബേബിജോണിന്റെ പ്രഖ്യാപനം.

“ഈ ആരോപണത്തിൽ ഒരു ശതമാനം നേരുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ രാജിവെക്കും. എന്നാൽ ആരോപണം ആശയമാണ്.

സത്യവിരുദ്ധമാണ്”—മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരൻ.

കേരളരാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഏറ്റവും പുതിയ വെളിയിടിയെടുത്തിരിക്കുന്നത് നിയമസഭയിൽ ഉയർന്ന ബഹളത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളാണ്. മുകളിൽ കൊടുത്തത്.

ഈ പുതിയ വെളിയിടിയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാണ് “ഇലക്ട്രോറഡ് വീക്ലി”യുടെ സംഭാവനയാണ്.

കേരള കോൺഗ്രസ്സ് മുഖ്യമന്ത്രിയും തമ്മിൽ പിള്ളപ്രശ്നത്തിന്മേൽ നടന്ന ബലപരീക്ഷണം, കോൺഗ്രസ്സ്-ഐയിൽ എ-കോർഡ് ഐ-കോർഡ് തമ്മിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബലപരീക്ഷണം, നിയമസഭാസ്പീക്കറുടെ പ്രവർത്തനശൈലിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവാദം എന്നിങ്ങനെ ഓരോ മഹായുദ്ധത്തിന് തന്നെ തികയുന്ന കോപ്പകൾ ഭരണമുന്നണിക്കാരുടെ മുന്നിൽ നിരന്നിരിക്കുകയാണ്. ഓർക്കാപ്പറയുന്നത് ബോധ്യപ്പെടുത്തിയത് ഈ വെളിയിടിയെ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെ മന്ത്രിയാക്കിയിട്ടുള്ളതാണ് തീർച്ചയാണെങ്കിലും, വേണമെങ്കിൽ സ്പീക്കറാക്കണം എന്ന ഒരു മയപ്പത്രവെത്തിയപ്പോൾ മുഖ്യമന്ത്രി ഇറങ്ങിവന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. പിള്ളയെ സ്പീക്കറാക്കണമെങ്കിൽ, ആ സ്ഥാനത്തിരിക്കുന്ന വി. എം. സുധീരനെ ഇറക്കണമല്ലോ. എ-ഐ. സുഗരത്തിന്റെ ഭാഗമായി സുധീരനെ തഴയണം, പിള്ളപ്രശ്നം ഭംഗിയായി തുറക്കണമെന്നും നടത്തിയ കരുവൊരുക്കങ്ങൾ പുറത്തുവിട്ടു പോയതിന്റെ ജാലകമായിരുന്നു മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ തലയിൽ പെട്ടെന്നൊരു തെങ്ങാകൂടി വന്നുവീണത്? അതായിരുന്നു, ശരിയായാലും തെറ്റായാലും ഇലക്ട്രോറഡ് വീക്ലിയിലൂടെ വന്നത്.

ഒട്ടേറെ ചെപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിക്കഴിഞ്ഞ ‘പിള്ളക്കേസ്’ ഹൈക്കോടതിയിൽ

ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോൻ പരിഗണനയ്ക്കുതക്കത് ഇക്കഴിഞ്ഞ ജൂൺ 5-നായിരുന്നുവല്ലോ. അതിന്റെ തലേനാൾ മുഖ്യമന്ത്രി, ജസ്റ്റിസ് മേനോനുമായി സംസാരിച്ചിരുന്നതായി തലസ്ഥാനത്ത് ശ്രുതി പരന്നിരുന്നുവെന്നും ഇലക്ട്രോറഡ് വീക്ലിയിൽ അക്കാലത്തു വേണ്ട മേനോന്റെതായി ഒരു റിപ്പോർട്ട് വന്നിരുന്നു. ഈ റിപ്പോർട്ട് കോടതിക്ക് അപമാനകരമാണെന്ന് ഒരു കേസുണ്ടായി. വീക്ലിയുടെ പത്രാധിപർ പ്രീതിഷ് നന്ദി, ലേഖകൻ വേണുമേനോൻ എന്നിവരെ ഹൈക്കോടതി വിളിച്ചുവരുത്തി. അവർ മാപ്പു പറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും കോടതിവിട്ടില്ല. ലേഖകൻ ആയിരം രൂപ പിഴ ശിക്ഷിച്ചു. ഇത്രയും ഗൗരവാവഹമായ കാര്യങ്ങൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞശേഷം, ഇക്കഴിഞ്ഞ ആഴ്ച ഇറങ്ങിയ വീക്ലി, മറ്റൊരു റിപ്പോർട്ടിലൂടെ അതിവേഗ ഗുരുതരമായ ഒരാലോചനയും അതു തെളിയിക്കാൻ ചില രേഖകളും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ഇതാണ് ഇപ്പോഴത്തെ വെളിയിടിയെ. മുഖ്യമന്ത്രി കരുണാകരന്റെ വീട്ടിൽനിന്ന് ജൂൺ 4-ാം തീയതി രാത്രി ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോനുമായി ഫോണിൽ സംസാരിക്കാൻ തീർക്കിട്ട് ശ്രമം നടത്തി എന്നതാണ് ആരോപണം. ആ ശ്രമം നടത്തി എന്നു തെളിയിക്കാൻ ടെലഫോൺ വകുപ്പിലേതെന്ന് വിവരിക്കപ്പെടുന്ന ചില രേഖകളും നിവർത്തി.

പിള്ളക്കേസിൽ ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിയെ സ്വാധീനിക്കാൻ മുഖ്യമന്ത്രി ശ്രമിച്ചതായുള്ള ഈ ആരോപണം ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്ന വാരിക, ഇന്ത്യൻ പത്രലോകത്ത് ദീർഘകാലത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണ മാനുഷ്യ പദവിയിലുള്ളതാണ്. ജഡ്ജിയുടെ പ്രവർത്തനം സ്വതന്ത്രമല്ലെന്ന് അത് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ആജ്ഞാപരത്തിയാണെന്ന് വരുത്തുക വിധത്തിൽ ഒരു റിപ്പോർട്ട് പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ വാരികയെ പ്രേരിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്ന്? “പൊതുതാല്പര്യം മുൻനിർത്തി” എന്ന ഉപശീർഷകത്തിലും “സത്യം കാക്കാൻ” എന്ന പ്രധാന ശീർഷകത്തിലുമാണ് ഈ റിപ്പോർട്ട് വന്നിരിക്കുന്നത്. ഒരു മുഖ്യമന്ത്രിക്ക് ഒരു ഹൈക്കോടതി ജഡ്ജിക്ക് നേരെ ജനങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ വെച്ച് ചെളിവാരി എറിയുക എന്ന ബാലിശമായ ചിന്തയാവുമോ അത്? നേരത്തേ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ ഒരു റിപ്പോർട്ടിന്റെ പേരിൽ കോടതിയിൽനിന്ന് ഒരു ശിക്ഷ ലഭിച്ചിട്ട് അധികനാളായിട്ടില്ലാ എന്നിരിക്കെ ഒരു കട്ടിക്കളിക്ക് ഈ വാരിക വീണ്ടും മുതിരുക? ഇലക്ട്രോറഡ് വീക്ലിയെപ്പോലെ നിയമബോധവും ഉത്തരവാദിത്വചിന്തയുമുള്ള ഒരു വലിയ പ്രസിദ്ധീകരണം കൃത്രിമരേഖ ചമച്ച് മുഖ്യമന്ത്രിയെയും ജഡ്ജിയെയും അപമാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന് വന്നു കൂടുമോ?

വാരികയുടെ സല്ലക്ഷാർത്ഥമാത്രം

മേലുറഞ്ഞ രേഖകൾ കൃത്രിമമല്ലാതായി തീർന്നുവെന്നില്ല. മുഖ്യമന്ത്രി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗിക വസതിയിൽ നിന്നും ജൂൺ നാലാം തീയതി രാത്രി ജസ്റ്റിസ് മേനോനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലെ ടെലഫോണിൽ വിളിച്ചപ്പോൾ, മറുപടി കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട്, മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന് കൊച്ചി ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിലെ ‘പരാതിവിഭാഗത്തിൽ’ പരാതിപ്പെടുത്തുന്നത് സ്ഥാപിക്കുന്നതാണ് വീക്ലി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന രേഖകൾ. ഇവ നമുക്കൊന്ന് പരിശോധിച്ചുനോക്കാം.

ആദ്യത്തേത് ടെലഫോൺ തകരാറിനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാതി കറിച്ചുവെക്കുന്ന ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റ്. രണ്ടാമത്തേത് ജസ്റ്റിസ് മേനോന്റെ വീട്ടിലെ ടെലഫോണിനെ സംബന്ധിച്ച ഫോറട്ട് കാർഡ്. പ്രസ്തുത ടെലഫോൺ തകരാറിലാണെന്ന് പരാതി കിട്ടുമ്പോഴല്ലോ. അത് ഈ കാർഡിൽ എഴുതിവെക്കും. ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റിൽ, കേടായ ടെലഫോണിന്റെ നമ്പർ, തീയതി, സമയം, പരാതി ഉന്നയിക്കുന്ന ടെലഫോൺ നമ്പർ തകരാർ പരിശോധിച്ച തീയതി, സമയം മുതലായവ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കും. ഫോറട്ട് കാർഡിലും, പരാതി ഉണ്ടായ തീയതി, സമയം, ഡോക്കുമെന്റിന്റെ നമ്പർ, തകരാറിന്റെ സ്വഭാവം, നന്നാക്കാൻ ആരെ അയച്ചു, അയച്ച തീയതിയും. സമയവും, തകരാർ മാറ്റിയ തീയതിയും. സമയവും എന്നിവ രേഖപ്പെടുത്തും. വീക്ലി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റിലും ഫോറട്ട് കാർഡിലും പരാതി വന്നത് തിരുവനന്തപുരത്തെ മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഔദ്യോഗികവസതിയിലെ നമ്പരുകളിൽ നിന്നാണെന്നും (65953, 62051) പരാതി കൊച്ചി, കലൂർ ആസാദ് റോഡിലെ ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടിലെ ടെലഫോണിനെ (31670) കുറിച്ചാണെന്നും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ജൂൺ നാലാം തീയതി രാത്രി 8-40-നും 8-56-നും രണ്ടു തവണ പരാതിപ്പെടുത്തുന്നത് പരിശോധിച്ചപ്പോൾ ഫോൺ ആരും എടുക്കുന്നില്ലെന്നല്ലാതെ, അതിന് തകരാറില്ലെന്നും ആ രണ്ടു രേഖകളിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തകരാർ മാറ്റാൻ നിയുക്തനായ ലൈൻമാന്റെ പേരും അയാൾ പോയ സമയം, തകരാർ മാറ്റിയ സമയം എന്നിവയും ഈ രേഖകളിൽ കാണാം.

ഈ രേഖകളാണ് ഇപ്പോഴത്തെ തക്ക വിഷയം. ഇവ കൃത്രിമമാണെന്ന്, ഇത് എഴുതുന്ന സമയത്തും ടെലഫോൺ അധികൃതരും പറഞ്ഞിട്ടില്ല. അക്കാലമാണ് ഈ രേഖകളുടെ വിശ്വാസനീയതയെന്തിനാണിരിക്കുന്നത്. ആക്ഷേപം ഉന്നയിച്ചിരിക്കുന്നത് എറണാകുളത്തെ എം. പി. യും പുതിയ കോൺഗ്രസ്സ്-ഐ നേതാവുമായ പ്രൊഫസർ കെ. വി. തോമസ് ആണ്. തന്റെ നേതാവായ മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സഹായത്തിനുള്ളതുക എന്ന

ചേതോവികാരമല്ലാതെ, അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് മറ്റൊരു ന്യായീകരണവുമില്ല. എങ്കിലും, ഈ വിവാദത്തിൽ ഗുരുതരമായ ഭരണഘടനാപ്രശ്നങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാൽ ആക്ഷേപങ്ങൾ പരിശോധിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

ഒന്നാമത്തെ ആക്ഷേപം പൊള്ളയാണ് എന്ന് കാണാൻ വിഷമമില്ല. എറണാകുളത്തെ ജസ്റ്റിസ് മേനോന്റെ ടെലഫോണിന്റെ തകരാറിനെപ്പറ്റി പരാതി പറയേണ്ടത് എറണാകുളം 198-ൽ ആണ്. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നും ആ നമ്പർ എസ്. റി. ഡിയായി വിളിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നാണ് വാദം. അത്രയും ഭാഗം ശരിതന്നെ. എന്നാൽ, ടെലഫോൺ കംപ്ലെയിൻസ് വിഭാഗത്തിൽ വേറെ ചില സംവിധാനങ്ങളുമുണ്ട്, ടെസ്റ്റ് ഡെസ്ക് എന്നാണ് ആ വിഭാഗം മൊത്തത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. 198 എന്ന നമ്പരിനുപുറമേ, ഈ വിഭാഗം മേധാവിക്ക് മറ്റൊരു നമ്പരും, ആ നമ്പർ എസ്. റി. ഡി. യിൽ കിട്ടും. അത് ടെലഫോൺ ഡയറക്ടറിയിലും കൊടുത്തിരിക്കും. തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്ന് ആ നമ്പരിൽ വിളിച്ചു ജസ്റ്റിസ് മേനോന്റെ ടെലഫോൺ തകരാറിലാണോ എന്നന്വേഷിച്ചിരിക്കേണ്ടവനാണ് വീക്ലി എഴുതുന്നവരിൽനിന്ന്. മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

കൂടാതെ, തിരുവനന്തപുരത്തെ എസ്. റി. ഡി. കംപ്ലെയിൻസ് വിഭാഗം പരാതി പറയാം. അത് അവർ എറണാകുളം എക്സ്ചേഞ്ചിലെ ടെസ്റ്റ് ഡെസ്ക് കീൽ അറിയിക്കും. അപ്പോഴും ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റ് തയ്യാറാകുന്നത് തിരുവനന്തപുരത്തല്ല, എറണാകുളത്തു തന്നെയാണ്.

ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റ് കൃത്രിമമാണെന്ന് മറ്റൊരു ആക്ഷേപം. അതിന് പറയുന്ന കാരണം, എഫ്-08981 (അതാണ് വീക്ലി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഡോക്കുമെന്റിന്റെ നമ്പർ) എന്ന സീരിസിലുള്ള ഡോക്കുമെന്റ് അന്ന് എറണാകുളം എക്സ്ചേഞ്ചിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല എന്നാണ്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റ് ഫാറം ഉപയോഗിക്കുന്നത് ക്രമനമ്പർ അനുസരിച്ചാണെന്നാണ്ല്ലോ. അത് ശരിയല്ലെന്നാണ് ഈ ലേഖകൻ നടത്തിയ അന്വേഷണത്തിൽ നിന്നും മനസ്സിലാകുന്നത്. ഓരോ സീരിസിലും എത്ര ഫാറങ്ങൾ ഉണ്ടെന്ന് ഒരു ഘട്ടത്തിലും പരിശോധിക്കാറില്ല. എന്ന് സീരിസിലെ എത്രയെണ്ണം ഡെസ്ക് വിട്ടിട്ടുണ്ടെന്ന് ഒരു രജിസ്റ്ററിലും രേഖപ്പെടുത്തിവെക്കാറുണ്ട്. എല്ലാ ഓപ്പറേറ്റർമാരും ഒരേ സീരിസിലുള്ള ഫാറങ്ങൾ തന്നെ ഉപയോഗിക്കണമെന്നും വ്യവസ്ഥയില്ല. എഫ് സീരിസിൽ 1 മുതൽ 1000 വരെ ക്രമ നമ്പരുകളുണ്ടാകും ഉണ്ടെന്ന് സങ്കല്പിക്കണം. അത്തരം ഫാറങ്ങളുടെ ഒന്നിലേറെ സെറ്റുകൾ ഒരേ സമയത്തുണ്ടാകും. അങ്ങനെ ഓരോ സീരിസിലും പല സെറ്റുകൾ യാതൊരു ക്രമവും കൂടാതെ അവ കൂട്ടിക്കെട്ടി ടെസ്റ്റ് ഡെസ്ക് കീൽ വാരി

യിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്ന് വലിച്ചെടുത്താണ് ഓരോ ഓപ്പറേറ്ററും കംപ്ലെയിൻസ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരു നിശ്ചിത ദിവസം ഇന്ന സീരിസിലെ ഡോക്കുമെന്റ് ഫാറം ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് ആർക്കും തീർത്തുപറയാൻ പറ്റില്ല.

ഈ തർക്കത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലാത്തതല്ല മറ്റൊരു പ്രധാന കാര്യമുണ്ട്. ജൂൺ നാലാം തീയതി രാത്രി എറണാകുളം ടെസ്റ്റ് ഡെസ്ക് കീൽ ആരെല്ലാമായിരുന്നു ഡ്യൂട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. അവർ ഒട്ടേറെ ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റുകൾ അന്നു തയ്യാറാക്കിയിട്ടുണ്ടാകും. ആ ഡോക്കുമെന്റുകളിലേയും, ഇപ്പോൾ വെളിച്ചത്തായ ഡോക്കുമെന്റിലേയും കൈയക്ഷരങ്ങൾ വിദഗ്ദ്ധ പരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിയാൽ മതിയാകും. ഈ പരിശോധനയെഴുതുന്നവർ, വെളിച്ചത്തായ രേഖകൃത്രിമമാണോ അല്ലയോ എന്നു തെളിയിക്കാൻ ശാസ്ത്രീയമായ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നുമില്ല.

വൈകിട്ട് ആറുമണിക്കു ശേഷം കിട്ടുന്ന പരാതികൾ പിറേറന്ന് രാവിലെ ബെതുമണിക്കു ശേഷം മാത്രമേ നന്നാക്കാറുള്ളൂവെന്നാണ് മറ്റൊരു വാദം. മുഖ്യമന്ത്രി കൊച്ചിയിലേക്കു വിളിച്ചുവെന്നു പറയുന്നത് രാത്രി എട്ടുമണിക്കു ശേഷമാണല്ലോ. ആ പരാതി അനുസരിച്ച് രാവിലെ ഏഴുമണിക്കു ഫോൺ നന്നാക്കാൻ ആളിനെ അയച്ചു എന്നാണ് ഫോറട്ട് ഡോക്കുമെന്റിലും, ഫോറട്ട് കാർഡിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. രാവിലെ ബെതുമണിക്കു മാത്രമേ ലൈൻമാൻ ജോലി ആരംഭിക്കുന്നുള്ളൂ എന്ന വ്യവസ്ഥ നിലവിലിരിക്കെ ഏഴുമണിക്കു ലൈൻമാനെ അയച്ചു എന്നു കാണുന്നത് വിചിത്രമല്ലേ എന്നാണ് ചോദ്യം. റെയ്ഡിങ്ക് ശരിയാണെന്ന് തോന്നുന്ന ഈ ചോദ്യത്തിന് പിറകിൽ ഒരു പ്രധാന രഹസ്യം ഒളിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണക്കാർ വൈകിട്ട് ആറുമണിക്കു ശേഷം ഫോറട്ട് അറിയിച്ചാൽ അതു നന്നാക്കുന്നത് പിറേറന്ന് രാവിലെ ബെതുമണിക്കു തന്നെ. എന്നാൽ ഒരു സംസ്ഥാനത്തെ മുഖ്യമന്ത്രി കേവലം ഒരു സാധാരണക്കാരനാണോ? അതോ വി. ഐ. പി. യോ? വെറും വി. ഐ. പി. യല്ല. വി. വി. ഐ. പി. യാണ്. സാധാരണ നിയമങ്ങൾ വി. ഐ. പി. ക്ക് ബാധകമേയല്ല. വി. ഐ. പി. മരുടെ ഫോറട്ട് കംപ്ലെയിൻസ് എത്ര സമയത്തായാലും, ആരെ വിട്ടായാലും ശരിയായാണെന്ന് പതിവ് വളരെ സജീവമായി നിലവിലുണ്ട്. പരാതിവന്നത് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ ഔദ്യോഗിക വസതിയിൽനിന്നാണല്ലോ. അത് മുഖ്യമന്ത്രിതന്നെ നേരിട്ട് പരാതി പറഞ്ഞതാണോ? മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പരാതിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ജസ്റ്റിസ് രാധാകൃഷ്ണമേനോന്റെ വീട്ടിലെ ഫോണിൽ നിന്ന് മറുപടി കിട്ടുന്നില്ലെന്നാണല്ലോ. ആ നമ്പരിൽ ഉടൻതന്നെ വിളിച്ചുവെന്നും, ആ നമ്പർ (ശേഷം 41-ാം പേജിൽ)

ഭാമ്യയുടെ തിരശ്ശളിൽ

ഒരു പക്ഷർ

“...തൊൻ ഹൈസ്കൂളിൽ പഠിക്കുന്ന കാലം നോവൽ വായനയിലും, ഓറും കമ്പ്യൂട്ടറിലുമായിരുന്നു. അന്ന് സ്മിത്തിന്റെ ഒരു ലൈബ്രറി ഉണ്ടായിരുന്നു—ശങ്കരൻതമ്പി സ്മാരക വായനശാല. ഞാൻ ലൈബ്രറിയിലെ അംഗമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഞാൻ ലൈബ്രറിയിൽനിന്നും പുസ്തകങ്ങൾ എടുത്തുവായിച്ചു. ലൈബ്രറിയുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്ന കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ റെക്കർഡുകൾക്കാണ്.” —ഒ. എൻ. വി. കുറുപ്പ് പ്രസംഗിക്കുകയാണ്.

“പുസ്തകങ്ങൾ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയിക്കൂട. വൈകുന്നേരം തിരിച്ചെത്തിപ്പിക്കണം. ഇതായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. ആയിടയ്ക്കാണ് തകഴിയുടെ ‘പതിനഞ്ചു വംശം’ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. ലൈബ്രറിയിൽ എത്തുന്നത്.

ആറുനോവലുകളാണവ, ആറു

മോ എന്നോർത്തല്ല, പുസ്തകം പോകുമല്ലോ എന്നോർത്തല്ല. ലൈബ്രറിയിലെങ്ങും ഇതറിഞ്ഞാൽ...? ഇങ്ങനെ വ്യസനിച്ചു. പലരും ആലോചിച്ചു. നിലക്കുമ്പോൾ ശങ്കരവാർദ്ദി (ഹെഡ് മാസ്റ്റർ) സാർ എന്നെ വിളിച്ചു.

അദ്ദേഹം പുസ്തകം എന്നെ ചേർത്തിരുന്നില്ല. അതിൽ കറേ ഓഗെൻഡ് ചുവന്ന മഷികൊണ്ട് അടിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അത് ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് സാർ എന്നോട് ചോദിച്ചു:

നി ‘പുരോഗമന’ സാഹിത്യമോ വായിച്ചു ശീലിക്കുന്നത്?

‘പുരോഗമന സാഹിത്യം’ എന്ന കേട്ടപ്പോൾ എനിക്കു ചിരിവന്നു. എങ്കിലും ചിരി അടക്കിക്കൊണ്ട് ഞാൻ ഹെഡ് മാസ്റ്ററോട് ഡയറക്ടർക്ക് പറഞ്ഞു: ‘വല്ല ശിക്ഷയുണ്ടെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ

എഴുതിക്കഴിഞ്ഞു നിലക്കുന്ന കാലം. എന്റെ ഒരു കവിതയ്ക്ക് അന്ന് പുരോഗമന സാഹിത്യ സംഘടനയുടെ ഒരു അവാർഡ് കിട്ടി. കൊല്ലത്തുവെച്ചായിരുന്നു സമ്മാനദാനം. പുരോഗമന സാഹിത്യ സമ്മേളനത്തിൽവെച്ച്. സമ്മാനം വാങ്ങാൻ ഞാൻ കാലേക്കൂട്ടിപ്പോയി. സമ്മാനം കിട്ടുന്നതിന്റെ ആഘോഷമായിരുന്നു എന്റെ മനസ്സിൽ അലയടിച്ചത്. ഞാൻ വായിച്ച മഹത്തായ കൃതികൾ എഴുതിയ കൈകൾ കാണാനുള്ള പുതിയായിരുന്നു.

വയലാറുമൊത്താണ് പോയത്. കൊല്ലത്തു് അന്നൊരു തകരക്കൊടുക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെവെച്ചായിരുന്നു സമ്മേളനം. ഞങ്ങൾ ചെല്ലമ്പോൾ തകഴി, കുറുപ്പ്, എം. പി. പോൾ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഉണ്ട്. ‘ഈ മേൽക്കൂറു ഇന്ന് ഞാൻ ചൂടും’ എന്ന ഗാനം ചേർത്തു. ‘കൂർപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കേൾക്കേണ്ട’ ഒരു കാരണവരെപ്പോലെ അങ്ങോട്ടുനിൽക്കേണ്ടതിനായിട്ടുണ്ടെന്നു.

വയലാർ എന്നെ ‘തകഴി’ പരിചയപ്പെടുത്തി. തകഴിയെപ്പറ്റി, വെറുക്കുന്ന പടർന്ന ആ ചുണ്ടിൽ ഒരു മുഖമുദ്രയായി, എന്റെ വാത്സല്യപൂർവ്വം ഒന്നു നോക്കി. എന്നിട്ട് ഒരു ചോദ്യം: കൃഷ്ണകുറുപ്പ് ചേട്ടന്റെ മോനല്ലേ?

എന്ന് അർത്ഥത്തിലാണ് തകഴി ചേട്ടൻ അന്ന് അങ്ങനെ പറഞ്ഞതെന്ന് എനിക്കു അറിയില്ല. ആ കൃഷ്ണകുറുപ്പിന്റെ മോനല്ലേ ഇത്രയൊക്കെയോ ആദ്യം എന്ന പരിഹാസമോ, എന്നിലെ കവിതാപരിചയം പ്രതികരണമോ ആയിരുന്നുവെന്നു സന്ദേഹമോ എന്നോ അറിയാതെ തകഴി ചേട്ടനിൽ നിറഞ്ഞുനിന്നതെന്ന് എനിക്കു അറിയില്ല.

ഞാനും തകഴി ചേട്ടനും തമ്മിൽ അന്നു തുടങ്ങിയ ബന്ധമാണ്. പത്തു മുപ്പത്തു വർഷത്തെ പഴക്കമുള്ള ബന്ധം. ജനനംകൊണ്ട് രണ്ടു ദശാബ്ദത്തെ വ്യത്യാസമുണ്ടെങ്കിലും ഞങ്ങൾ ജ്യേഷ്ഠാനുജന്മാരാണ്. ഈ വൈകാരികതയ്ക്കു കാരണം ജ്ഞാനപീഠപുരസ്കാരം കിട്ടി, ജ്ഞാനപീഠം സമ്മിച്ചുകൊണ്ട് തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നിരിക്കുന്ന തകഴി ചേട്ടനെ അനുഗമിക്കാൻ എന്നിടം സാധ്യമല്ല.

ഞാൻ ‘തകഴി’യുടെ നോവലുകൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആളാണ്. പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ മറ്റൊരാൾ. മറക്കും, നോവൽമാത്രം അവശേഷിക്കും. ഇപ്പോൾ നോവലുകൾ എല്ലാം പിന്നോട്ടു മാറിയിട്ടു മനസ്സിൽ മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. എനിക്കും നിങ്ങൾക്കും അറിയാവുന്ന ഒരു വാക്കുകൊണ്ട് ഞാൻ ആവർത്തിക്കട്ടെ. ‘സെൻറിമെന്റ്’ലായ കാരണങ്ങളാൽ എനിക്കു തകഴി ചേട്ടനെ അനുഗമിക്കാൻ വയ്യ...”

ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഫെം എൻജിനീയറിംഗ് ടെക്നിക്കൽ സാഹിത്യപ്രവർത്തനസഹകരണ സംഘം നൽകിയ സാഹിത്യത്തിൽ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഒ. എൻ. വി. വികാരം മുറുപ്പിച്ച് ഞാൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞത്.

“...ഇന്ന് മലയാളിയെ, മലയാള

ത്തെ ലോകം അറിയുന്നത് ഈ മനുഷ്യനിലൂടെയാണ്. മലയാള സാഹിത്യത്തെ ഇന്ത്യൻ ചക്രവാളത്തിലേക്കു് ഏറ്റവും അധികം പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയതാണ്. ലോകസാഹിത്യത്തിന്റെ വിശദചക്രവാളത്തിലേക്കു് നാടുങ്ങല്ലാത്ത നാടൻ ശൈലിയുടെ പുനർനിർമ്മാണം തന്നെയാണ് തകഴി സാഹിത്യത്തെ ലോകത്തിന്റെ മുക്കിലും കോണിലുമെത്തിച്ചത്. നാടോടി കഥയുടെ ലാളിത്യവും പ്രണയകഥയുടെ ആർദ്രതയുമല്ല ചെമ്മിനിനെയും രണ്ടിടങ്ങളിലെയും ലോകത്തിന്റെ വിശാലതകളിലേക്കു് ജൈത്രയാത്ര നടത്താൻ സഹായിച്ചത്.

അനേകതലങ്ങളെ സ്പർശിച്ചുകൊണ്ട് ഒ. എൻ. വി. യുടെ പ്രസംഗം സമഗ്രം. ഭീരുമായി പതഞ്ഞൊഴുകി. തകഴി സാഹിത്യത്തെ ഒന്നായി തഴുകിക്കൊണ്ടു പോയ ആ ചിത്രം അവസാനിപ്പിച്ചു. കയറിൽ വന്നു. കയറിന്റെ വൈകിപ്പോൾ ഒന്നൊന്നായി കോർത്തുകൊണ്ട്, കയർ ഒരു ചരിത്രരേഖയും മനസ്സുസ്സാദന പരിണാമരേഖയുമായിരിക്കുന്നു എന്ന് അദ്ദേഹം ക്രോഡീകരിച്ചു.

അടുത്തത് തകഴിയുടെ മുറുപ്പിപ്പ്രസംഗമായിരുന്നു.

“കാര്യമായി ഞാൻ എഴുതാൻ തുടങ്ങിയത് തിരുവനന്തപുരത്തു വന്നതിനു ശേഷമാണ്. ഇവിടെ പരമേശ്വരൻ എന്നൊരു കവിയെ പരിചയപ്പെട്ടു. (പതിനഞ്ചു വംശം) പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ഇവിടെ വെച്ചാണ്. അതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തുണ്ടല്ലോ. ഓർമ്മിപ്പിച്ച ഈ സവികരണത്തിന് പ്രത്യേക മായുര്യമുണ്ട്.

എന്നെപ്പറ്റി മനോഹരം ഞാൻ ജീവിച്ച കാലഘട്ടം ഓർമ്മിപ്പിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിൽ ഞാൻ ധന്യനായി. ഒരു കൊല്ലത്തിനിടയിലാണ് ഞാൻ എന്റെ സാഹിത്യജീവിതത്തിലേക്കു് തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നത്. വൈകിയ ഈ വേളയിൽ ഇനി തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതുകൊണ്ട് വലിയ ഗുണമില്ലെന്നു എനിക്കറിയാം.

കവിത്രയത്തിന്റെ കാലത്ത് ഉണർന്നു കിടന്ന മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ നവോത്ഥാനം എഴുന്നേറ്റുനടക്കാൻ കരുതുകയായിരുന്നു. ഞാനും ബഷീറും ദേവമൊക്കെ ഉയർന്നുവന്ന കാലത്താണ്. ശ്രീ. കൃഷ്ണപിള്ള ഇവിടെ പറഞ്ഞല്ലോ, ശരിയാണ്. പക്ഷേ, എല്ലാവരും കൂടി ആലോചിച്ചിരുന്ന പ്രവർത്തിയൊന്നുമല്ല. ഒരു ക്ലിക്കിന്റെയും ഫലവുമല്ല. എങ്കിലും ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം എഴുത്തിന് പൊതുവായ ഒരു ഉദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. വിലയിരുത്താൻ കഴിവുള്ള കൃഷ്ണപിള്ള എന്റെ നോവലുകളെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് എഴുതിയപ്പോൾ എനിക്കു് തന്റെ അഭിപ്രായം അറിയാൻ എഴുതി. തിരിഞ്ഞു നോക്കി.

...ഇവിടെ സൂതിരവചനങ്ങൾ ഏറെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പഠിക്കാനുള്ള കാര്യങ്ങളും പറയപ്പെടുകയുണ്ടായി.

ഇനി ഇപ്പോൾ പഠിക്കാൻ കഴിയില്ലെങ്കിലും... എങ്കിലും ആശ്വാസമുണ്ട്. സ്വന്തം തെറ്റുകളും കുറ്റങ്ങളും അറിയുമ്പോഴുള്ള ആശ്വാസം. എന്റെ പേരിൽ എന്തെങ്കിലും സംഭാവന കേരള സംസ്കാരത്തിന് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് അറിയുന്നത് തന്നെ ഒരു ആശ്വാസമല്ലേ...”

നേരത്തേ, ‘തകഴിയും മലയാളസാഹിത്യവും’ എന്ന വിഷയത്തെ അധികരിച്ച് സാഹിത്യസമ്മേളനം നടക്കുകയുണ്ടായി. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡൻ്റ് പ്രൊഫസർ എസ്. ഗുപ്തനായരായിരുന്നു അദ്ധ്യക്ഷൻ.

ചെമ്മിൻ അസവിശ്വാസത്തെ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നു. സാഹിത്യനിരൂപകർമാരുമല്ല, അതേ സമയത്തിൽപ്പെട്ട സാഹിത്യകൃതികളും പരാതി പറ്റുന്നു. ‘ഞങ്ങൾ ഇങ്ങനെയല്ല ജീവിക്കുന്നത്’, ‘ഞങ്ങളുടെ പെണ്ണുങ്ങൾ ഇത്തരക്കാരികളല്ല’ ഇങ്ങനെ ലോകം ആ വിമർശനം. പ്രതിഷേധിക്കാനും അമർപ്പിക്കുവാനും തക്കവണ്ണം വളരെ വികൃതമായിട്ടാണോ ചെമ്മിനിൽ അതേസമയത്തെ തകഴി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്? എവിടെ തകഴിയിലെ റിയലിസ്റ്റ്?—ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കു് നിരൂപകർ ഉത്തരം കണ്ടെത്തണമെന്ന് ഗുപ്തൻ നായർ പറഞ്ഞു.

റിയലിസം റിയാലിസോ? റിയാലിസം റിയലിസവും. ഒന്നാണോ? ഇനിയും വ്യക്തമായ ഒരു വെളിച്ചം ഇക്കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. ചെമ്മിനിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ആക്ഷേപങ്ങൾ കേൾക്കുമ്പോൾ കയർ കലാപരമായി തകഴിയുടെ ഏറ്റവും മികച്ച സൃഷ്ടിയാണെന്ന് എനിക്കു് അഭിപ്രായമില്ല. കറുത്തമ്മയെപ്പോലെ, പഠിക്കട്ടെയെപ്പോലെ, കേൾക്കട്ടെയെപ്പോലെ, ചെല്ലപ്പനെപ്പോലെ, ചിത്തയെപ്പോലെ ദൃഢമായ കഥാപാത്രങ്ങൾ കയറിൽ ഉണ്ടെന്നും എനിക്കു് തോന്നിയിട്ടില്ല—ഗുപ്തൻനായർ പറഞ്ഞു.

എന്നാൽ, ചിലാത്തിപ്പിള്ളിൽ കല്യാണിയമ്മയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, കയറിൽ, മനസ്സിൽ തങ്ങിനില്ക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളില്ലെന്നു് ഗുപ്തൻനായർ നിരീക്ഷണത്തെ ഡോ. എം. ലീലാവതി തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

വീർത്ത വയറോടെ കല്യാണിയമ്മയെ ആശാൻ കണ്ടു. ഒരിക്കലിനിൽ പാഞ്ഞു. ആശാൻ തന്നെത്താൻ മറന്നുപോയി. അടുത്തിരുന്ന വടിയുമെടുത്തുകൊണ്ട് രേലർച്ചയോടെ ആശാൻ നെ കത്തിച്ചു. രേ.ഗുലും തെറ്റിപ്പോയി. ആശാൻ രണ്ടാമതും കത്തിച്ചു.

ആ സംഹാരഭൂമിയിൽ നിന്നു് എങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടു? കല്യാണിയമ്മ തന്റെ വീർത്ത വയറിനെ ചുറ്റിയിരുന്ന ജഗന്നാഥൻ പൂവ കത്തച്ചിട്ടു വിട്ടു. അത് ഊർന്നു് താഴെ വീണു. ആശാൻ പുറംതിരിഞ്ഞു പോയി.

എന്നാ, കല്യാണിയമ്മയെപ്പോലെ ഇത്ര ദൃഢതയുള്ള, തന്റെ അടുത്തു്

കഥാപാത്രത്തെ തകഴിതന്നെയോ, മറ്റൊരാളെയോ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ടോ? ഡോ. ലീലാവതി ചോദിച്ചു.

തകഴിയുടെ അനുസൃതമായ എഴുത്തിനെ ‘ധർമ്മപുത്രനെ നരകത്തിലേക്കുള്ള പോക്കുപോലെ’യാണെന്ന് വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ കയറിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയത്. ലോകത്തിലെ മഹാപ്രതിഭകളെയെല്ലാം സൃഷ്ടിപരതയിലെ ജീനിയസു് മുപ്പതു മുപ്പത്തഞ്ചുവയസ്സിലുള്ള വനിതയെപ്പോലെ ഇവിടെ ഇതാ ഒരു മനുഷ്യൻ തന്റെ എഴുപത്തഞ്ചാം വയസ്സിലും എപ്പിക് സമാനമായ കൃതികൾ രചിക്കുന്നു—ബാലകൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

പി. കെ. ബാലകൃഷ്ണന്റെ പ്രസംഗം കയർ വായിച്ചു വർഷം ഒരു വെളിച്ചംപോലെയായിരുന്നു. വായിക്കാത്തവർക്കു് കയർ എത്രയും വേഗം വായിക്കാത്തുള്ള ശക്തമായ പ്രേരണയും. കയറിൽ വിവരിക്കുന്ന നൂറു നൂറുവതു കാലത്തെ സാമൂഹിക ഘടനയെയും സ്വഭാവത്തെയും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെയും മുൻനിറുത്തിയുള്ള ആ പ്രസംഗം കയറിന്റെ സൗന്ദര്യത്തകുലങ്ങളെ നന്നായി അപഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ടുളളതായിരുന്നു.

ഒരു പ്രവാചകനേക്കാൾ ഒരു ജനപ്രതിനിധിയുടെ, ജനനേതാവിന്റെ പ്രതിച്ഛായ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള തകഴി ജീവിതത്തിന്റെ അരോചക ഭാവങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാമികനാണെന്നു പറയാനാണ് പ്രൊഫസർ എം. കെ. സാന്നിന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ശ്രമിച്ചത്.

തകഴിയെ കൂടുതൽ അടുത്തറിയാനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലേക്കും ഉൾക്കൊള്ളു നൽകാനും വേണ്ടി ‘സർഗ്ഗസംവിദം’ എന്നൊരു പരിപാടിയിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ, സ്ഥിരം അക്കാദമിക് ചോദ്യങ്ങളാണ് ആസ്വാദകരിൽനിന്നു് ഉയർന്നുവന്നത്.

രണ്ടിടങ്ങളിലും പൂർണ്ണമായും വ്യത്യസ്തത്തിന്റെ കഥയാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ആദ്യമായി വർഗ്ഗ സമരത്തിന്റെ കഥ എഴുതിയതു് ഞാനാണ്. നെല്ലിന്റെ ഉല്പാദനം ഒരു വ്യാവസായികാടിസ്ഥാനത്തിലേക്കു് മാറ്റുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് കട്ടനാടൻ കർഷകർ സംഘടിക്കുന്നത്. കയറിലാണെങ്കിൽ മനുഷ്യന് ഭൂമിയോടുള്ള ഗാഢബന്ധത്തെയാണ് ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

ഡോ. പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രനായിരുന്നു സർഗ്ഗസംവിദംമെന്ന ഈ പരിപാടി ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തത്. തകഴിയുടെ ആത്മകഥയായ ‘ഓർമ്മയുടെ തീരങ്ങളിൽ’ എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രകാശന കർമ്മവും അന്ന് നിർവ്വഹിക്കപ്പെട്ടു. കേരള സർവ്വകലാശാലാ വൈസ് ചാൻസലർ പി. എസ്. ഹബീബ് മുഹമ്മദ് ഐ. എ. എസ്സിന് ഒരു കോപ്പി നൽകിക്കൊണ്ടു് കേരളഗവർണ്ണർ പി. രാമചന്ദ്രനാണ് പ്രകാശന കർമ്മം നിർവ്വഹിച്ചത്.

—എസ്. അശോക് കുമാർ

തകഴിയുടെ ആത്മകഥയുടെ പ്രകാശന ചടങ്ങ്: ഒരു റിപ്പോർട്ട്

അന്ന് വലിയ തുകയാണ്. ബി. വി. ബുക്സ് ആയിരുന്നു പ്രസിദ്ധീകരണക്കാർ. ഒരു ദിവസം ഈ പുസ്തകങ്ങൾ എന്റെ കൈയിൽ കിട്ടി. പുസ്തകങ്ങൾ എത്രയും വേഗം വായിച്ചുതീർക്കണം. വീട്ടിൽക്കൊണ്ടുപോകാൻ വയ്യ. കൊണ്ടുപോയാൽ ഒട്ടു വായിക്കാനുമാവില്ല. വിലക്കുപ്പെട്ട കനികൾ ആയിരുന്നല്ലോ ഈ പുസ്തകങ്ങൾ—വിശേഷിച്ചും വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു്.

കണക്കു് എനിക്കു് തീരെ വശമില്ലാത്ത വിഷയമായിരുന്നു. തലയിൽ കയറാത്തതുകൊണ്ടു് കണക്കു പിരിയുകയും അറുക്കുവാനും എനിക്കു് തോന്നി. സന്ദർശൻ സാർ ആയിരുന്നു കണക്കു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ചെറിയ കട്ടിയായതുകൊണ്ടു് മുൻനിരയിൽ ഇരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഞാൻ കണക്കിന്റെ മട്ടപ്പിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടാൻ കണ്ടുമാർഗ്ഗം പുസ്തകം വായിക്കുക എന്നതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം സന്ദർശൻ സാറിന്റെ കണ്ണുവെട്ടിച്ച് ഡസ്കിനടിയിൽ ഇറങ്ങുവെച്ച് ഞാൻ ‘ത്യാഗത്തിന്റെ പ്രതിഫലം’ വായിക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ഏതോ ഒരു കഷ്ടകാല നിമിഷത്തിൽ സംഗതി സാറിന്റെ ദുഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. ഞാൻ തൊണ്ടി സഹിതം പിടിക്കപ്പെട്ടു. മലയാളം തീരെ ഇപ്പോൾ മിറ്റാതിരുന്ന സന്ദർശൻസാർ ഒരു നോട്ടോടെ പുസ്തകം ഹെഡ് മാസ്റ്ററുടെ അടുത്തേക്കു് ‘ഫോർവേഡ്’ ചെയ്തു. എനിക്കു പേടിയായി. ശിക്ഷ കിട്ട

തരണം. പുസ്തകം ശങ്കരൻ തമ്പി വായനശാലയിലേതാണ്.”

ഹെഡ് മാസ്റ്റർ കറേനേരം എന്റെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് അദ്ദേഹം വാത്സല്യത്തോടെ പറഞ്ഞു: “കേരളം, ഇത്തരം പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കരുത്!”

എന്റെ ഗുരുനാഥന്റെ ആ വിലക്കു് ഞാൻ നിഷേധിച്ചു. നമ്മൾ പുസ്തകം വായിച്ചു രസിക്കുന്നത് ആരോടും അനുവാദം ചോദിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ. പുഷ്പത്തിന്റെ ഗന്ധം ഗന്ധിക്കുന്നത് അതിന്റെ ചരിതം നോക്കിയിട്ടില്ലല്ലോ.

അന്ന് ‘അവിശ്വസ്യ സാഹിത്യ’ത്തിന്റെ പ്രണേതാക്കൾ ആയിരുന്ന ഇവരെല്ലാം—തകഴിയും ബഷീറും ദേവം പൊറുക്കാട്ടും. ജീവിതത്തിലെ പഴയ ഞ്ഞിക്കഷണങ്ങൾ തേടിപ്പോയവർ... ചാളകളിലും ഓടകളിലും ജീവിതത്തിന്റെ സൗരഭ്യം അന്വേഷിച്ച ചെന്നവർ... സദാചാരം പ്രസംഗിച്ചു നടന്നവർ... യാഥാസ്ഥികത്വത്തിന്റെ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞവർക്കു് തകഴിയും ദേവം ബഷീറും കാട്ടിക്കൊടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ ബീഭത്സത കാണാൻ അറപ്പായിരുന്നു. വെറുപ്പായിരുന്നു.

തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ച് തകഴിക്കു നൽകിയ ഒരു സ്വീകരണച്ചടങ്ങിൽ പ്രസംഗിക്കുകയായിരുന്നു ഒ. എൻ. വി. ഓർമ്മയുടെ ഇടനാഴികളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടു് ഒ. എൻ. വി. തുടർന്നു: “ഞാൻ ഇൻറർമീഡിയറ്റ് പരീക്ഷ

ഇ. വി. ശ്രീധരൻ കോരമ്പുറം നവംബർ ൧൯൮൦

ഒരു കാലത്തെ കലയുടെ സിനിമ പെണ്ണുങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുന്ന സിനിമയായിരുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള സിനിമകൾ എടുത്ത ജീവത് സിനിമക്കാർക്ക് പറയാനൊരു ന്യായമുണ്ടായിരുന്നു. കായലും തോടും പുഴകളും നിറഞ്ഞ ഈ കേരളത്തിലെ പെണ്ണുങ്ങൾ നിത്യവും ഒരു നേരമെങ്കിലും കളിക്കുന്നവരാണ്. അങ്ങനെയുള്ള കേരളസ്രീകളെ സിനിമയിലെങ്ങനെയും കളിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നത്? അതെന്തോ ആവട്ടെ. പെണ്ണുങ്ങളെ കളിപ്പിക്കുന്ന സിനിമ എത്രയായാലും ഇന്ന് വളരെ കുറവാണ്. മിസ് കമാരിയുടെയോ രാഗിണിയുടെയോ ഒക്കെ പഴയ തോട്ടിലെ കളി ഇന്നത്തെ പ്രേക്ഷകലക്ഷ്യങ്ങളുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്നില്ലെന്ന് സിനിമക്കാർ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം.

ഇന്നത്തെ സിനിമയുടെ നിലനില്പും സ്രീകളുടെ കഷ്ടപ്പാടിലും കണ്ണിയിലും

തീവ്രതയോടെ നഗ്നതയിലുമാണ്. പേരിന് ഈ നാട്ടിൽ ചില നിയമങ്ങളൊക്കെ കുറുകെ കിടക്കുന്നതുകൊണ്ട്, സ്രീകളുടെ നഗ്നതയ്ക്കുള്ള ബഹുജനങ്ങളുടെ ദാഹം വേണ്ടപോലെ ശമിപ്പിക്കാൻ സിനിമക്കാർക്കൊട്ടാവുന്നമില്ല. ഇവിടെ നാമൊരു കാര്യമറിയണം: ജനം പെണ്ണിന്റെ നഗ്നതയുടെ പിന്നാലെ അമൃതിന്റെ പിന്നാലെയെന്നപോലെ, സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ പടിവാതില്ല്മേക്കെന്നപോലെ, പടക്കളത്തിലേക്കെന്നപോലെ ഓടുകയാണ്.

സിനിമയിലും കഥയിലും പാട്ടിലും ചിത്രത്തിലും നൃത്തത്തിലും കാബറിലും സ്രീയുടെ നഗ്നത തിരയുകയാണ് നമ്മുടെ കാലം. എല്ലാ കലകളും സ്രീയെ കച്ചവടച്ചരക്കായി മാറ്റിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവളും അവളുടെ നഗ്നതയ്ക്കുമെന്തിനും കാലത്തെയും

നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ കണപത്രമങ്ങാ മദാമ്മമാരുടെ ചോപ്പിച്ച് സെൻററകളായി മാറി അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ തെളിയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആയതിനാൽ നമുക്ക്, യൗവ്വതി, നമ്മുടെ നാട്ടിന്റെ ദാവാസ്ഥകളുടെ നേർക്കും, നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ സംസാരിക്കാതിരിക്കാം.

കലകളെയും ഭരിക്കുന്നു. ഈ കലകൾ നവമാനവർക്കായി പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ആ പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കണം! ചെറുപ്പക്കാരാ, ജീവിതത്തിലൊരിക്കലേങ്കിലും വ്യഭിചരിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഒരിക്കലേങ്കിലും സിഫിലിസ് പിടിപെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഒരിക്കലേങ്കിലും ഒരു പെണ്ണിനെ പ്രേമിച്ചു പറിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, ഒരിക്കലേങ്കിലും മദ്യപിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ, താങ്കൾ 'മിസ് ഫിറാ'ണ്. ഈ പുതിയ മൂല്യങ്ങൾ നമ്മുടെ നാടിന്റെയും യുവത്വത്തിന്റെയും ഭാഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ധാർമ്മികനീതികൾ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഈ മൂല്യങ്ങളോട് അസ്ഥമയോടും പൊരുതാണിവരുമ്പോൾ നിങ്ങൾ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം എന്റെ ഒരു സ്നേഹിതൻ എന്നെ കോവളത്തേക്കു ച്ചണിച്ച്. ആ കടൽത്തീരം ഇപ്പോൾ കേരളത്തിലല്ല എന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവനാണ് ഞാൻ. സാധാരണക്കാരെ മനോഹരമാക്കാനായി എന്നെ എന്റെ സ്നേഹിതൻ എന്ന നിർബ്ബന്ധിക്കുകയായിരുന്നു. 'വത്ര, നമുക്ക് സുഗതകുമാരിയെ കാണാം...' വിണ്ടു. എന്റെ സ്നേഹിതൻ പറഞ്ഞു: 'രണ്ട് പെണ്ണ് മന്മഥൻ മടിച്ചു അവരെയെല്ലാം കണ്ടിങ് പോരാ...'.

സുഗതകുമാരിയെപ്പിടിച്ചു... കുറേമെമ്പിടെ... ഞാൻ ആലോചിക്കുകയാണ് ഞാൻ എവിടെ നില്ക്കുന്നു? കാബറൈൽ രേ പ്രക്ഷോഭം കൂട്ടുന്ന, ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടെ ശർമ്മപുത്രിയെക്കുറിച്ച് പൊതുവെ സ്രീയുടെ അന്ത്യസുഖത്തിനായി നിലകൊള്ളുന്ന നമ്മുടെ കവയിത്രിയുടെ കൂടെ നില്ക്കുന്നു? പഞ്ചതന്ത്രമോടുകൂടെ ഫ്ലോറിൽ കാബറൈൽ ഇളക്കുകയോ? പ്രിയപ്പെട്ട യുവതികളുടെ കൂടെയോ? പ്രിയപ്പെട്ട കവയിത്രി, ക്ഷമിക്കൂ... ഞാൻ ഇവരുടെ കൂടെയാണ്. ഇവർ പാവങ്ങളാണ്. ജീവിതം മറ്റൊരുകിലും മാർഗ്ഗമൊഴായിരുന്നെങ്കിൽ സ്ത്രീത്വം സന്ധ്യയ്ക്ക് ആണുങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ മാറുകയാണ് ചുണ്ടത്തു ചായം തേക്കുകയില്ല. ഇവർ പട്ടിണിയുടെയും ദുരിതങ്ങളുടെയും ലോകത്തുനിന്നു കയറിവരുന്നവരാണ്. കാബറൈൽ ഈ പെണ്ണുങ്ങൾ തൊഴിലില്ലെങ്കിൽ നേരെ വേഗാലയങ്ങളിലേക്കു പോകേണ്ടിവരും. ധർമ്മസംസ്ഥാപനാർത്ഥമായ വേഗാലയങ്ങളിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനുപകരം ഇവരെ ഇവരുടെ പാട്ടിന് വിടാം. ഇവരുടെ മനസ്സിലെ പൊരിയുന്ന ലോകം നാം കാണുന്നില്ല. പ്രാർത്ഥിക്കൂ. നിങ്ങളുടെയും എന്റെയും പ്രിയപ്പെട്ട

സംസ്കാരത്തിന് വിശക്കേണ്ടിവരികയില്ല; അടിമപ്പണി ചെയ്യേണ്ടിവരികയില്ല

കുടുംബനോടും ദൈവങ്ങളായ ദൈവങ്ങളോടും—
കൃഷ്ണ,
ഇവരെ കാണണമേ..

ഒരു ചേരിപ്രദേശത്തുകൂടി നടന്നുവരുമ്പോൾ വേദനാകരമായ ഒരു രംഗം കണ്ടു. ഒരു കിഴവിക്കച്ചറ. കറേ കട്ടികൾ ഇലക്കിറുമായി നില്ക്കുന്നു. കിഴവിയോട് പത്തു പൈസയും ഇരുപതു പൈസയും ചോദിക്കാത്തതിനാൽ, ലേഖകൻ ഒരു നിമിഷം നിന്നു. സെക്രട്ടേറിയറിലും ഫുജീസ് ഓഫീസിലും നിരവധി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് ചോരഞ്ഞിക്കുന്ന കിഴവിയെ ലേഖകനെന്നായിരുന്നില്ല. ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ബാക്കിയാക്കുന്ന എച്ചിൽ എല്ലാ പാത്രത്തിൽനിന്നും തപ്പിയെടുത്ത് വിലക്കുകയാണ് കിഴവി. ഇത്ര അധികമായ ആഹാരം ഇങ്ങനെ കഴിക്കാനെ ആ കണ്ണുണ്ടാകും ഭാഗ്യമുള്ള. എച്ചിൽ തിന്നുന്ന കണ്ണുണ്ടാകും. നാളത്തെ ഇന്ത്യൻപുരന്മാർ. ലേഖകൻ ആ കണ്ണുണ്ടാക്കി ക്യാമറയിൽ പകർത്തുന്നു. പിറ്റേദിവസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്രത്തിൽ ഒരു ഗ്രൻ ഫുജീസ് റോററി അടിച്ചു വരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം മുതൽ ചോദിക്കാതെ തുകയ്ക്കുന്ന നല്ലവളായ കിഴവി വരാതായി. ആ കണ്ണുണ്ടാകും ഉച്ചയ്ക്കു പട്ടിണിയുമായി. രണ്ടുദിവസം കൂടി കഴിഞ്ഞു. കിഴവി വരില്ലെന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ ആ കണ്ണുണ്ടാകും ലേഖകനെത്തേടി അയാളുടെ ഓഫീസിൽ മുഖിൽ വന്നു. നിങ്ങൾ ഇതെഴുതിയതു കാരണം. ഞങ്ങൾ പട്ടിണിയിലായി എന്നു പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു. മറ്റൊരു ഫു

ജർണ്ണലറിയുടെ മുഖിൽ ലേഖകന്റെ കണ്ണു നിറയുകയായിരുന്നു.

നമ്മുടെ പ്രശ്നം കാബറെയിലൂടെ പ്രശ്നീകപ്പെടുന്ന ഇത്തരം നഗ്നതയുടേതുമാത്രമാണോ? മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ കൊടി താഴ്ത്തിക്കൊടുത്ത നമ്മുടെ കാലത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇത്ര ചെറുതാണോ? ഒരു വിധത്തിലും ചോദ്യം ചെയ്യാനാവാത്ത സുഗതകമാരിയുടെ ആത്മാർത്ഥതയുടെയും ധർമ്മബോധത്തിന്റെയും നേക്കല്ല ഞാൻ ഈ സംഗ്രഹം ഉന്നയിക്കുന്നത്. മലയും മരങ്ങളും പൂക്കളും പൂക്കളും സ്ത്രീത്വം ഭാവശുദ്ധിസങ്കല്പങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഒരു നാട്ടിലെ ഒരു കവിക്ക് ചെല്ലാവുന്നതോളം അവർ ചെല്ലുന്നുവെന്നു മാത്രം.

പിച്ചക്കാലെയും വേശ്യകളെയും കൊലയാളികളെയും കള്ളക്കടത്തുകാരെയും വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരുന്ന ഈ പുണ്യഭൂമി. ഭരണവർഗ്ഗത്തിന്റെ അടിമകളായി ജീവിക്കുന്ന പ്രജകളുടെ ഈ പുണ്യഭൂമി. വിധർപ്പോഴക്കിയോലും ശരീരം വിററാലും ജീവിക്കാൻ കഴിയാത്തവരുടെ ഈ പുണ്യഭൂമി. ഇരുട്ടിൽനിന്നും ഇരുട്ടിലേക്ക് വഴുതിവിടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പുണ്യഭൂമി. മാനവിധിയുടെ എല്ലാ മാനങ്ങളും അറിഞ്ഞു തള്ളുന്ന ഈ പുണ്യഭൂമി.

ഇരുട്ടിൽനിന്നും ഇരുട്ടിലേക്ക് പോയി

കൈയെഴുതിക്കുന്ന നമ്മുടെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ കാണാൻ നമ്മെക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടു. ഈ അവസ്ഥയിലൂടെ ചൊവ്വയുടെ സുഖം പകർന്നുകൊണ്ട് കവി കണ്ടുപോകുന്നു. തിസ്തിസ് പുഴുതിക്കൊണ്ട് ബുദ്ധിജീവി കണ്ടുപോകുന്നു. നമ്മുടെ മാംസം കാർന്നുതിന്നുകൊണ്ട് രാഷ്ട്രീയക്കാർ കണ്ടുപോകുന്നു.

ഈ അവസ്ഥയിൽ സ്ത്രീകളുടെ മാനം മാത്രം എങ്ങനെ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടു? സംസ്കാരത്തിന് വിശക്കേണ്ടിവരില്ല. അടിമപ്പണി ചെയ്യേണ്ടിവരില്ല. വ്യഭിചാരവും മോഷണവും നടത്തേണ്ടിവരില്ല. മനുഷ്യവിമോചനത്തിന് മുഖിൽ നമ്മുടെ സംസ്കാരം തുറന്നുകൊടുക്കുകയും തുടർന്നു നിലകൊള്ളുകയും നാം കാണുകയല്ലേ? ഹൈന്ദവസംസ്കാരം മനുഷ്യനെ അറകളിലാക്കിയ കഥ ഇനിയും നാം പറഞ്ഞു ബോധ്യപ്പെടുത്തേണ്ടതായുണ്ടോ? മനുഷ്യനെ അവന്റെ ആകെത്തുകയിൽ കാണാൻ ഹൈന്ദവസംസ്കാരത്തിന് കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മുതലാളിത്ത സംസ്കാരത്തോടും ഭരണവർഗ്ഗനീതികളോടും ആത്മബന്ധസ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇന്ന് ഹൈന്ദവസംസ്കാരം ഇന്നാട്ടിൽ പുലരുന്നത്. നമ്മുടെ ഒരു തകർച്ചയ്ക്കു നേരെയും ഉയർത്തിപ്പിടിക്കാനുള്ള മാനുഷികമായ യോഗ്യത ആ സംസ്കാരത്തിനില്ല. അതും മറ്റൊരു കമ്പോളച്ചരക്കായി മാറിയിരിക്കുകയാണ്. നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ കണപാത്രമടങ്ങും മറ്റൊരു കമ്പോളച്ചരക്കായി മാറി, അതിന്റെ യഥാർത്ഥ അവസ്ഥ തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആയതിനാൽ നമുക്ക് ഭയമായി, നമ്മുടെ നാടിന്റെ ദുരവസ്ഥകളുടെ നേർക്ക് നമ്മുടെ നാടിന്റെ സംസ്കാരത്തിന്റെ പേരിൽ സംസാരിക്കാതിരിക്കാം.

സദാചാരത്തിന്റെ പേരിൽ, സംസ്കാര മഹിമയുടെ പേരിൽ നമ്മുടെ കവയിത്രിയുടെ വികാരവും ധാർമ്മികരോഷവും എന്തിനും പങ്കിടാൻ കഴിയുകയില്ല. ഞാൻ അവരുടെ ഭാഗത്താണ്. കാബറേയോടും ആ പാവപ്പെട്ട പെണ്ണുങ്ങളുടെ ചേരിയിൽ. ജീവിത ദിവ്യത്തിന്റെയും നെടുവീർപ്പുകളുടെയും ചേരിയിൽ. ഏകാന്തമായ എന്റെ സ്വകാര്യ ലോകത്തിന്റെ ധർമ്മ-സദാചാര-മൂല്യമേഖലകളിൽ സുഗതകമാരിയുടെ ആശയാദർശങ്ങളും ധാർമ്മിക സ്വപ്നങ്ങളും പ്രകാശംചൊരിയുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടേക്കാം. പക്ഷേ, സഹജീവികളുടെ ജീവിതം ആ സ്വകാര്യ ലോകത്തിനപ്പുറത്താണ്.

ആയതിനാൽ, സഹോദരിമാരേ... നിങ്ങളോടും കാബറേയോടും നിങ്ങളിതായിത്തീരണമെന്നു ധൈര്യമുള്ളതുകൊണ്ടല്ല; നിങ്ങൾക്കു പുറത്തുള്ള ലോകം സദാചാരസുന്ദരമാക്കാൻ സുഗതകമാരിക്കാവില്ല. അവരോട് നിങ്ങൾ നന്ദി പറയുക; എന്റെ നേർക്ക് കാർക്കിച്ചു തുപ്പുക.

മനുഷ്യരോട് കാണിക്കാൻ കഴിയാത്ത കാലണ്യം സദാചാര സംഹിതക

ളോട് എന്തിന് നാം കാണിക്കണം? ആക്ടിവിസത്തിന്റെ പരമ കവിതയുടെ പാതയില്ല. ആ പാതയിൽ കാബറേയുടെ കരുത്തുനല്കാൻ കവിത സഹായിച്ചേക്കാമെന്നു മാത്രം. നമ്മുടെ കാലത്തു എന്തു ആക്ടിവിസവും സുഗതമായിരിക്കണം. സ്വജീവൻ അർപ്പിക്കുന്നതല്ല. സർവ്വസ്വരഹിതമായ ഈ തി

ന്മയുടെ മുഖിൽ ഇതാ നിൽക്കുന്നു ഞാൻ എന്ന മനോഹരമുള്ള പത്ര പേരാണ്? കവിതകൊണ്ടും കലകൾകൊണ്ടും സ.സ്കാരംകൊണ്ടും മതങ്ങൾകൊണ്ടും രാഷ്ട്രീയാദർശങ്ങൾകൊണ്ടും കിഴ്നേർമറി ചിട്ട നമ്മുടെ ഈ ഭീകരമായ അവസ്ഥയിൽനിന്ന് ഒരു കാലഹര നിരോധി ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ?

“ഇതസ്യ പിടിച്ച കമ്പിത്തൂണുകൾ അതിർത്തിയിട്ട് അതിനുള്ളിലെ ആറടി മണ്ണിൽ തന്റെ അനന്തമായ ആകാശത്തിന് കീഴെ ഹവ്വ ശാശ്വതമായി വിശ്രമം കൊള്ളുന്നു... കിട്ടകങ്ങളും കുതിരകളും ശ്മശാനത്തിനെ വലംവെച്ചുപോകുന്ന റോഡിലൂടെ നിസ്സംഗരായി നടന്നു പോകുമ്പോൾ ആദിമാതാവിന്റെ ആത്മാവിനെ കണ്ടെത്തുന്നു...”

അനന്തമായ മണലാരണ്യത്തിന്റെ ഹൃദയലാവണ്യം

നിറഞ്ഞ ഒരു നോവലാണ്

ശ്രീ. പുനത്തിൽ കണ്ണമ്പള്ളി എഴുതുന്നത്

‘കന്യാവനങ്ങൾ’

കലാകൗമുദിയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു

കേരളത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ വികസനം. ഗ. ഒരപിടി വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ കളിയാടണമെന്നതോണം. ഇന്ത്യയുടെ ഒരു ശതമാനം മാത്രമേ ഈ സംസ്ഥാനത്തിന് വിന്യസിച്ചിട്ടുള്ളൂ. പക്ഷേ ഇന്ത്യക്കാരിൽ നാലുശതമാനം പേരെ കേരളം തിരിച്ചറിയുന്നു. ഭൂമി കവികസനം എങ്ങനെ വേണമെന്നതിനെ നിർദ്ദേശിക്കാൻ ചില അന്തർദ്ദേശീയ മാതൃഭൂമിയിലുള്ളത്. ഈ മാതൃഭൂമിയിൽ വെച്ചു നോക്കിയാൽ സാമൂഹികരംഗത്തും സാംസ്കാരികരംഗത്തും കേരളം ഉളവാക്കിയ നേട്ടങ്ങൾ മറ്റു വികസന രാജ്യങ്ങൾ പോലും മാതൃകയാക്കുന്നു. (ഉദാഹരണം: വിദ്യാഭ്യാസം, ആരോഗ്യം) അതേ സമയം പ്രതിശ്ഛവനമാന കാര്യത്തിൽ കേരളം ഇന്നു ചിലെ ഏതു സംസ്ഥാനത്തെയുംകാലം പിന്നിൽ നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു. പലതരം ഉള്ളടക്കങ്ങളുടെ ഈ ലിസ്റ്റ് ഇങ്ങനെ വെച്ചു.

കേരളത്തിന്റെ ഉല്പാദനാടിസ്ഥാനപാടേ തകർന്നു കിടക്കുകയാണ്. കരളം വരച്ചു മുറിച്ചുപോയ കൃഷിരംഗവും വ്യവസായരംഗവും തന്നെ. തൊഴിലില്ലായ്മ രൂക്ഷമായിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. രൂക്ഷം എന്ന വാക്കിനുപോലും അതിന്റെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന വ്യാപ്തി ഉൾക്കൊള്ളാനാവാതെ. വിലയിലുവാറും കരിച്ചു കയറ്റുന്നത്, പറന്നാണ്. ഇതെല്ലാം കൂടി കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തെ സഹിക്കാനാവാത്ത ഒന്നാക്കി എന്നു മാറിക്കഴിഞ്ഞു. 'ബുദ്ധിമാന്ദാരായ കേരളീയരുടെ കൂട്ടായ കോമാളിത്തം.' എന്ന് അവസ്ഥയെ ആരെങ്കിലും വിശേഷിപ്പിക്കാൻ മുതിർന്നാൽ സാധാരണക്കാർ നെറ്റി ചുളിക്കാൻ വഴിയില്ല.

പക്ഷേ, അസ്വാസ്ഥ്യകരമായ ഈ അവസ്ഥയിലേക്കും ചൂഴ്ന്നുചെന്ന് എന്താണിതിനു കാരണമെന്നു നോക്കുന്നവർക്ക് 'ബുദ്ധിമാന്ദാരായ കേരളീയരുടെ കൂട്ടായ കോമാളിത്തം.' എന്ന് ഈ അവസ്ഥയെ പരിഹസിക്കാൻ തോന്നുകയില്ല.

എന്നാൽ ഇങ്ങനെ പരിഹസിച്ചു തള്ളാവുന്നതല്ല വസ്തുതകൾ. വ്യവസായ വികസനത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ ഗവൺമെന്റ് ഒരു ഉന്നതതല കമ്മിറ്റിയെ നിയോഗിച്ചിരുന്നു. ഈ കമ്മിറ്റി, സ്വാഭാവികമായും, വിദഗ്ദ്ധരുടെയും താവണമല്ലോ. ഈ വിദഗ്ദ്ധ കമ്മിറ്റി 1984-ൽ സമർപ്പിച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ ഒരു മുൻവിധിയോടെയുള്ള സമീപനം സ്വീകരിച്ചു കളഞ്ഞു. ആ മുൻവിധിയോടെ തന്നെ കേരളത്തിന്റെ ഭാവി ആസൂത്രണത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂട് മെന്തെ വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. കേരളത്തിൽ തൊഴിലവസരങ്ങൾ കുറയുന്നതിനു കാരണമായി കമ്മിറ്റി കാണുന്നത് കറഞ്ഞ വ്യാവസായിക വളർച്ച നിരക്കാണ്. വ്യാവസായിക വളർച്ച നിരക്കു കുറയാൻ കാരണങ്ങൾ സങ്കീർണ്ണമാണെങ്കിലും, കമ്മിറ്റി കാണുന്നത് പ്രധാനമായും തൊഴിൽ സമരങ്ങളെയാണ്.

- ഉയർന്ന വേതന നിലവാരവും കൂടുതലായ തൊഴിൽ സമരങ്ങളുമാണ്
- കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായവൽക്കരണത്തിനു
- തടസ്സമാണ് ഒരു ധാരണയുണ്ടല്ലോ? ഇതു ശരിയാണോ?
- വ്യക്തമായ കണക്കുകളുടെയും ദ്രോഹ വാദങ്ങളുടെയും മുന്നിൽ വച്ച്
- ഈ ധാരണയെ ലേഖകർ നിരാകരിക്കുന്നു. കേരളത്തിന്റെ
- സമ്പദ്ഘടനയുടെ വിവിധവശങ്ങളെക്കുറിച്ച്
- ദീർഘകാലത്തെ ഗവേഷണ പരിചയമുള്ളവരാണ് ലേഖകർ

ഡോ. കെ. കെ. സുബ്രഹ്മണ്യം

ഡോ. പി. മോഹനൻപിള്ള

കേരളത്തിലെ വ്യവസായ മുരടിപ്പ്

കുറ്റവാളി വേതന വർദ്ധനവോ?

'രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ പിൻബലത്തോടെ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിൽ അരങ്ങേറുന്ന സമരങ്ങൾ വേതനത്തെ വീർപ്പിച്ചു. ഉല്പാദനവുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത വേതനനിലവാരം ഉയർന്നു. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി മത്സരവിലയ്ക്ക് ഉല്പന്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന കാര്യമേ പോകട്ടെ, സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുള്ള വസ്തുക്കൾ പോലും ഉല്പാദിപ്പിക്കാൻ കഴിയാതെ പോകുന്നു.' ചുരുക്കത്തിൽ, ഈ വിശദീകരണത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സമരങ്ങളാണ് വ്യവസായത്തെ മുരടിപ്പിച്ചത്. രോഗത്തിനു കാരണം കണ്ടുപിടിച്ചാൽ ചികിത്സ എളുപ്പമാണല്ലോ. ഇതാണ് കമ്മിറ്റിയുടെ ചികിത്സാവിധി: രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളെല്ലാം ഒത്തുചേർന്ന് ഒരു വെടിനിറുത്തൽ പ്രഖ്യാപിക്കുക; കേരളത്തിനകത്തും പുറത്തുമുള്ള നിക്ഷേപകരെ സ്വാഗതം ചെയ്യുക; തൊഴിലാളിസമരങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാതിരിക്കുക; നിക്ഷേപകർക്ക് എല്ലാ സംരക്ഷണങ്ങളും നൽകുക.

ഈ ശുപാർശകൾ ഇവിടെ ചർച്ചയ്ക്കുകയാണ് ഞങ്ങൾ മുതിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഉയർന്ന വേതനനിലവാരമാണ് കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായിക പിന്നോക്കാവസ്ഥയ്ക്ക് മുഖ്യകാരണമെന്ന് ഈ വിശദീകരണത്തിൽ അനുമതിക്കുമ്പോൾ അതിനെ വെറുതെ വിടാൻ വയ്യ. ഈ അനുമതിയുടെ ശാസ്ത്രീയ അടിത്തറ പരിശോധിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു.

ഇവരുടെ ഈ അനുമതി. കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായികാസൂത്രണത്തെ ഹാനികരമായി ബാധിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. എവിടെയോ കേട്ട് പലരും ആവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ പറച്ചിൽ, കമ്മിറ്റിയും ഏറ്റുപാടുന്നു. എന്നിട്ട് വാചാലമായി ഇങ്ങനെ ഒരു നിഗമനവും: 'കേരളത്തിൽ പോലെയെല്ലാ ഉയർന്നു നിൽപ്പിട്ടിട്ട് നാം ഒരൊക്കെയോർന്ന് നില്ക്കുന്നു. ഒരൊക്കെ ബുദ്ധിമാന്ദാരായ കൂട്ടായി കോമാളികളുമാണ് നമ്മൾ.' സരസം. ഇതും ഇനി പലരും ഏറ്റുപാടിയെന്നു വരും. പക്ഷേ, തുറന്ന മനസ്സോടെ യുക്തിയുക്തമായി കാര്യങ്ങൾ കണ്ടു, നിഗമനങ്ങളിലെത്തി, നയാസൂത്രണത്തിന് ചട്ടക്കൂട് ഉണ്ടാക്കേണ്ടവർ, വാചകങ്ങളുടെ ഹരങ്ങളിൽ മുഴുകിപ്പോയാൽ വികസനത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാട് വികലമായിത്തീരുകയേയുള്ളൂ. സങ്കടകരമായ ഒരു അവസ്ഥ.

കേരളത്തിലെ വ്യവസായമേഖല ഉയർന്ന വേതനത്തിന്റെ വിഷമവൃത്തത്തിൽ വീർപ്പുമുട്ടുന്നു എന്ന വികലധാരണ കേരളത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ തല്പരരായ സാമൂഹ്യ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർപോലും അപ്പടി വിഴുങ്ങിയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് കൗതുകകരം. ധീഷണാശേഷിയോ

ടെ ഇത്തരം കാര്യങ്ങളെ സമീപിക്കാനറിയാവുന്നവരുടെ ഈ താല്പര്യ ശൂന്യതയെ തല്പരകക്ഷികൾ മുതലെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചാണ് ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ആലോചിക്കുന്നത്.

കേരളത്തിന്റെ പിന്നോക്കാവസ്ഥ

ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായഭൂപടത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ സ്ഥാനം എന്താണ്? 1980-81 ലെ കണക്കനുസരിച്ച് കേരളത്തിൽ ആകെ ഉല്പാദിപ്പിച്ചത് 2080 കോടി രൂപ വിലവരുന്ന ഉല്പന്നങ്ങളാണ്. ഇത് ഇന്ത്യയിൽ മൊത്തം ഉല്പാദിപ്പിച്ച ചരക്കുകളുടെ 3.4 ശതമാനം മാത്രമേ വരുന്നുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായിക ഉല്പാദനത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ സ്ഥാനം പത്താമതാണ്. ദേശീയ ഉല്പാദനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷനായി സംഭാവനയായി കേരളത്തിന്റെ ഓഹരി (സാമ്പത്തികഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ 'വർദ്ധിതമൂല്യം') 390 കോടി രൂപയാണ്. ഇത് ഇന്ത്യയിലെ മൊത്തം വർദ്ധിതമൂല്യത്തിന്റെ 3.5 ശതമാനമേ ആകുന്നുള്ളൂ. തൊഴിലാളികളുടെ കാര്യമോ? രാജ്യത്തെ ഫാക്ടറിത്തൊഴിലാളികളിൽ 3.3 ശതമാനം മാത്രമേ കേരളത്തിൽ അവകാശപ്പെടാനുള്ളൂ. ഇന്ത്യൻ വ്യവസായത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ച സ്ഥിര മൂലധനത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ പങ്ക് 2.6 ശതമാനം മാത്രമാണ്. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും താഴ്ന്ന പട്ടിയിലാണ് കേരളത്തിന്റെ സ്ഥാനമെന്നത് ഇതിൽനിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ജനസംഖ്യയുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ വ്യവസായമേഖല എത്രയോ പിന്നിലാണ്!

ഇനി മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി കേരളത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്താം. പട്ടിക നോക്കുക.

പട്ടിക ഒന്ന്						
വ്യവസായവൽക്കരണത്തിൽ വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അന്തരം						
ഫാക്ടറികൾ ഉല്പാദിപ്പിച്ച മൂല്യം						
സ്റ്റേറ്റ്	ശതമാനം റാങ്ക് 1960-61	ശതമാനം റാങ്ക് 1970-71	ശതമാനം റാങ്ക് 1980-81	ജനസംഖ്യ 1981-ൽ (ശതമാനം)		
ആന്ധ്ര പ്രദേശ്	3.1	8	4.0	8	4.9	8
ആസാം	3.0	9	1.4	14	1.07	15
ബീഹാർ	6.5	5	5.55	7	4.2	9
ഗുജറാത്ത്	10.5	3	9.1	3	9.5	4
ഹരിയാന	—	—	2.2	12	2.9	12
കർണാടകം	3.2	7	5.7	6	5.1	6
കേരളം	2.7	11	2.9	10	3.3	10
മധ്യപ്രദേശ്	2.4	12	3.6	9	5.0	7
മഹാരാഷ്ട്ര	26.7	1	26.8	1	25.0	1
ഓറീസ്	0.9	14	1.9	15	1.7	14
പഞ്ചാബ്	3.0	10	2.3	11	3.2	11
രാജസ്ഥാൻ	1.0	13	2.1	13	2.8	13
തമിഴ്നാട്	7.9	4	9.8	4	10.3	3
ഉത്തർപ്രദേശ്	6.3	6	6.6	5	6.3	5
പശ്ചിമബംഗാൾ	20.5	2	13.6	2	11.5	2
						8.0

മഹാരാഷ്ട്ര, പശ്ചിമബംഗാൾ, ഗുജറാത്ത് എന്നിവയുടെ ഉല്പന്ന ഓഹരി 1960-ൽ 50 ശതമാനമായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്നും ആ നിലതന്നെ തുടരുന്നു. 1960-ൽ ദേശീയ ശരാശരി ഉല്പാദനത്തിൽനിന്നും അല്പമെങ്കിലും ഉയർന്ന സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് മാത്രമേ (ഉദാ: കർണാടകം, പഞ്ചാബ്) ക്രമേണ വ്യവസായിക പുരോഗതി ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, ജനസംഖ്യാവർദ്ധനയ്ക്ക് അനുസരണമായി ഉറപ്പോടുകൂടിയ ഒരു വ്യാവസായിക അടിസ്ഥാനപാകം കേരളത്തിനുമില്ല. 1960-ൽ ഇന്ത്യൻ വ്യവസായിക പ്രതിശീർഷവൽക്കരണത്തിനു താഴെയായിരുന്നു കേരളത്തിന്റെ സ്ഥാനം. ഇന്നും ആ നിലതന്നെ തുടരുന്നു, വ്യാവസായികാന്തരം കറയ്ക്കുകയായിരുന്നു വികസനാസൂത്രണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെങ്കിലും.

ഈ മുരടിപ്പിനു പിന്നിൽ

കേരളത്തിൽ ദീർഘകാലമായി നിലനിന്ന വ്യവസായ മുരടിപ്പിന്റെ ചില പ്രത്യേകതകൾ നമുക്കിവിടെ പരിശോധിക്കാം. തൊഴിലവസരങ്ങൾ, വർദ്ധിതമൂല്യം എന്നിവയെ അടിസ്ഥാനമാക്കി വേണം. ഇത് ചെയ്യാൻ. 1961 മുതൽ 1980-വരെ ഇന്ത്യയിൽ വർദ്ധിതമൂല്യം ഉയർന്നത് 6.07 ശതമാനം എന്ന നിരക്കിലായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ഇത് 5.12 ശതമാനം മാത്രവും. പുതിയ തൊഴിലവസരങ്ങളുടെ വളർച്ചയാകട്ടെ ഇന്ത്യയിൽ 3.94 ശതമാനം. കേരളത്തിൽ 2.73 ശതമാനം. ഈ അന്തരത്തിന്റെ അർത്ഥം വിശദീകരിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇന്ത്യയിലെ വ്യവസായരംഗത്ത് 1965-വരെ വളർച്ചയുടെ കാലമായിരുന്നു. 1965-മുതലുള്ള പത്തുകൊല്ലം മുരടിപ്പിന്റെ കാലവും. എ

ന്നാൽ ഈ രണ്ടു കാലയളവിലും കേരളത്തിന്റെ സ്ഥിതി നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു. വ്യാവസായിക ഘടനയിലെ വ്യത്യാസമാണെന്നു തോന്നുന്നു, ഇതിനു കാരണം. കേരളത്തിലെ വ്യാവസായിക ഘടന പൊതുവെ പരമ്പരാഗത വ്യവസായത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതാണ്. എന്നാൽ കേരളമൊഴിച്ചുള്ള ഇന്ത്യയിലെ വ്യാവസായിക ഘടന, 'എൻജിനീയറിങ്' മുതലായ ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളിലും. ഇന്ത്യൻ വ്യവസായരംഗത്തുണ്ടായ മുരടിപ്പും വളർച്ചയും എൻജിനീയറിങ് മുതലായ വ്യവസായങ്ങളുമായി ഇഴപിണഞ്ഞു കിടക്കുമ്പോൾ, അതില്ലാത്ത കേരളം സ്വാഭാവികമായും കാണിക്കുന്നത് മറ്റൊരു ചിത്രമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇന്ത്യൻ വ്യവസായിക വളർച്ചയുടെ പ്രാദേശിക വ്യതിയാനത്തിന് രണ്ട് കാരണങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെടുന്നു. ഒന്ന്, വ്യവസായത്തുറന്നിന്റെ വൈവിധ്യവൽക്കരണം. രണ്ട്, തൊഴിൽബന്ധം മുതലായ പ്രാദേശിക പ്രാധാന്യമുള്ള ഘടകങ്ങൾ. ഈ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞതിൽനിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതാണ് കേരളത്തിൽ വ്യവസായ വളർച്ച മുരടിക്കുന്നത് വേതനവർദ്ധനവുകൊണ്ടാണ് എന്ന അനുമാനം.

വേതനവും ഉല്പാദനക്ഷമതയും

കേരളത്തിലെ തൊഴിലാളികൾ സമരോൽസുകരാണെങ്കിൽ അവരുടെ വേതനത്തോടിന്റെ വർദ്ധനവ് ഉല്പാദനക്ഷമതാ വർദ്ധനവിനേക്കാൾ കൂടിയിരിക്കണം. എന്നുമാത്രമല്ല, അത് ഇന്ത്യൻ ശരാശരിയെക്കാൾ കൂടിയിരിക്കണം. എന്നാൽ, വസ്തുത വേറെയാണ്. 1980-81-ൽ ഫാക്ടറി മേഖലയെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യാഗവണ്മെന്റ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ചില കണക്കുകൾ ഈ വസ്തുതകളെ അടിവരയിടുന്നു.

ഒരു തൊഴിലാളി ഉല്പാദിപ്പിച്ച മൂല്യത്തിന്റെ അനുപാതത്തിലാണ് ഉല്പാദനക്ഷമത കണക്കാക്കുന്നത്. ഇന്ത്യൻ ശരാശരിയുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ഈ അനുപാതം കേരളത്തിൽ കുറവാണ് എന്നു കാണാം. ഇതിനു കാരണം കേരളത്തിന്റെ വ്യവസായഘടനയിൽ 39 ശതമാനത്തോളം പരമ്പരാഗത വ്യവസായത്തിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നതാണ്. പരമ്പരാഗത തൊഴിലുകളിലെ ഉല്പാദനക്ഷമത ആധുനികവ്യവസായങ്ങളിലേതിനേക്കാൾ വളരെ കുറവായിരിക്കുമല്ലോ. (ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളിൽ യന്ത്രവൽക്കരണത്തിന്റെ തോത് കൂടുതലാണ്.) ഉല്പാദനക്ഷമത കൊണ്ടു മാത്രം വ്യവസായത്തിന്റെ കാര്യക്ഷമത അളക്കാൻ പറ്റില്ല. വേതനനിലവാരവുമായി ഒരു താരതമ്യം ഇവിടെ ആവശ്യമായി വരുന്നു. ആശ്ചര്യമെന്നു പറയട്ടെ, കേരളത്തിലെ വ്യവസായങ്ങളിൽ ശരാശരി വേതനനിലവാരം ഇന്ത്യൻ വേതനനിലവാരത്തിനു താഴെയാണ്. തൊഴിലാളിക

മുൻ പ്രതിഷ്ഠിതരായ ഭരണാധികാരികൾ 6530 രൂപയായാണ് കേരളത്തിലിന്ന് 5023 രൂപ മാത്രമാണെന്നത് ശ്രദ്ധിക്കുക. അതായത് 1507 രൂപയുടെ വ്യത്യാസം. കേരളത്തിന് പ്രത്യേക വൈദേശികവരുമാന രംഗങ്ങളിൽ മാത്രമേ പ്രതിഷ്ഠിതരായ വേതന നിലവാരം ഉയർന്നുവരുന്നുള്ളൂ. കേന്ദ്രവസ്തുക്കളുടെ സംസ്കരണം, ടെക്സ്റ്റൈൽസ് എന്നിവയിൽ ഭരണാധികാരിയെക്കാൾ കൂടുതൽ കേരളത്തിലെ വേതനനിലവാരം.

സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കേരളത്തെ ഇനി മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കാം. വ്യാവസായികവളർച്ചയുടെ കാര്യത്തിൽ മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളെക്കാൾ പിന്നോക്കമാണ് കേരളമെങ്കിലും അതിനു കാരണം ഉയർന്ന വേതനനിലവാരമല്ലെന്നു കാണാം. ഉയർന്ന ഉല്പാദനക്ഷമതയും കറുത്ത വേതനനിലവാരവുമാണ് മൂലം. ചെമ്പ്രമുഖം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന മറ്റൊരു സവിശേഷത. പക്ഷേ, ഉയർന്ന മൂലധന ഉല്പന്ന അനുപാതം മൂലമേ ഉല്പന്ന ക്ഷമതയിൽ വളരെ പിന്നിലാണ് കേരളമെന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മഹാരാഷ്ട്രയുടെ ഉദാഹരണം കാണിക്കുന്നത് ഉയർന്ന മൂലധന ഉല്പാദനാനുപാതം വ്യാവസായിക കാര്യക്ഷമതയെ കാര്യമായി ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നാണ്. മഹാരാഷ്ട്രയിൽ ഉല്പാദനക്ഷമതയും വേതന നിലവാരവും ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. വേതനനിലവാരം ഉല്പാദനക്ഷമതയോടൊപ്പം വർദ്ധിക്കുന്നത് വ്യാവസായിക വളർച്ച നേടിയ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രത്യേകതയായിക്കാണാം. ഇതിനൊരപവാദം പശ്ചിമബംഗാൾ മാത്രമാണ്. വ്യാവസായികമായി വികസിച്ച മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉല്പാദനക്ഷമതയും വേതനനിലവാരവുമായി അഭ്യേന്ദ്രബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ട് കേരളം പോലെയുള്ള ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ വ്യാവസായിക കാര്യക്ഷമത അളക്കാൻ മേല്പറഞ്ഞ ബന്ധം മൂലമേ കാര്യക്ഷമതയെക്കാൾ കൂടുതൽ അനുയോജ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നു.

വർദ്ധിക്കുന്ന ഉല്പാദനക്ഷമതയ്ക്കൊപ്പമുള്ള വേതനനിലവാരമാണ് കേരളത്തിലെ ഫാക്ടറീംഗത്തു കാണുന്ന ശരാശരി വേതനവും ഉല്പാദനക്ഷമതയും തമ്മിലുള്ള ദീർഘകാലഗതി. ശരിയാണ് കേരളത്തിൽ വേതനനിരക്കു വർദ്ധിച്ചു. അതേപോലെതന്നെ ഉല്പാദനക്ഷമതയും.

വ്യാവസായിക മേഖലയിലെ അസ്വാസ്ഥ്യം

മേൽ വിവരിച്ച വസ്തുതകൾ കേരളത്തിലെ വ്യാവസായിക വളർച്ചയും വ്യാവസായിക അസ്വാസ്ഥ്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വിശകലനം ചെയ്യാൻ സഹായിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. തൊഴിലാളി സമരങ്ങൾ വേതനത്തോടിനെ ഉയർത്തുന്നു എന്നാണല്ലോ പരക്കെ വിശ്വാസം. ഈ തരത്തിൽ ഉയർന്ന വേതന

ഓഹരിയാണ് വ്യാവസായിക സംഘടനയുടെ വ്യാവസായിക വളർച്ചയുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ വേതനഓഹരി ഭരണാധികാരിയെക്കാൾ കൂടുതൽ വേതനഓഹരിയെക്കാൾ കാരണമെന്തെന്ന് വ്യാവസായിക പിന്നോക്ക വസ്ഥയ്ക്കു കാരണം. തൊഴിലാളികളുടെ അച്ചടക്കമില്ലാത്ത പെരുമാറ്റമാണെന്നു കരുതുന്നത് വസ്തുതാപരമല്ല.

പഞ്ചാബ്, ഗുജറാത്ത് മുതലായ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ തൊഴിലാളി മുതലാളി സംഘടനകൾ കറവാണെന്നും ആ കാരണത്താലാണ് അവിടെ വ്യാവസായിക വികസനം സാധ്യമാകുന്നതെന്നും ഒരു പൊതുധാരണയുണ്ട്. നേരേമറിച്ചു പശ്ചിമബംഗാൾ, കേരളം പോലെയുള്ള സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വ്യാവസായിക പ്രതിസന്ധിക്കു കാരണം തൊഴിൽ സമരങ്ങളാണെന്നും കരുതപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതിന്റെ അർത്ഥം പ്രത്യക്ഷമായി തൊഴിൽ സമരങ്ങളും വ്യവസായിക വികസനവും തമ്മിൽ ഒരു നിഷേധ ബന്ധമുണ്ടെന്നാണ്. ഓരോ നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിലും ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം ഉണ്ടെന്നു തോന്നാം. കാരണം ഇവിടെ തൊഴിൽ സംഘടനകളുടെയും വ്യാവസായിക വികസന നിലവാരം ഇന്ത്യൻ നിലവാരവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ കറുത്തുമാണല്ലോ കാണുന്നത്. 1978-82 കാലയളവിൽ 100 തൊഴിലാളികൾക്ക് 205 തൊഴിൽദിനങ്ങൾ എന്ന നിരക്കിൽ കേരളത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിൽ കേവലം 131 ദിനങ്ങളേ നഷ്ടപ്പെട്ടുള്ളൂ. തൊഴിൽസമരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ രണ്ടാം സ്ഥാനമാണ് കേരളത്തിന്. പക്ഷേ, തൊഴിൽ സമരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെടുന്ന മൊത്തം തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ വ്യാവസായികവളർച്ചയും തൊഴിൽ സമരങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലെന്നു കാണാം.

പട്ടിക രണ്ടു്.			
മൊത്തം തൊഴിലാളികളിൽ തൊഴിൽ സമരത്തിൽ ഏർപ്പെടുന്നവർ കേരളത്തിലും ഇന്ത്യയിലും (ശതമാനത്തിൽ)			
വർഷം	കേരളം	ഇന്ത്യ	
1960	39.9	8.0	
1965	25.2	6.4	
1967	20.7	9.1	
1970	11.4	10.5	
1973	20.7	13.5	
1975	3.1	5.8	
1978	0.8	8.9	
1980	4.45	3.41	

കേരളത്തിൽ വ്യാവസായികവളർച്ച വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ (1965-69) തൊഴിൽ സമരങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ സംഖ്യ ക്രമാതീതമായി കൂടിയിരുന്നു. 1975-80 ൽ സമരങ്ങൾ കുറഞ്ഞു. എന്നിട്ടും വളർച്ചനിരക്കു കൂടിയില്ല. ഈ കാരണത്താൽ വ്യാവസായിക മുരടിപ്പിന് തൊഴിലാളി സമര

ങ്ങളാണ് കാരണമെന്ന അനുമാനം ശരിയെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇതിന്റെയർത്ഥം വ്യവസായങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാനുള്ള നിക്ഷേപകരുടെ തീരുമാനങ്ങൾക്ക് തൊഴിൽ സമരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണകൾ പ്രസക്തമല്ലെന്നല്ല. ഒരു പക്ഷേ ലാഭനഷ്ടത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾക്ക് തൊഴിൽ സമരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള മുൻധാരണകൾ നിഴൽ പരത്തിയെന്നു വരാം. ഇതു് ഒരു പ്രദേശത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു വിഘാതമാകാറുണ്ട്. കേരളം അത്തരം ഒരു പ്രതിസന്ധിയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ വികസനത്തിനും അതിന്റെ സാമൂഹ്യാടിസ്ഥാനത്തിനും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മേന്മ അവകാശപ്പെടാം. ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ, കേരളത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന ഉയർന്ന ഔതികജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾ പ്രശംസനീയമാണ്. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസം, പൊതുജനാരോഗ്യം തുടങ്ങിയ രംഗങ്ങളിൽ നാം നേടിയെടുത്ത പുരോഗതി എത്ര നാൾ നിലനിർത്താൻ കഴിയും? ഉല്പാദന ശക്തിയിൽ പൊതു ചെലവും, വ്യാവസായിക ഉത്പാദനത്തിൽ പ്രത്യേകിച്ചും അനുയോജ്യമായ വളർച്ചയുണ്ടാവണമെന്നുള്ള ഉയർന്ന സാമൂഹ്യ ഉപഭോഗനിലവാരം നിലനിർത്താൻ കഴിയില്ല. വ്യാവസായിക വികസനത്തിന് വിലങ്ങുതിയായി നിലക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെ അപഗ്രഥിച്ചു പറിക്കാൻ നിയോഗിച്ച കമ്മിറ്റിയുടെ ഇടുങ്ങിയ സമീപനം കാരണം തൊഴിലാളിസമരങ്ങളെ മാത്രമേ വികസനത്തിനു വിഘ്നമായി കമ്മിറ്റി കണ്ടുള്ളൂ. കേരളത്തിലെ വ്യാവസായിക പിന്നോക്കാവസ്ഥയ്ക്ക് തൊഴിൽപ്രശ്നം പ്രധാന കാരണമല്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. മറ്റു ചില രംഗങ്ങളിലാണ് അന്വേഷണം ആരംഭിക്കേണ്ടതെന്നും നമുക്കു വ്യക്തമാകുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, കേരളത്തിലെ വ്യവസായഘടന പരമ്പരാഗത വ്യവസായങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കാണുന്നു. എൻജിനീയറിങ് പോലെയുള്ള മേഖലകൾ അപഗ്രഥിക്കപ്പെട്ടു. അതു മൂലം വ്യവസായവളർച്ചയ്ക്ക് പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ വൈവിധ്യവല്ലെന്നുണ്ടു്. ഉല്പന്ന വളർച്ചയും കേരളത്തിലുണ്ടായില്ല. ഇതായിരിക്കാം ഒരു കാരണം. സ്വകാര്യമേഖല മടിച്ചുനില്ക്കുന്ന കേരളത്തെപ്പോലുള്ള ഒരു സംസ്ഥാനത്തു് പൊതു മേഖലയുടെ പരാജയമാണ് മറ്റൊരരമ്പേക്ഷണവിഷയം. സ്റ്റേറ്റിന്റെ വിഭവ പരിമിതികൾക്ക് അതിതമായി അഭിലാഷനീയമായ വ്യാവസായികവളർച്ച കൈവരിക്കാൻ കേന്ദ്രം മുന്നോട്ടു വരുന്നുണ്ടോ? വ്യാവസായികസുതുണത്തിൽ കേന്ദ്ര സംസ്ഥാന ബന്ധങ്ങൾക്ക് എത്രമാത്രം പ്രസക്തിയുണ്ട്? ഇങ്ങനെയുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം കാണുന്നതുവഴി ഒരു പക്ഷേ വ്യാവസായിക മുരടിപ്പിന് നമുക്കുത്തരം കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും.

കലാപ്രവർത്തനം ജീവിതരീതിയിൽ പൂർണ്ണമാകുമ്പോഴാണ് പാരമ്പര്യം ജനിക്കുന്നത്. പാരമ്പര്യമായി ഏത വിശ്വാസങ്ങളാണ് കാലോചരങ്ങളിൽ പരീക്ഷണവിധേയമായി നശിക്കേണ്ടവ നശിച്ചും നിലനിൽക്കേണ്ടവ നിലനിന്നും സംസ്കാരമായി വർത്തിക്കുന്നത്. കലയോട് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു സമീപനം സാധ്യമാകുമ്പോൾ മാത്രമാണ് ഒരാരം സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ കഴിയുന്നതും. സ്വാതന്ത്ര്യബോധവും അടിമത്ത ബോധവും രണ്ടു ഗുണങ്ങളിൽ നിലക്കുന്ന മാനസിക അവസ്ഥകളാണ്. എല്ലാ തടസ്സങ്ങൾക്കുമെതിരായി വിശ്വാസത്തോടെ, ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ സ്വാതന്ത്ര്യോച്ഛ്വാസം ഒരു മനുഷ്യൻ കലാപ്രവർത്തനം നടത്തുമ്പോഴാണ് അയാൾ സ്വാതന്ത്രനാവുന്നത്. അത്തരം മഹാത്മാർ സമൂഹത്തിന്റെ പൊതു മുതലാണ്; അഭിമാനമാണ്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഭാവനകളിലൂടെ സംസ്കാരം ഉറച്ചു ചുവടുകളോടെ മുന്നേറുന്നു. കലാകാരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെക്കുറിച്ചും അതിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങളെക്കുറിച്ചും അലമുറ നടത്തുന്ന ഇക്കാലത്ത്, കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ചും അല്പം ഓർക്കുന്നത് പ്രസക്തമാവുമെന്നു തോന്നുന്നു.

കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച കഥകളിനടൻ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരായിരുന്നു. കഥകളിയിലൂടെ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ചെലവഴിച്ച കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെ, സ്വന്തം കുടുംബത്തിൽനിന്ന് പടിയടച്ച പിണ്ഡം വെച്ച് ഭൃഷ്ടനാക്കിക്കളഞ്ഞതാണ്. കറിയേടത്തു് താത്രിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതിനുള്ള ശിക്ഷയായി കൊച്ചി രാജാവിന്റെ കല്പന അതായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തു കഴിഞ്ഞുകൂടാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു നടന്നു. മാത്തൂർ കത്തുപിള്ളപ്പണിക്കരുടെ കഥകളിയോഗം വഴി ബഹുജനശ്രദ്ധയും ആദരവും പിടിച്ചുപറ്റി. ഒടുവിൽ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവ് പണിക്കരുടെ വേഷം കണ്ട് ആകൃഷ്ടനായി വീരശൃംഖല സമ്മാനിച്ചു. ആ വീരശൃംഖല തന്റെ ഇടതു കൈയിലേ അണിയുന്നവയ്ക്കു എന്നദ്ദേഹം വിനയപൂർവ്വം രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. തന്റെ വലതു കൈ, കൊച്ചി രാജാവിന്റെ കൈയിൽനിന്നും ഇനി വാങ്ങാൻ പോകുന്ന വീരശൃംഖല അണിയുവാനുള്ളതാണത്രേ. ബുദ്ധിമാനായ രാജാവ് പണിക്കരെ അഭിനന്ദിച്ചുവെന്നാണ് കഥ. കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുള്ള കഥകളിൽ ഏറ്റവും എടുമായിത്തോന്നിയ കഥ ഇതാണ്. ഏതാണ്ട് അപഹാരത്തിന്റെ അതിർത്തിയോളം ചെന്നുനിലക്കുന്ന ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ ഉടമയായിരുന്നു കാവുക്കൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർ എന്ന് ഇനിയും വാചുമായിപ്പാറയുമോ? ജെയിലിൽ കിടക്കുമ്പോൾ, കവറുണ്ടാക്കാൻ കൊടുത്ത കടലാസിൽ പെൻസിലുകൊ

കഥകളിയിൽ ജീവിച്ച കാവുങ്ങൾപ്പണിക്കരാണ്. അവർ സൃഷ്ടിച്ച പാരമ്പര്യത്തെ അഭിമാനത്തോടെയാണ് കേരളം സ്മരിക്കുന്നത്. അവരാടി വേഷങ്ങളിലൂടെ കഥകളി വിത്തുവീശിയെക്കുറിച്ചു. കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ച നടൻ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരായിരുന്നു. ജീവിതം കൊണ്ടും കലാസിലിലുകൊണ്ടും മഹത്വത്തിലേക്കുയർത്തപ്പെട്ട ആ പ്രതിഭാധനനെപ്പറ്റിയാണിതു്.

ഡോ. എസ്. പി. രമേശ് ഒരു മഹാ മനുഷ്യന്റെ ആത്മവും പ്രഭുവുമാകലും

എസ് രാമസ്യമായി സാഹിത്യസൃഷ്ടി നടത്തുകയും, കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട ആ കടലാസുകളെല്ലാം കത്തിച്ചുകളഞ്ഞതിനുശേഷം വീണ്ടും ആദ്യം മുതൽ എഴുതിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്ത ഷെനെയുടെ കഥ (മറ്റൊരു കാര്യത്തിലും സാമ്യമില്ലെങ്കിൽപ്പോലും) പെട്ടെന്നോർത്തുപോകാനിടയുണ്ട്. കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിന്റെ കഥ കേൾക്കുമ്പോൾ പണിക്കരുടെ വേഷത്തിനൊപ്പം നിലക്കാൻ കഴിയില്ലെന്ന ബോധം കൊണ്ട് ആടാതെ കടന്നു കയറുന്ന നടന്മാരെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ബാക്കി നടന്മാർക്ക് കൂടുതൽ സമയം നല്കി ചുരുങ്ങിയ സമയം മതി തനിക്കു് സദസ്സിനെ കൈയിലൊതുക്കാൻ എന്ന് പറഞ്ഞ ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ കഥ. അങ്ങനെ എത്രയോ കഥകൾ.

രണ്ടു്
"ഒർപ്പണ"യും മൂന്നാളിനി സാരാലായിയും വഴി പ്രസിദ്ധനായ കാവുങ്ങൾ കലാപണ്ഡിതന്മാരാണ്. പ്രമാണിച്ച് വീട്ടിലെത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാൽ അദ്ദേഹത്തിനോട് കൂടെ പോയതു്. (സനാതനൻ എന്ന പേരുള്ള ഈ കട്ടി കഥകളി അഭ്യസിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോൾ പേരൂർ കഥകളി ക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു.)

കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു കിടക്കുന്ന വീട് സ്മരണയെ നൽകാൻ നട്ടുവീശിയെടുത്ത നീൽക്കുന്ന വീടാണ് ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരുടേതു്. അസാധാരണ തിളക്കവും ജീവനുള്ള കണ്ണുകളാണ് ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരെ കാണുമ്പോൾ ആദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചുപോവുക. ഒട്ടും നിയന്ത്രിതമല്ലാത്ത പൊട്ടിച്ചിരി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിന് സത്യസന്ധത നൽകുന്നുവെന്നും തോന്നിപ്പോയി. അമ്മാമൻ ശങ്കരപ്പണിക്കരെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോഴാണ് ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ ഉണർന്നതു്. ഭൃഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട ശങ്കരമ്മാമൻ വളരെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം നാട്ടിൽ വന്നസമയം കൊച്ചിമഹാരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഒന്ന് ആടിയാലേ ഭൃഷ്ടിയിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായി മോചിതനാവൂ എന്നതിനായി, ഏങ്ങനെയെങ്കിലും അത്തരം രേവസരത്തിനുവേണ്ടി സദാ ശ്രമങ്ങൾ നടക്കുന്നു. ഒടുവിൽ ഏതാണ്ട് എല്ലാം ശരിയായി ചുട്ടികത്തും കഴിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോഴാണ് രാജാവിന് ആ രാത്രി സൗകര്യപ്പെട്ടിട്ടു എന്ന് അറിയിച്ചുണ്ടായതു്. ദുഃഖവും അപമാനവും താങ്ങാനാവാതെ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർ തീർത്തുപറഞ്ഞു. ഇന്നിതു നടന്നില്ലെങ്കിൽ എല്ലാം അവസാനിപ്പിക്കാൻ ശങ്കരൻ തെരിപ്പെട്ടിരിക്കാമെന്നു ചെലവേ ഉള്ളു എന്ന്. പേടിച്ച് ഉണർന്നു വെച്ചപ്പോൾ സാമി ഇട

ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കരും പുത്രിയും പൗത്രിമാരും. ഇൻസെററിൽ കാർത്തായനി-ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ മകൾ

പെട്ടുരാജാവിനെ വിവരം അറിയിച്ചു. കൊച്ചി രാജാവ് അന്ന് കൊല്ലങ്കോട് രാജാവിന്റെ അതിഥിയായി എഴുന്നള്ളിയിരിപ്പാണു്. സംഗതിയുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കാൻ രാജാവിനു് വിഷമമുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ പതിവിനു വിപരീതമായി പിറേറുന്ന് ഉച്ചയ്ക്കു് രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ആടാനുള്ളതിനുമുമ്പായി. ആട്ടം ഏതാണു് അരമണിക്കുള്ള റോളമേ ഉണ്ടായുള്ളു. ഭീമന്റെ വേഷമാണു് ശങ്കരപ്പണിക്കർ അന്നു് അവതരിപ്പിച്ചതു്. സത്തുപ്പനായ രാജാവു് ശങ്കരൻ പുടവ സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു രണ്ടാംജന്മം ലഭിച്ചപോലെ, സമ്മാനം കിട്ടിയ പുടവ തലയിൽക്കെട്ടി. ഇനി ആരെങ്കിലും നമ്മെത്തടക്കാൻ എന്ന ഭാവത്തിൽ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർ മടങ്ങുമ്പോൾ ബാലനായ ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിറകുത്തു വീൽപ്പിടിച്ച് കൂടെ നടന്നിരുന്നു. ഈ കഥ വിവരിച്ച ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ ഞങ്ങളിലുണർത്തിയ വികാരത്തിന്റെ നൂറ്റിലൊന്നുപോലും വായനക്കാരിൽ എന്റെ വിവരണം ഉണർത്തില്ല എന്നെനിക്കറിയാം. ശങ്കരമാമൻ ട്രഷ്യൂ കല്പിച്ചതെന്നിരിക്കുന്നു. ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർക്കു് മനസ്സിലാവുന്നില്ല. നസുതിരിക്കല്ലെ ട്രഷ്യൂ വേണ്ടു്; ഈ പാവം നായരെയെന്നിന്നു് ട്രഷ്യൂ കല്പിച്ചു് പുറത്താക്കി എന്നാണദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നതു്. കുറിയേടത്തു് താത്രിയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാവരേയും അതതു ജാതികളിൽനിന്നു് ട്രഷ്യൂക്കാണായിരുന്നു രാജകല്പന.

കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെ പടിയടച്ചു്. ഡ.വച്ച കഥ പറഞ്ഞതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൾ കാർത്തായനി (തത്തമ്മ) ആയിരുന്നു. പണിക്കരുടെ കീചകവേഷം കണ്ടു് ശ്രമിച്ചുപോയ കുറിയേടത്തു് താത്രി, അതേ വേഷം

അതിൽ, തന്നെ ഒന്നു വന്നു കാണണമെന്നു് ഒരു തോഴിമുഖാന്തരം പണിക്കരെ അറിയിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. തിച്ചൂർ അയ്യപ്പൻ കാവിനടുത്തുള്ള അമ്പലക്കുളക്കരെ വച്ചാണു് അവർ തമ്മിൽ കണ്ടുതത്രേ. അമ്പലക്കുളം, ഇടിഞ്ഞു പൊളിഞ്ഞു കൽപ്പടവുകളും നിലംപൊത്താനായ കളപ്പുരയുമായി കിടക്കുന്നതു്.

കളരിയുടെ അവശിഷ്ടം

കണ്ടു. ഈ കളപ്പുരയുടെ മുകളിലത്തെ നിലയായിരുന്നു കഥകളി നടക്കുമ്പോൾ ചുട്ടിരുത്താനും മറ്റുമുള്ള അണിയറയായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. അയ്യപ്പൻ കാവിനു മുമ്പിലുള്ള ആൽത്തറയിലാണു് കളി നടക്കുക. കീചകവേഷത്തിൽ എക്കാലത്തെയും ഒന്നാമനായ ശങ്കരപ്പണിക്കർക്കു്, ഒരു സ്രീയോടുള്ള ബന്ധം കൊണ്ടു് വീഴ്ച സംഭവിച്ചതിൽ കലാപരമായി അല്പസ്വല്പം നീതിയുണ്ടല്ലോ എന്നൊരു തമാശ തോന്നിപ്പോയി. ആ കളിക്കുടവും കളപ്പുരയും വാക്കുകൾക്കൊണ്ടു് അർത്ഥമാക്കാൻ കഴിയാത്ത എന്തോ ഒരു ഭാവം നമ്മിലുണ്ടാത്തു്. ചുട്ടിയും മനയോലയും കീരീടവും എല്ലാമുള്ള ഒരു കത്തിവേഷവും മറക്കുട ചുടിയ സുന്ദരിയായ ഒരു നസുതിരിസ്രിയും തമ്മിൽ അനവധി നടന്ന സമാഗമം മനസ്സിൽ ചിത്രീകരിച്ചുനോക്കി. എന്തൊരുവേഷമായിരുന്നിരിക്കണം ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ കീചകൻ!

കീചകൻ ആദ്യവസാന വേഷമാണെങ്കിലും ആടി ഫലിപ്പിക്കാൻ അത്ര പ്രയാസമുള്ളതല്ല എന്നാണു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ പക്ഷം. പക്ഷേ, ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ കീചകൻ പ്രതിഭാശാലികളായ മറ്റു കഥകളിയാശാന്മാർക്കു് അപ്രാപ്യമായ ഗുണവിശേഷമുണ്ടെന്നാണു് കേട്ടിട്ടുള്ളതു്. രംഗത്തു് ഇത്രയധികം ശ്രീതം നിറഞ്ഞ ഒരു കലാകാരനുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നാണു് വിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ അഭിപ്രായം. ഏതു വേഷത്തിനും ഏതു കഥാപാത്രത്തിനും തന്റെതായ ഒരു ശം കൊടുക്കാൻ ഉള്ള സിദ്ധിയും ചാതുര്യവും ശങ്കരപ്പണിക്കരെപ്പോലെ മറ്റൊരാൾക്കും നാളിതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണു് അധികം. നരകാസുരൻ, ഹനുമാൻ, ബാലി, സിംഹിക, നക്രതുണ്ഡി ബ്രാഹ്മണൻ (സന്താനഗോപാലം) ഭീമൻ, ബാഹുക്കൻ, രാവണൻ ഇങ്ങനെ എത്രയോ കഥാപാത്രങ്ങൾ. പച്ച, കത്തി, വെള്ളത്താടി, ചുവന്ന താടി, കരി എന്നിങ്ങനെ എല്ലാ വേഷങ്ങളും (സ്രീവേഷമൊഴികെ) കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരിൽ ഭദ്രമായിരുന്നു. കാവുങ്ങൾ കടംബത്തിലെ മറ്റു കലാകാരന്മാർക്കു കഴിയാതെപോയ ശ്രംഗാരാഭിനയംപോലും ശങ്കരപ്പണിക്കരിൽ പൂർണ്ണതയോടെതന്നെ വിലസിയിരുന്നുവെന്നതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. കെ. പി. എസ്. മേനോൻ 'കഥകളിരംഗം' എന്ന തന്റെ പുസ്തകമെഴുതാൻ പ്രധാന കാരണംതന്നെ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ വേഷങ്ങളോടു് തനിക്കുള്ള 'ക്രമം' ആയിരുന്നുവെന്നു് സമ്മതിക്കുന്നുണ്ടു്.

കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർക്കു കഥകളിയിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രാഗല്ഭ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. കഥകളിയിൽ ഒരു കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യം ശങ്കരപ്പണിക്കർക്കു മുമ്പേ ഉണ്ടായിരുന്നതാണല്ലോ. സ്വന്തമായി ഒരു കളിയോഗം—നടന്മാർ, സംഗീതജ്ഞർ, പക്കമേളക്കാർ, കളരി കാവുങ്ങൾ കടംബത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

തിച്ചൂർ അയ്യപ്പൻ കാവിനടുത്തു പണ്ടു് ഗിയിയായി നടത്തിയിരുന്ന കളരിയുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ ഞങ്ങൾ കാണുകയുണ്ടായി. ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ വേഷവും കീരീടവുമെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തമായിരുന്നുവെന്നാണു് പറയപ്പെടുന്നതു്. തന്റെ കലാജീവിതത്തിന്റെ നല്ലൊരു ഭാഗം സ്വന്തം നാടായ കൊച്ചിക്കു വെളിയിൽ ചെലവഴിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടു് മാത്തൂർ കണ്ടുപിള്ളപ്പണിക്കരിൽനിന്നു് മറ്റൊരു പാരമ്പര്യത്തിലുള്ള ബാഹുക്കവേഷം സ്വന്തമാക്കി വടക്കു അവതരിപ്പിച്ചു് പ്രശംസ സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടു് ശങ്കരപ്പണിക്കർ കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിൽത്തന്നെ ഉറച്ചുനിന്നു. ട്രഷ്യൂക്കാക്കപ്പെട്ടവരിൽ മറ്റു കഥകളി നടന്നുവരുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവരിലാരും തന്നെ പിന്നീടു് കഥകളി വേഷം കെട്ടിയിട്ടില്ല എന്നാണു് കഥ. കൊല്ലവർഷം 1048-ലാണു് കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർ ജനിച്ചതു്. 1080-ലാണു് സ്മാർത്തവിചാരവും തുടർന്നുള്ള ട്രഷ്യൂ കല്പിക്കലും. 1111 ലാണു് (കന്നിമാസത്തിൽ) കൊച്ചിരാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഭീമന്റെ വനവർണ്ണന പതിവിനു വിപരീതമായി പകൽസമയത്തുവതരിപ്പിച്ചു് ട്രഷ്യൂൽനിന്നും മോചനംനേടിയതു്. 1111-ൽത്തന്നെ മിഥുനമാസത്തിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു—തടസ്സങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ തലകനിക്കാതെ, ധിക്കാരത്തോടെ, കൃതാർത്ഥതയോടെ. നല്ല അർത്ഥത്തിലുള്ള ഈ ധിക്കാരം കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെ തുല്യരില്ലാത്ത ഉത്തമകലാകാരനാക്കി എന്നു് എളുപ്പത്തിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടായില്ല. ഏതു മേഖലയിലായാലും തനിലും താൻ ചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിലും പൂർണ്ണ വിശ്വാസമുള്ള ഒരാൾക്കേ മേൽ സൂചിപ്പിച്ച ധിക്കാരം ഉണ്ടാവൂ. തന്റെ ദേശത്തിന്റെ രാജാവിൽനിന്നും അംഗീകാരം നേടിയെ അടങ്ങു എന്ന ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ ധിക്കാരം ഒരർത്ഥത്തിൽ രാജാവിനു് ഗുണമല്ലെ ചെയ്യതു്? (കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരെ എന്തായാലും ചരിത്രം അംഗീകരിക്കുമെന്നതു് തീർച്ചയുള്ള കാര്യമാണു്.) ശങ്കരപ്പണിക്കരെ തിരിച്ചുസ്വീകരിച്ചു് അംഗീകരിക്കുകയോ കൊച്ചി മഹാരാജാവു് പിലക്കാലത്തുണ്ടായേക്കാവുന്ന വലിയ ഒരു ആരോപണത്തിൽനിന്നു് മുക്തനാവുകയല്ലെ ചെയ്തതു്? പ്രത്യേക സാഹസ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽ എടുക്കേണ്ടിവന്ന ശരിയല്ലാത്ത ഒരു തീരുമാനം തിരുത്താൻ മഹാരാജാവിനു കൊടുത്ത ആ അവസരം ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ മഹാമനസ്കതയായി വ്യാഖ്യാനിച്ചാലും തെറ്റില്ലെന്നു് തോന്നുന്നു. അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാനാണു് എനിക്കിപ്പോഴും.

മുന്നം

ശങ്കരപ്പണിക്കർ ട്രഷ്യൂനായി വീടുവിട്ടിറങ്ങുമ്പോൾ ജനിച്ച കട്ടിയായ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കർ തിച്ചരിൽ താമസിക്കുന്നുണ്ടു്. ആട്ടം ഏതാണു് അവസാനിപ്പിച്ചുമാണു്. പക്ഷേ, ആ കണ്ണുകളിലെ തിളക്കം ഇപ്പോഴും.

കളിക്കുടവും

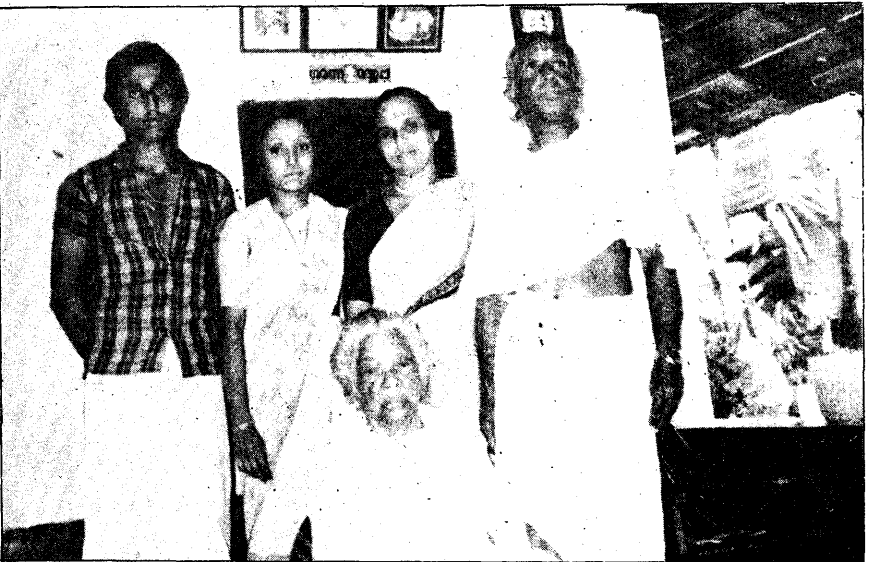
മങ്ങിയിട്ടില്ല. സരസമായി ധാരാളം സന്ദാരിക്കുന്ന ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കരും കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലെ ഒന്നാംകിട ആട്ടക്കാൻ തന്നെയാണു്. ശങ്കരമാമന്റെ വേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ചെറുപ്പത്തിലേക്കു് ഊർന്നിറങ്ങുന്നു. കോട്ടയം കഥകളിൽ പ്രത്യേക പ്രാവീണ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കരുടെ ധർമ്മപുത്രൻ, സൗഗന്ധികത്തിലെ ഭീമൻ, കിരാതത്തിലെ അർജ്ജുനൻ, ദൃതിലും കചേലവൃത്തത്തിലും ശ്രീകൃഷ്ണൻ, കീചകൻ, ഉത്തരാസ്വയംവരത്തിൽ ദുര്യോധ

നൻ എന്നിങ്ങനെ പല വേഷങ്ങളും നിറവോടെ തന്നെ അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കെ. പി. എസ്. മേനോൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നേരമ്പോക്കു കലർന്ന സംഭാഷണത്തിനിടയിൽ വളരെ മുർച്ചയുള്ള ചില പ്രയോഗങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തുകയുണ്ടായി. കഥകളിയുടെ ഇന്നത്തെ നിലവാരത്തെക്കുറിച്ചും മനുഷ്യ പ്രയത്നത്തിന്റെ മഹത്വത്തെക്കുറിച്ചും മറ്റും അദ്ദേഹം സംസാരിക്കുമ്പോൾ വാക്കുകളിൽ സത്യസന്ധത നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. വിശ്വസ്തതയേയും മറ്റും കുറിച്ചു് സംസാരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു് പെട്ടെന്നു കൂർ നാരായണനെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹം പരാമർശിച്ചപ്പോൾ വാസ്തവത്തിൽ ഞങ്ങൾ അദ്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ശങ്കരമാമൻ ഒരു വേഷത്തിലും ആരുടെയും പിന്നിലല്ല, അല്പമെങ്കിലും മുന്നിലാണെങ്കിലേ ഉള്ളൂ എന്നാണു് ശങ്കരൻ കുട്ടിപ്പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായം. അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം കൊല്ലങ്കോട് രാജാവിന്റെ ഹൈസ്കൂളിൽ കഥകളി അദ്ധ്യാപകനായിരുന്നു. മദ്രാസ് കഥകളി ട്രോഫിയിൽ കീഴിലായിരുന്ന ഈ സ്കൂളിലാണു് എസ്. എസ്. എൽ. സി. ക്ക് കഥകളി ഒരു ഐച്ഛികവിഷയമാക്കി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതു്. മദ്രാസിലാകട്ടെ, കഥകളിക്കാരൊട്ടില്ലതാനും.

നാലു്

ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾവെച്ചു നോക്കിയാൽ കേരളത്തിൽ കഥകളിയുടെ ഭാവി അത്ര ആശാവഹമല്ലെന്നാണു് ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരുടെ പക്ഷം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മകൻ ദിനേശം കഥകളി പഠിച്ചിട്ടില്ല. ഒത്ത ശരീരമുള്ള ആ കട്ടി നല്ല ബാസ്കറ്റ് ബോൾ കളിക്കാരനാണു്. ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരുടെ മകൾ നൃത്തമുദ്രസിട്ടിട്ടുണ്ടു്.

ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരും കുടുംബവും. ഇരിക്കുന്നതു് പണിക്കരുടെ അമ്മ (93 വയസ്സ്) കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ അനന്തരവരും

ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ

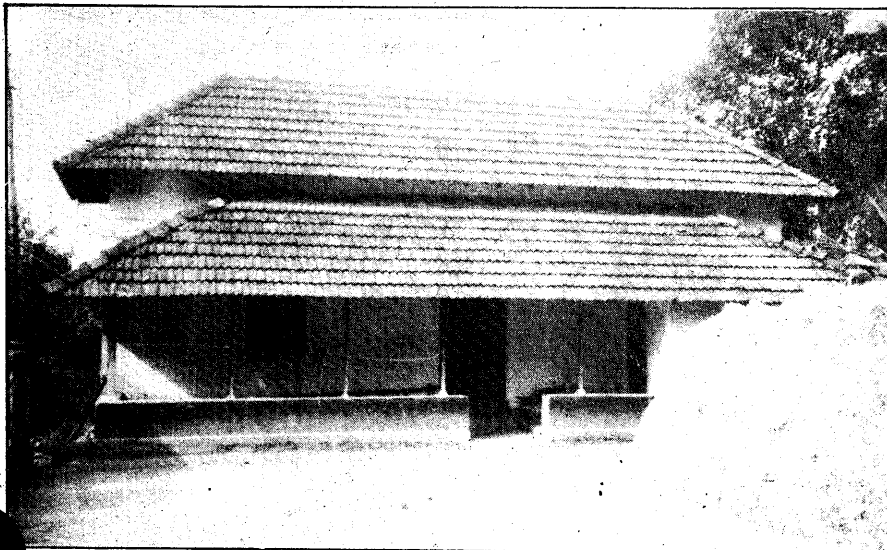

ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കർ

വിദേശികൾക്കാണ് കഥകളിയിൽ കൂടുതൽ താല്പര്യം. അത് വെറും കമ്പമല്ല. നിശ്ചയമില്ലാത്ത കാര്യം പച്ചിച്ചുള്ളതെ അതു മനസ്സിലാക്കിയെ അടങ്ങു എന്നൊരു വാശിയാണത്രെ അവർക്ക്. നമ്മുടെ ഇടയിൽ അങ്ങനൊരു പ്രവണത കാണുന്നില്ല. ഇക്കണക്കിനു പോയാൽ കഥകളിയും കൂടിയാട്ടവുമെല്ലാം ഇനി പടിഞ്ഞാറൻ രാജ്യങ്ങളിൽപ്പോയി പഠിക്കേണ്ടിവരും എന്ന് അല്പം തമാശയായി അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. കേരളത്തിൽ ഈ ഉൽക്കൃഷ്ടകലാരൂപങ്ങൾ വേരറ്റുപോയാലും അതിശയിക്കാ

നില്ല. കലാപാരമ്പര്യം അതിസൂക്ഷ്മമായി അനുവർത്തിച്ചാലേ രക്ഷയുള്ളൂ. അല്ലാതെ അതിൽ വെള്ളം ചേർത്തും ലഘൂകരിച്ചും സാധാരണജനങ്ങൾക്ക് രസകരമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അപകടമാണ്. പാരമ്പര്യശുദ്ധിയോടെ കലാപ്രവർത്തനം നടത്താനുള്ള ശ്രമത്തിൽ ആത്മാർത്ഥതയുള്ള കൈപ്പറ്റി കൂട്ടിനങ്ങളെ കീഴ് താൻമുണ്ട്. അല്ലാതെ ഒരായ് കൂട്ടിയായ് കൂടില്ല എന്ന് ഒരു പൊട്ടിച്ചിരിയോടെ ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'ദർപ്പണ'യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട തിരുശേഷം വളരെക്കാലമായി അദ്ദേ

ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കരുടെ വീട്ടിന്റെ മുററത്തു കഥകളി അഭ്യസനത്തിനുള്ള കെട്ടിടം.

ഹം അഹമ്മദാബാദിലാണ്. 'ദർപ്പണ'യുടെ തുടക്കം മുതൽ ഏതാണ്ട് മുപ്പത്തഞ്ചു കൊല്ലക്കാലം അദ്ദേഹം അതിൽ ഗുരുജി ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അഹമ്മദാബാദിൽ സ്വതന്ത്രമായി കലാപ്രവർത്തനം നടത്തുന്നു. കഥകളിവേഷം കെട്ടിയിരുന്ന ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ ഭരതനാട്യം ആദ്യം മുതൽ അഭ്യസിച്ചിട്ടാണ് 'ദർപ്പണ'യിൽ അദ്ധ്യപകനായത്. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലുമെല്ലാം പര്യടനം നടത്തി പരിപാടികൾ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹം, ഒടുവിൽ സന്ദർശിച്ച രാജ്യം ചൈനയാണ്—1979-ൽ

അഞ്ചു

ശങ്കരൻകുട്ടിപ്പണിക്കരുടെ അനന്തര വൻ ദിവാകരപ്പണിക്കരാണ് ഈ തലമുറയിലെ കാവുങ്ങൾ കഥകളി നടൻ. അദ്ദേഹം കലാമണ്ഡലത്തിലാണ് കഥകളി പഠിച്ചത്. ദൃഢഗാന്ധനായ ഈ ചെറുപ്പക്കാരൻ താടിവേഷത്തിലാണ് മികവുകാട്ടുന്നത്. അമ്മാമനിൽനിന്നും വിലപ്പെട്ട പല അറിവുകളും തനിക്കു കിട്ടാറുണ്ടെന്ന് ദിവാകരപ്പണിക്കർ പറയുന്നു. മുറുകുവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ചില ചെറിയ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തുന്നതുകൊണ്ട് ആസ്വാദ്യത എത്രകണ്ട് വർദ്ധിപ്പിക്കാനാവും എന്ന് കാവുങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ കാട്ടി അദ്ദേഹം വിവരിച്ചുതന്നു. കണ്ണുസാധകത്തിലുള്ള ഈ പ്രത്യേകത, അഭിനയം അത്യന്തം ആസ്വാദ്യമാക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. 'കഴിഞ്ഞുകൊണ്ടുള്ള' കൃഷിയും ചുറ്റുപാടുമുണ്ട് ഈ കാവുങ്ങൾ പണിക്കർക്ക്. സംസാരത്തിൽ സത്യസന്ധത പുലർത്തുന്ന ഒരു രീതി ഞങ്ങൾ പരിചയപ്പെട്ട ചാത്തുണ്ണിപ്പണിക്കർ, ശങ്കരൻ കുട്ടിപ്പണിക്കർ, ദിവാകരപ്പണിക്കർ എന്നിവരിലേല്ലാം അനുഭവപ്പെട്ടിരുന്നു. ദിവാകരപ്പണിക്കരിലും, സന്താനരിലും കൂടി കാവുങ്ങൾ കഥകളി പാരമ്പര്യം നിലനില്ക്കുമെന്ന് ആശിക്കാമെന്നുതോന്നുന്നു.

കാവുങ്ങൾ എന്ന പറയുമ്പോൾ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കരാണ് ഓർത്തുപോവുക. ജീവിതത്തിൽ അധികഭാഗവും ദാരിദ്ര്യവും അവഹേളനവും മാത്രം അനുഭവിച്ച ആ മഹാൻ തന്നിലും, തന്നിലെ കലയിലുള്ള, വിശ്വാസം നഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കഥകളി അഭിനയം തന്റെ നിയോഗമായി, കടമായി കാണാനും, തന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പൂർണ്ണത കഥകളിയിലൂടെത്തന്നെ നേടിയെടുക്കാനുള്ള ധൈര്യവും ആത്മവിശ്വാസവും കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നതുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തെ മഹാൻ എന്ന വിശേഷിപ്പിച്ചത്. താൻ സ്നേഹിക്കുന്ന, ബഹുമാനിക്കുന്ന കലയിലൂടെ ജീവിതത്തിന്റെ അഴകുകൾ കഴുകിക്കളഞ്ഞ് തന്റെ ആത്മാവിനെ സംശുദ്ധമാക്കാൻ കഴിയുന്നതിലും വലിയ ഒരു കൃത്യം ജീവിതത്തിലില്ല എന്ന് ഭീരുക്കളും പലപ്പോഴും അവസരവാദികളുമായിപ്പോവുന്ന നമ്മെ കാവുങ്ങൾ ശങ്കരപ്പണിക്കർ നിരന്തരം ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ഡോ. ബാലകൃഷ്ണകരുണാകരൻനായർ

പരീക്ഷാവിജയവും പള്ളിക്കൂടങ്ങളും

ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെയും ശ്രീനാരായണയമ്മ പരിപാലനത്തിന്റെയും പേരിൽ നടത്തപ്പെടുന്ന അൻപത്തിയഞ്ചു ഹൈസ്കൂളുകളുണ്ട്. കേരളത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ ഒരു പ്രമുഖഘടകമായ ശ്രീനാരായണ ഗ്രംഭലയുടെ പ്രദർശനം എത്ര മികച്ചതായിരുന്നു?

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങൾ

"വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അസമാന്യ ഗുണത്തെയും അതിന്റെ അഭാവത്താലുള്ള ദോഷത്തെയും പ്രതിപാദിക്കുകയും, ഈഴവ സ്രീപുരുഷൻമാരിൽ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസമെങ്കിലും ഇല്ലാത്തവർ ഉണ്ടായിരിക്കരുതെന്ന് അത്ര അഭിമാനവും അഭിരുചിയും തോന്നത്തക്കവണ്ണം അവരെ ഉൽസാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. ആവശ്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ സമുദായം വകയോ മറ്റോ പള്ളിക്കൂടങ്ങൾ, വായനശാലകൾ, മുതലായവ ഏർപ്പെടുത്തുകയും മറ്റും ചെയ്യുന്നതിൽ ജനങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുക." എൺപതു വർഷത്തിലേറെക്കാലം മുൻപ് 'പ്രാസംഗികർക്കുള്ള വ്യവസ്ഥ'യിൽ ശ്രീനാരായണ ഗുരു നൽകിയ ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ സാമുദായിക നവോത്ഥാനത്തിൽ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് കളം ഒരുക്കി.

ശ്രീനാരായണ ഗുരുദേവന്റെ പ്രേരണയുടെയും പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെയും ഫലമായി കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു പുതിയ ഉണർവും ഉന്മേഷവുമുണ്ടായി. എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ വകയായും ഗുരുദേവന്റെ പേരിലും അനേകം വിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. അക്കൂട്ടത്തിൽ സ്കൂളുകളും പോളിടെക്നിക്കുകളും കോളേജുകളും എല്ലാം ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു കേരളത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖഘടകമാണ് ഈ ഗ്രംഭലയ്ക്കു്.

ഏഴായിരത്തി അഞ്ഞൂറോളം പരീക്ഷാർത്ഥികൾ ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്ന് ഇക്കൊല്ലം എസ്. എസ്. എൻ. സി. പരീക്ഷയ്ക്ക് ചേരുകയുണ്ടായി. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ

പേരിലും ശ്രീനാരായണ ധർമ്മപരിപാലനത്തിന്റെ പേരിലും നടത്തപ്പെടുന്ന അൻപത്തി അഞ്ചു ഹൈസ്കൂളുകളിലെ കട്ടികൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ശ്രീനാരായണവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് എസ്. എസ്. എൻ. സി. പരീക്ഷയ്ക്ക് ചേർന്നവരിൽ നാല്പത്തിയെട്ട് ശതമാനം വിദ്യാർത്ഥികൾ ഇക്കൊല്ലം വിജയികളായി. സംസ്ഥാന നിലവാരമായിരുന്ന 43.25 ശതമാനം വിജയത്തിൽ തെല്ലു കറവാണിതു്.

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ പരീക്ഷാർത്ഥികളിൽ 9 ശതമാനം കട്ടികൾക്ക് ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് കിട്ടി. സംസ്ഥാനനിലവാരം ആയിരുന്ന 12 ശതമാനം

ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സിൽ നാലിലൊന്നു താഴെയാണ് ഇതു്.

വിജയത്തിലും ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സിലും ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഈ കുറവുകൾ എത്രമാത്രം വ്യാപകമാണ് എന്ന് പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

മേൽപത്തു്

ഏറ്റവും നല്ല പരീക്ഷാവിജയം നേടിയ പത്തു് ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ വിവരം നമുക്ക് ആദ്യമായി നോക്കാം.

നൂറ് ശതമാനം വിജയം നേടിയിട്ടുള്ള ഒരു വിദ്യാലയം മാത്രമേ ഇക്കൊല്ലം ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. നാലു ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സോടെ മുപ്പത്തിരണ്ട് കട്ടികളും ജയിച്ച കടയ്ക്കാട്ട് ശ്രീനാരായണഗുരു സംസ്കൃതം ഹൈസ്കൂളിനാണ് ഈ മേന്മ കൈവന്നതു്. കോട്ടയം കിളിനൂർ, തൃശ്ശൂർ കാരമുക്കിലും, ചാവക്കാട്ട് കഴിമ്പ്രത്തുമുള്ള മൂന്ന് സ്കൂളുകളിൽ എൺപതു് എൺപത്തി അഞ്ചു ശതമാനം വിജയം ഉണ്ടായിരുന്നു. തൊടുപുഴ മകിസിററിയിലും, പത്തനംതിട്ട ഇടപെരിവാരത്തും വടക്കൻ പറവൂരുള്ള മൂന്ന് പള്ളിക്കൂടങ്ങളിലും എഴുപതു് ശതമാനത്തിൽക്കൂടുതൽ വിജയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അറുപതു് ശതമാനത്തിൽ ഏറെ വിജയമുള്ള സ്കൂളുകളായിരുന്നു മേലേക്കിടയിലെ പത്തു് പള്ളിക്കൂടങ്ങളും.

പൂർണ്ണവിജയം നേടി എങ്കിലും കടയ്ക്കാട്ട് സ്കൂളിൽ പതിമൂന്നു് ശതമാനം കട്ടികൾക്കു മാത്രമേ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയുള്ളൂ. മേൽപത്തിലെ സ്കൂളുകളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയ ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയം വടക്കൻ പറവൂർ ശ്രീനാരായണ ഹൈസ്കൂളായിരുന്നു. പരീക്ഷയിൽനിന്നു ഇരുനൂറ്റി നാല്പത്തിയെട്ടു പേരിൽ അറുപത്തിയെട്ടുപേർക്ക് ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് കിട്ടി—ഇരുപത്തിയെട്ടു് ശതമാനത്തോളം.

മേൽ പത്തിലെ ഒൻപതു് സ്കൂളുകളിൽ

ഹൈസ്കൂൾ	പരീക്ഷാർത്ഥികൾ	വിജയ%	ക്ലാസ്സ്%
1. എസ്. എൻ. ജി. സംസ്കൃതം കടയ്ക്കാട്ട് (കൊട്ടാരക്കര)	32	100	13
2. എസ്. എൻ. ഡി. പി. കിളിനൂർ (കോട്ടയം)	27	85	15
3. എസ്. എൻ. ജി. സംസ്കൃതം കാരമുക്ക് (തൃശ്ശൂർ)	114	85	14
4. വി. പി. എൻ. എസ്. എൻ. ഡി. പി. കഴിമ്പ്രം (ചാവക്കാട്ട്)	69	83	19
5. എസ്. എൻ. മകിസിററി (തൊടുപുഴ)	136	77	16
6. എസ്. എൻ. ഡി. പി. ഇടപെരിവാരം (പത്തനംതിട്ട)	30	70	20
7. എസ്. എൻ. വടക്കൻപറവൂർ (ആലുവാ)	241	70	26
8. എസ്. എൻ. തൃക്കണ്ണാർവട്ടം (എറണാകുളം)	188	69	18
9. എസ്. എൻ. ഡി. പി. നീരാവിൽ (പെരിനാട്ട്)	136	63	10
10. എസ്. എൻ. ഡി. പി. നീലേശ്വരം (ആലുവാ)	185	62	14

ല. ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് നിലവാരം നാട്ടുനിരപ്പിൽ ഉയർന്നതായിരുന്നു. പത്തു ശതമാനം ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് നേടിയ പെരിനാട്ട് നീരാവിൽ സ്കൂൾ മാത്രമായിരുന്നു ഇതിനൊരപവാദം.

വിജയശതമാനം

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് ഇക്കോളം എസ്. എസ്. എൽ. സി പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്ന ഏഴായിരത്തി അഞ്ഞൂറോളം കുട്ടികളിൽ മൂവായിരത്തി അമ്പതോളം പേർ ജയിച്ചു. നാല്പത്തി ഒന്ന് ശതമാനം ജയം. മേലേക്കിടയിലെ അഞ്ചിലൊന്നു സ്കൂളുകളിൽ അറുപതു ശതമാനത്തിലേറെ വിജയമുണ്ടായിരുന്നു എന്ന് നാം കണ്ടു.

മുന്നിലൊന്നു സ്കൂളുകളിൽ പകുതിയോ അതിൽക്കൂടുതലോ പരീക്ഷാർത്ഥികൾ പാസ്സായി.

ശ്രീ നാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ വിജയശതമാനം.

വിജയ ശതമാനം.	സ്കൂളുകൾ
90—100	1
80— 90	3
70— 80	2
60— 70	4
50— 60	7
40— 50	10*
30— 40	12
20— 30	10
10— 20	5
0— 10	1

അൻപത്തി അഞ്ച് ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഇരുപത്തിമൂന്ന് ഹൈസ്കൂളുകളിൽ മാത്രമേ വിജയശതമാനം നാട്ടുനിലവാരത്തിൽ മെച്ചമായിരുന്നുള്ളൂ. മൂപ്പതു ശതമാനം പോലും വിജയമില്ലാതിരുന്ന പതിനാറു ശ്രീനാരായണ ഹൈസ്കൂളുകളുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നാം ക്ലാസ്സ്

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്ന് അറുനൂറ്റി അൻപതിൽപ്പരം കുട്ടികൾക്ക് ഇക്കോളം ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് കിട്ടി. ഒൻപതു ശതമാനംമാത്രം.

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളും ഒന്നാം ക്ലാസ്സ്.	സ്കൂൾ
ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് ശതമാനം.	
20-ൽ ഏറെ	1
15 — 20	6
10 — 15	11*
5 — 10	18
0 — 5	17
0	2

ഇരുപതു ശതമാനത്തിലേറെ പരീക്ഷാർത്ഥികൾക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയ ഒരു സ്കൂൾ മാത്രമേ ശ്രീനാരായണ ശ്രംഖലയിൽ ഇക്കോളം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇരുപത്താറു ശതമാനം ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് നേടിയ വടക്കൻ പറവൂർ ശ്രീനാരായണ ഹൈസ്കൂളായിരുന്നു അത്. പത്തനംതിട്ട ഇടംപെരിവാരം സ്കൂളിൽ ഇരുപതു ശതമാനം കുട്ടികൾക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് കിട്ടി.

നാട്ടുനിലവാരത്തിലേറെ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചു ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മൂപ്പതു ശതമാനത്തോളം സ്കൂളുകളിൽ മാത്രം.

അഞ്ചു ശതമാനത്തിലേറെ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സില്ലാതിരുന്ന 19 ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതായത് മുന്നിലൊന്നിലേറെ സ്കൂളുകളിൽ അഞ്ചു ശതമാനമോ അതിൽ കുറവോ ആയിരുന്നു ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സുകാരുടെ സംഖ്യ.

ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രണ്ടു ശ്രീനാരായണ സ്കൂളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്ന്, പതിനെട്ട് കുട്ടികൾ പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്ന വടകര ശ്രീനാരായണ ഗേൾസ് സ്കൂൾ. അവിടുത്തെ വിജയശതമാനം നാട്ടുനിലവാരത്തിൽ തെല്ലുയർന്നതായിരുന്നു. നാല്പത്തിനാലു ശതമാനം. പതിനെട്ടു കുട്ടികൾ മാത്രം പരീക്ഷയ്ക്കു ചേർന്ന ഒരു കൊച്ചു സ്കൂൾ. പകുതിയോളം കുട്ടികൾ കരപറമ്പി ആർപ്പം കരവയം ഇല്ലെങ്കിലും ആശ്വാസത്തിനു വകയുണ്ടു്. ക്ലാസ്സ് ഇല്ലാതിരുന്ന മറ്റൊരു സ്കൂൾ പത്തിലൊന്നുപേർ പോലും ജയിക്കാഞ്ഞ തിരുവല്ലാ സംസ്കൃതം ഹൈസ്കൂൾ ആണു്. അത്, കീഴ്പത്തിൽ കാണുക.

കീഴ്പത്തി

പരീക്ഷാവിജയത്തിൽ ഏറ്റവും മോശം ആയിരുന്ന 10 ശ്രീനാരായണ സ്കൂളുകളുടെ വിവരംകൂടി നമുക്ക് നോക്കാം:

ഇരുപത്തിഒന്ന് ശതമാനത്തിൽ ഏറെ വിജയം ഇല്ലാത്തവയായിരുന്നു കീഴ്പത്തിലെ എല്ലാ സ്കൂളുകളും. പക്ഷേ വിജയശതമാനം പതിനഞ്ചിൽ കുറഞ്ഞ രണ്ടു സ്കൂളുകൾ മാത്രമേ ശ്രീനാരായണ ശ്രംഖലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒന്ന് ആലുവാ എസ്. എൻ. ഡി. പി. ഹൈസ്കൂൾ (13 ശതമാനം). മറ്റൊന്ന് തിരുവല്ലാ സംസ്കൃത ഹൈസ്കൂൾ (8 ശതമാനം.)

ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സിന്റെ കാര്യത്തിൽ കീഴ്പത്തിലെ സ്കൂളുകൾ അത്ര മെച്ചം ആയിരുന്നില്ല. അഞ്ച് ശതമാനത്തിൽ ഏറെ പേർക്ക് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയ ഉൾപ്പെടുന്നുള്ളു. പത്തു ശതമാനം ജയമോ ഒരു ശതമാനം ക്ലാസ്സോ ഇല്ലാതിരുന്ന ഒരേ ഒരു ശ്രീനാരായണ സ്കൂൾ തിരുവല്ലാ സംസ്കൃത വിദ്യാലയം കീഴ്പത്തിലെ എല്ലാ സ്കൂളുകളിലും നൂറിനും ഇടക്കു് പരീക്ഷാർത്ഥികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

കീഴ്പത്തിൽ തലപ്പത്തു് തലസ്ഥാനത്തു് ഒരുപെൺ പള്ളിക്കൂടം ഉള്ളതു് ശ്രദ്ധേയം. അത്രേ—ചെമ്പഴനി സ്കൂൾ.

കീഴ്പത്തിൽ തലപ്പത്തു് തലസ്ഥാനത്തു് ഒരുപെൺ പള്ളിക്കൂടം ഉള്ളതു് ശ്രദ്ധേയം. അത്രേ—ചെമ്പഴനി സ്കൂൾ.

ആകെത്തുക

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മുക്കാലേമുണ്ടാണിയും ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ഉള്ള കൂട്ടപള്ളിക്കൂടങ്ങൾ ആണ്. പെൺകുട്ടികൾക്ക് മാത്രമായി പറവൂർ ചെമ്പഴനിയിലും വടകരയും കണിമംഗലത്തും ഒരോ സ്കൂളുകൾ ഉണ്ടു്. ഇവയിൽ മുന്നെണ്ണത്തിലും നാല്പതു ശതമാനമോ അതിൽ ഏറെയോ പെൺകുട്ടികൾ പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചു. ഏറ്റവും മോശമെന്ന് പറഞ്ഞേക്കാവുന്ന ശ്രീനാരായണ ബാലികാവിദ്യാലയം തിരുവനന്തപുരത്തു് ചെമ്പഴനിയിലെ പള്ളിക്കൂടം ആണു്. ഗുരുദേവന്റെ ജന്മസ്ഥലവുമായി ഉററ ബന്ധം ഉള്ളതും ഒരു വിദ്യാഭ്യാസകേന്ദ്രമായ തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ പരിസരത്തു് പ്രവർത്തിക്കുന്നതുമായ ഈ പള്ളിക്കൂടത്തിലെ പെൺകുട്ടികളിൽ ഇരുപത്തിഒന്ന് ശതമാനം മാത്രമേ ഇക്കോളം ജയിച്ചുള്ളൂ. തികച്ചു് മൂന്നു ശതമാനത്തിനുപോലും ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയുമില്ല. അധികാരികളും രക്ഷാകർത്താക്കളും വിചാരിച്ചാൽ അടുത്തക്കൊല്ലം തന്നെ പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലേ ഈ ദുരവസ്ഥ? ആൺകുട്ടികൾക്ക് മാത്രമായി ഉള്ള ഒരേ ഒരു ശ്രീനാരായണ ഹൈസ്കൂൾ കണിമംഗലത്തു് ബോയ്സ് എച്ച്. എസ്. ആണു് എന്നു തോന്നുന്നു. ആ

സ്കൂളിൽ നാല്പത്തി ഒന്ന് ശതമാനം ജയവും എട്ടു ശതമാനം ഒന്നാം ക്ലാസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, കണിമംഗലത്തു തന്നെയുള്ള ശ്രീനാരായണ ബാലികാവിദ്യാലയത്തിൽ ഇക്കോളം അൻപത്തി അഞ്ച് ശതമാനം വിജയവും പതിനാലു ശതമാനം ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സും ഉണ്ടായിരുന്നു. മോഴകുളം വഴി കൊമ്പൻ മാതം പോകരുതെന്നുണ്ടോ?

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ കാണുന്ന ഒരു പ്രത്യേകത മറ്റു് പല വിദ്യാലയങ്ങളിലേയുംപോലെ ക്ലാസ്സും പാസ്സും കൈകോർത്തു് പോകുന്നില്ലാ എന്നുള്ളതാണു്. മൂവായിരത്തിപരം കുട്ടികൾ ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്ന് ഇക്കോളം എസ്. എസ്. എൽ. സി. പരീക്ഷ ജയിച്ചു. എങ്കിലും അറുനൂറ്റി എഴുപതോളം കുട്ടികൾക്ക് മാത്രമേ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് കിട്ടിയിട്ടുള്ളൂ. ജയിച്ചവരിൽ അഞ്ചിലൊന്നു പേർക്ക് മാത്രം ക്ലാസ്സ് കിട്ടി. സംസ്ഥാന ശരാശരി നാലിലൊന്നിൽ ഏറെ ആണു്.

പഠിപ്പിക്കുന്നവരുടെയോ പഠിക്കുന്നവരുടെയോ കഴിവുകേടുകൊണ്ടു് ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സുകാരുടെ അനുപാതം കുറഞ്ഞു എന്നു വരാം. ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സ് നേടുന്നതിനേക്കാൾ ഏറെ ശ്രദ്ധ കുട്ടികളെ ജയിപ്പിക്കുന്നതിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകാണും എന്നു വരാം.

ജയിക്കുന്നവരിൽ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സുകാരുടെ സംഖ്യ കുറയുന്ന സ്കൂളുകളിൽ സമർത്ഥരായ കുട്ടികൾ തടിച്ചുകൂട്ടുവാൻ ഉള്ള സാധ്യത കുറയു്. അപ്പോൾ സാധാരണക്കാരോ അവരിൽ താണവരോ ആയ കുട്ടികളെയോ അധികവും പഠിപ്പിക്കേണ്ടിവരിക. ഇതു് വിജയശതമാനത്തെയും ക്ലാസ്സിനെയും ഒരുപോലെ ബാധിക്കാവുന്ന ഒരു ബലഹീനതയാണു്.

അൻപത്തി അഞ്ച് ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വിജയശതമാനം ഇരുപതിൽ കുറഞ്ഞിരുന്നതു് അഞ്ചു വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മാത്രം ആയിരുന്നു. അവശതയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ താരതമ്യേന അധികം ആകാവുന്ന വിദ്യാല

യങ്ങളിൽ ഇരുപതു ശതമാനം വിജയം ഇന്നത്തെ നിലയിൽ തീരെമോശം എന്നു പറയുവാൻ വിഷാം ആയേക്കാം. തീർച്ചയായും മെച്ചപ്പെടുത്തേണ്ട, മെച്ചപ്പെടുത്താവുന്ന, ഒരു നിലതന്നെ ആണിതു്.

ഇരുപതു ശതമാനത്തിൽ ഏറെ വിജയം മുക്കാലേ മുണ്ടാണി സ്കൂളുകളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരിൽ ഫസ്റ്റ് ക്ലാസ്സുകാരുടെ അനുപാതം നൂറു നീരക്കിൽ തുലോം താണതു് ആയിരുന്നു. വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കുറവുകൾ ഉണ്ടു് എന്നു് തീർച്ചയാണു്. അവ പരിഹരിക്കുന്നതിൽ അദ്ധ്യാപകർക്ക് കൂടുതൽ സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ എന്നതു് ചിന്തിക്കേണ്ട ഒരു പ്രശ്നം ആണു്. അവശതയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുവാൻ വീട്ടുകാർക്കും, നാട്ടുകാർക്കും എത്രത്തോളം കഴിയും എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയും നാം ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ഏറ്റവും നല്ല വിജയം നേടിയ കടയ്ക്കോട്ട സ്കൂളുംമൂന്നാം സ്ഥാനം നേടിയ തൃശ്ശൂർ കാരമുക്ക സ്കൂളും സംസ്കൃത ഹൈസ്കൂളുകൾ ആയിരുന്നു. ഏറ്റവും മോശമായ പരാജയം കൈവരിച്ച തിരുവല്ലാസ്കൂളും ഒരു സംസ്കൃത ഹൈസ്കൂൾ തന്നെയായിരുന്നു എന്നതു് ഒരു പ്രത്യേകതയാണു്. കടയ്ക്കോട്ട് ഹൈസ്കൂളിൽനിന്നു് മൂപ്പത്തിരണ്ടുപേരും ജയിച്ചു. പക്ഷേ തിരുവല്ലാ സ്കൂളിൽനിന്നു് അൻപത്തിരണ്ടു് പരീക്ഷാർത്ഥികളിൽ നാലുപേർ മാത്രമേ ജയിച്ചുള്ളൂ.

പ്രശസ്ത വിജയം ഒന്നും അവകാശപ്പെടുന്നില്ലാ എങ്കിലും ശ്രീനാരായണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ പകുതിയിലും നാല്പതുശതമാനമോ അതിൽ അധികമോ വിജയം ഉണ്ടായിരുന്നു. നാലിലൊന്നിലേറെ സ്കൂളുകളിൽ ശരാശരിയിൽക്കൂടുതൽ ക്ലാസ്സ് ഉണ്ടായിരുന്നു, നല്ല വിജയം നേടിയ സ്കൂളുകളിൽ എങ്ങനെ അതു സാധിച്ചുവെന്നും വിജയംകുറഞ്ഞ സ്കൂളിലെ നില എങ്ങനെ വേഗത്തിൽ മെച്ചപ്പെടുത്താമെന്നും

നാം പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഫലപ്രദമായി പ്രതിവിധികൾ തേടേണ്ടതുണ്ടു്. കഴിയുന്നത്ര വേഗം അവ നടപ്പിലാക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

“വാസനയുള്ള യുവാക്കളൊരേ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ബ്രഹ്മചാരികളായി സ്വീകരിച്ചു് പഠിപ്പിക്കുകയും അവരിൽമനസ്സു മയാഗുതയും ഉള്ളവർക്കു് സന്യാസം നൽകി പരോപകാരാർത്ഥം പ്രയത്നിക്കാൻ വിട്ടയക്കുകയും ചെയ്തു്” എന്നു് ഗുരുദേവൻ ശിഷ്യന്മാർക്കുള്ള ഒരു സന്ദേശത്തിൽ എഴുപത്തഞ്ചുവർഷം മുമ്പു് നിർദ്ദേശിക്കുക ഉണ്ടായി.

പ്രതിഭാശാലികളായ വിദ്യാർത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവരുടെ അസാധാരണ സാമർത്ഥ്യങ്ങളെ പരമാവധി വളർത്തിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കേണ്ടതില്ലേ? അങ്ങനെയുണ്ടു്. ഏതാനും സ്കൂളുകൾ എങ്കിലും അതിനു് തുനിയേണ്ടതില്ലേ?

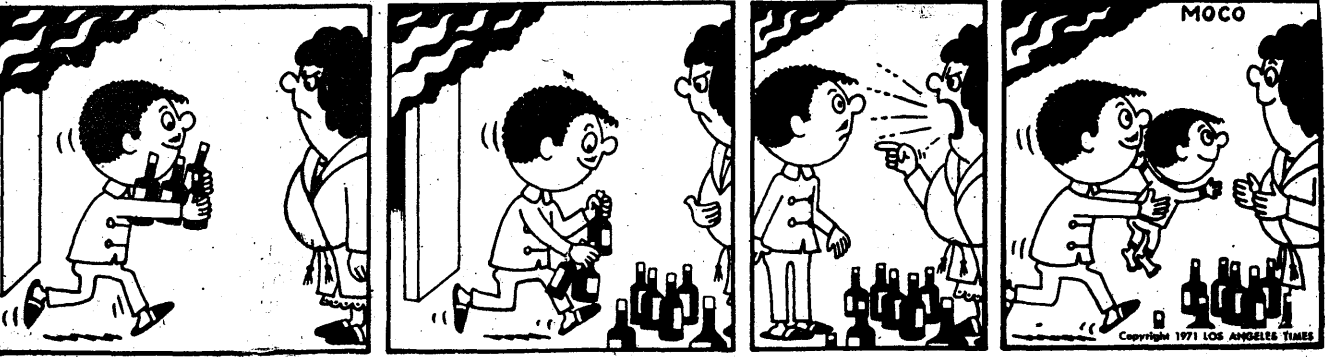
വർക്കല ശിവഗിരി ശ്രീനാരായണ സീനിയർ സെക്കണ്ടറി സ്കൂളിൽനിന്നു് ഇക്കോളം ആറുനൂറ്റി ഹയർ സെക്കണ്ടറി പരീക്ഷയ്ക്കുചേർന്ന ഒന്നാം ബാച്ചിലെ ഇരുപത്തിരണ്ടു കുട്ടികളും ജയിച്ചു. ഒൻപതുപേർക്ക് ഒന്നാം ക്ലാസ്സ് കിട്ടി. നൂറുശതമാനം ജയം. നാല്പതുശതമാനം ക്ലാസ്സ്. ശ്രദ്ധേയമായ ഈ വിജയം നമ്മെ ഉത്തേജിപ്പിക്കാതിരിക്കുമോ?

സംവരണം ഉണ്ടെങ്കിലും ഇല്ലെങ്കിലും വരേണ്യരായിത്തീരുവാൻ വളർന്നുവരുന്ന തലമുറയെ ആവുന്നത്ര സഹായിക്കുന്നതു് കടമയാണെന്നു് ആക്കേണ്ടി. തോന്നുന്നു എങ്കിൽ അതിനു് തെറ്റുണ്ടോ?

* ഇവയിൽ ആരെണ്ണത്തിൽ നാല്പത്തി മൂന്നു ശതമാനത്തിൽ കൂടുതൽ ഉണ്ടു്.

* എണ്ണത്തിൽ ക്ലാസ്സ് പന്ത്രണ്ടു ശതമാനത്തിലേറെയുണ്ടു്.

(തുടരും)

ബാബു, ന്യൂഡെൽഹി

ദേശീയ മലമ്പനിയും മുങ്ങിയ മുക്കുവനും

വിവരം എന്ന വക തൊട്ടതെറിച്ച് തില്ലായിരുന്ന ഒരു മനുഷ്യനാണ് നമ്പ്യാരാശാൻ അഥവാ കലക്കത്തു കഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ. അദ്ദേഹത്തിനു വിവരമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ 'ഭജനങ്ങളെ നടുവിലുള്ളൊരു പടയണിക്കിഹചേരുവാൻ, വടിവിയന്നൊരുചാരുകേരളോഷ്വതന്നെ ചിതം വരൂ' എന്നൊരു മാതിരിഹെസ്തോപട്യവസ്ത്രകയ്യില്ലായിരുന്നു.

വടിവിയന്നൊരുചാരു കേരളോഷ്വ എന്നും വിശാലഹൃദയയായിരുന്നു. നമ്പ്യാരാശാന്റെ പുഴകനെയും വള്ളത്തോളിന്റെ 'ആറിലേക്കുചുറ്റാ ചാടൊല്ലെ, ചാടൊല്ലെ' എന്ന് അനുഗ്രാസനത്തിന്റെ ഉക്താവില്ലായ്മയേയും എല്ലാം അവരും പൂവിട്ടുപൂജിച്ചു. പക്ഷേ, ഈയിടെയായി ചില നശികരണ അന്തർവാഹിനികൾ അവളെ വിഷകന്യകയാക്കുന്നുണ്ട്. ഇതിന് ഒരവസാനം കണ്ടില്ലെങ്കിൽ 'തൃഞ്ചന്റെ തത്തയെക്കൊഞ്ചിച്ച് കവിതേ, കഞ്ചന്റെ തുള്ളലിൽ മണിക്കൊട്ടിയ കവിതേ, അഞ്ചിക്കഴഞ്ഞഴിഞ്ഞാട്ടു ഗുണമിളിതേ' എന്ന പത്മസുപ്രാർത്ഥന നിരത്ഥകമാകും. 'പലമാതിരി പല ഭാഷകൾ പല ഭൂഷകൾകെട്ടി, വിഭ്രമ വിഷവിത്തു വിതഞ്ചിപ്പ. ഏദിമേ, വിസ്മരിക്കില്ല ഞാൻ നിന്നെ സുരസുഷമേ' എന്ന വാഗ്ദാനം, ജലരേഖയാകും. അത്രകണ്ട് മലയാളപത്രങ്ങളും, സക്കാരകളും, പരസ്യമെഴുത്തുകാരും അവളുടെ കചനാസി കാച്ചേടം നടത്തുന്നുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛന്റെ അദ്ധ്യാത്മരായണം ചട്ടകുറിച്ച് പെരിയാററിവെച്ചാക്കി അറബിക്കടലിലൊ

ഴക്കണമെന്നും, കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ കൃതികൾ കിണററിൽ കെട്ടിത്താഴ്ത്തണമെന്നും പ്രസംഗിക്കുന്ന സാഹിത്യനായകന്മാരും ചെയ്യുന്ന 'സഹായവും' ചില്ലറയൊന്നുമില്ല. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇവിടെ പറയാം.

ദേശീയ മലമ്പനി

സക്കാരിന്റെ ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ആദ്യമെടുത്തുകൊള്ളട്ടെ. 'ദേശീയ മലമ്പനി നിവാരണവാദം' എന്ന പ്രയോഗമെടുക്കുക. എന്താണ് ഈ ദേശീയ മലമ്പനി? മലമ്പനി നിവാരണദേശീയവാദം എന്നെങ്കിലും എഴുതിക്കൂടെ? ദേശീയ കപ്പനിവാരണ സംരംഭം, ദേശീയ വികലാംഗ വാരം (ഇതിന് വ്യക്തമായ, ദൈർഘ്യമുള്ള) മുതലായ പ്രയോഗങ്ങൾ അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഒഴിവാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ.

ഈയിടെ കേരളഗവണ്മെന്റിൽ നടന്ന ഒരു നിയമനത്തെപ്പറ്റി പത്രങ്ങളിൽവന്ന വാർത്ത നോക്കുക. 'ശ്രീ. രാഗ്ഗംഗദേവ ഡയറക്ടർ ഫെ'ലാംഗോജസ് ആയി നിയമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇടിയൻ പപ്പ, മടിയൻ മാതു, മാരിവിൽ മംഗളം ഇത്യാദി മുപ്പതോളം പുസ്തകങ്ങളുടെ കർത്താവായ ഇദ്ദേഹം കായംകുളം സ്വദേശിയാണ്.' ഇതു വായിച്ചാൽ തോന്നും കായംകുളം സ്വദേശിയായ ഒരാൾക്കു മാത്രമേ മേല്പറഞ്ഞ മുപ്പതുപുസ്തകങ്ങളെഴുതാൻ പറ്റൂ എന്നു. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'നോൺ സെക്സിററർ' എന്നു പറയുന്ന പ്രയോഗ വൈകല്യമാണിത്. അന്യോന്യബന്ധമില്ലാത്ത

രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ ഒരു വാചകത്തിൽ കൂട്ടിയിണക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സർക്കസിന്റെ ദുരന്തഫലമാണിത്.

ഒരു വലിയ മലയാളപത്രത്തിലെ, നാലുകോളം തല വാചകമാണ് 'ഡെൽഹിക്ക് ഇതാ ഒരുവഞ്ചി ദുരിതം.' ലേഖകൻ ഇതിൽ കയ്യില്ല. പരിഭാഷകന്റെ വിലാസമാണ് പ്രശ്നം. 'കു' എന്നത് എങ്ങനെ ഉച്ചരിക്കണം? ദൈവത്തിനറിയാം. ലിപിപരിഷ്കരണം? വിദഗ്ദ്ധന്മാർ തത്സംബന്ധമായ ഗൈഡ് നോക്കിക്കിയിട്ടില്ല. ഒരു റിപ്പോർട്ടിന്റെ ആദ്യവാചകം നോക്കുക: 'നീളെ ദുരിതവുമായി, തിരുവനന്തപുരത്തു നിന്ന് കേരള എക്സ്പ്രസ് ഡെൽഹിക്ക് ചുളംകുത്തി കരിച്ചുപായുന്നു' ഈ വാചകം ഇങ്ങനെയാവാലോ. 'കേരള എക്സ്പ്രസ് ഡെൽഹിക്ക് കരിച്ചു പായുന്നു നീളെ ദുരിതവുമായി.' ചുളംകുത്തിക്കൊണ്ടു. ചുളംകുത്തി കരിച്ചുപായുന്നു എന്ന പ്രസ്താവന ചോദ്യോർഹമാണ്. എന്തെന്നാൽ കരിച്ചു, കരിച്ചു, കരിച്ചു പാഞ്ഞിട്ടും, വഞ്ചി 5 മണിക്കൂർ വൈകിയെന്നു റിപ്പോർട്ട് സമാപിക്കുന്നു. അതിൽത്തന്നെ വേറെരിടത്തു പറയുന്നു: 'കാപ്പിക്കൊപ്പം ചായയും ലഭ്യമാക്കും...' 'ഇ' കാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന ഒരുപദത്തോടു 'ഒ' കാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന മറ്റൊരു പദം സന്ധിച്ചാൽ, രണ്ടാമത്തെ പദത്തിന്റെ ആദ്യം ക്ഷരത്തോടു 'യ' കാരം ചേർക്കേണ്ടതില്ല (പ്രൊ: കൃഷ്ണപിള്ള.)

കർത്താവില്ലാക്കർമ്മം

പത്രങ്ങളിൽ സാധാരണ കാണാറുള്ള മറ്റൊരു പ്രയോഗമാണ് 'തീവണ്ടിയെ പകടം-30 പേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു.' ആരാണ് കൊന്നത്? കൊല്ലുക എന്ന ക്രിയയ്ക്ക് ഒരു കർത്താവുവേണം. ഇവിടെ കർത്താവില്ല. മാത്രമല്ല, കൊന്നു എന്ന സകർമ്മകൃതിയെ കൊല്ലപ്പെട്ട എന്ന കർമ്മണി പ്രയോഗമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ആവശ്യമുണ്ടോ? 'തീവണ്ടിയെ പകടം: 30 പേർ മരിച്ചു' എന്നാവാലും വായനക്കാരൻ ഒരു കഷ്ടപ്പാടല്ലാതെ കാര്യം ഗ്രഹിക്കും.

അതേ പത്രത്തിലെ മറ്റൊരു തലക്കെട്ടാണ്, 'സ്വർണ്ണത്തിനു പകരം നണയാൻ മഴവെള്ളം.' സ്വർണ്ണം ആരെങ്കിലും നണയാറുണ്ടോ? കണ്ണങ്ങൾക്കു സ്വർണ്ണം തേനിലരച്ചു നാക്കിൽ തൊട്ടുകൊടുക്കുന്ന 'തൊട്ടുകൊടുപ്പാണ്' ഇവിടെ പരാമർശവിഷയം. കണ്ണു അതു സ്വന്തമായോ നണയാറില്ല. നണച്ച എന്നതിന്റെ കർമ്മണി പ്രയോഗം നണപ്പിച്ചു എന്നാണെന്നു തോന്നുന്നു.

വിണ്ടും ഒരു പ്രയോഗം. പ്രതി നന്നുതന്നെ. 'കഴിഞ്ഞ ഒരു പന്തിരാണ്ടു കാലമായി അതിൽ സംഘടനാ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നൊന്നില്ല.' 'ഒരു' പന്തിരാണ്ടു എന്ന പ്രയോഗം വേണോ? 'പന്തിരാണ്ടുകൊണ്ടു തുപ്പിപ്പെട്ടുകൂടെ? 'എന്നൊന്നില്ല' എന്തിനാണ്? ഇല്ലെങ്കിൽ എന്നു പറഞ്ഞാൽ, അതേ സ്ഥലം

അധികശക്തിയാൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്താം.

പത്രങ്ങളിലു വരാറുള്ള മറ്റൊരു വിചിത്ര വാചകമാണ് 'കോളേജ് കമാരിയെ ബലാൽസംഗം ചെയ്തുകൊന്നു—' ഞങ്ങളുടെ സ്വന്തം ലേഖകൻ (അല്ലെങ്കിൽ വെറും ലേഖകൻ). ഇതിലെ അസംബന്ധം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇംഗ്ലീഷ് പദങ്ങളുടെ തർജ്ജമകൾ വരുന്ന ഉച്ചാരണവൈകല്യങ്ങളാണ് മറ്റൊരു സ്വാഭാവികം. Nobel prize എന്ന പദം എടുക്കുക. നോബൽ സമ്മാനം എന്നാണ് ഇതിന് അച്ചടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. അതു യഥാർത്ഥത്തിൽ നോബൽ എന്ന വേണം ഉച്ചരിക്കാൻ. യു.എൻ. സെക്രട്ടറി ജനറലായിരുന്ന ഒരാളിന്റെ പേർ 'ഹാമർസ്റ്റ്ജോംഡ്' എന്നു മലയാളം പത്രങ്ങൾ അച്ചടിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേർ മലയാളത്തിൽ ഏകശേഷം ഉച്ചരിക്കാവുന്നത് 'ഹാമർഷിൽഡ്' എന്നാണ്.

മുങ്ങിയ മുക്കുവൻ

ഒരു മലയാളപത്രത്തിൽ ഈയിടെ വന്ന ഒരു തലക്കെട്ടാണ് 'മുക്കുവൻ മുങ്ങി ഭാഗവതവും.' തികച്ചും തെറ്റിദ്ധാരണയുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു തലക്കെട്ടാണിത്. കേരളസർവ്വകലാശാലയുടെ മാനുസ്ക്രിപ്റ്റ് ലൈബ്രറിയിൽനിന്ന് കാണാതായ ഒട്ടനവധി ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഭാഗവതവും, എം. മുക്കുവൻ എഴുതിയ 'ഈ ലോകം, അതിലൊരു മനുഷ്യൻ' എന്നിവയും ഉൾപ്പെടുന്നുവെന്നാണ് വാർത്ത. തലക്കെട്ടു വായിച്ചാൽ ഏതോ ഒരു മുക്കുവൻ ഏതോ ഒരു ഭാഗവതവും കൊണ്ടു കടന്നുകൂടുത്തുവെന്നാണ് തോന്നുക. അല്പം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഒഴിവാക്കാവുന്നതേയുള്ളൂ ഇത്തരം വികല്പങ്ങൾ. പരസ്യങ്ങൾ നോക്കുക. ഒരുസിനിമാ പരസ്യം. 'അങ്ങടിക്കുപ്പറത്തു' ഐ. വി. ശശി.' അദ്ദേഹം അവിടെ എത്ര ചെയ്യുന്നോ എന്തോ?

എനിക്ക് സമാധാനമായ ഒരാളാണ് ഒ. എൻ. വി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു വാചകം മനോരമ (ജൂലൈ-15 ന്) ഉദ്ധരിച്ചിരുന്നത് ഇങ്ങനെയാണ്. 'ഗ്രഹം പണ. നേടിയ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം ഇവിടെകെട്ടിപ്പടുക്കുവാനുദ്ദേശിക്കുന്ന മണിമന്ദിര മാതൃകകളുടെ...' പണിയുന്നതു മന്ദിരങ്ങളോ മാതൃകകളോ? അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി.

'വെള്ളത്തിരയിൽ കാണുന്ന കോമാളിത്തമെല്ലാം തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴങ്ങേണ്ട ഗതികേട്...' ഇതു മനോരമയിൽ സി. പി. നായരെ 'ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുകയാണ്', കോമാളിത്തമോ, കോമാളിത്തമോ? എന്തായാലും അതു തൊണ്ടതൊടാതെ വിഴങ്ങുന്നത് ഇംഗ്ലീഷിന്റെ അതിപ്രസരംകൊണ്ടാണ്.

ഇതിനെക്കുറിച്ചു കററപറയാനല്ല ഞാനിതെഴുതിയത്. ഇതുപോലും എഴുതിയതിൽ യേവുവുണ്ട്. ചങ്ങമ്പുഴയെ അനുകരിച്ചു 'യേവുവുണ്ടെന്നിട, സമലിജ്ഞനല്ല ഞാൻ' എന്നു പറഞ്ഞു നിറുത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

എ. അയ്യപ്പൻ

ശരീരവും ഉപയും

നി നടന്നുവന്ന പാലം

തകർന്നുവീഴുന്നു.

ഈ അമരത്തിലിരുന്നു

ഞാനത്ര കാണുന്നു.

അച്ചുതണ്ടിൽ നിശ്ചലമാവുന്ന ഭൂമി കല്ലിന്റെ ഹൃദയമായ് തീർന്ന ഭയ മനുഷ്യനും മടക്കയാത്രയ്ക്കും വിധി നിർണ്ണയിച്ച പാലം.

നി മരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ദുസ്വപ്നത്തിന്റെ ചുണ്ടത്തു മാത്രം

എന്റെ പേരുവിളിക്കുന്നു.

നി രണ്ടുകാലുള്ള മൃഗം

നിന്റെ ജീവിതം മൃതിയെക്കാൾ ജോനകം.

ജീവിതം മുഴുവൻ ചുരുക്കിച്ചുവൻ

എന്നിക്കാണെപ്പോഴും തുറപ്പുചിട്ട്.

ഞാൻ സ്നേഹത്താൽ യുവത്വം നേടുകയാണ്.

ജനിക്കുമ്പോൾ നീയാദ്യം മറന്നത് അമിബയെ കരുടനാകുന്നതിനു മുമ്പ് അവസാനമായ് പിതൃഹത്യയെ [കണ്ടത്] ബധിരനാകുന്നതിനു മുമ്പ് അവസാനമായ് ശാപങ്ങളെ. [കേട്ടത്]

കവിയുടെ വാങ്മയത്തെ മൗനംചോദ്യംചെയ്യും രക്തത്തിന്റെ ചോദ്യത്തിന് ചിത്രകാരൻ ഉത്തരം പറയും.

മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഇതും, ഉപ്പുനിറഞ്ഞ എന്റെ കണ്ണിരിൽ നിന്റെ മുറിവുകൾ മുക്കുക.

പരിപൂർണ്ണമായ നിശ്ശബ്ദതയിൽ സഹാസിനിയിരുടെ തേങ്ങൽ മുറിക്കുള്ളിൽ ഉയർന്നുകേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഒപ്പം ചിതറിവീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വാക്കുകളും...

അന്ധനായി അസ്വസ്ഥതയോടെ അവളെ നോക്കി. നീലപ്പാവോടെയിൽ ഉണക്കച്ചുളളിപോലെ നേർത്ത പതിനേഴുകാരി. കരച്ചിലിൽ തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട് ഒരു നന്മയുള്ള അവളുടെ മുഖം! വളർച്ച മുറിച്ച അവളുടെ കൊച്ചു മറുപടിയിൽ ഇപ്പോഴും കൗമാരം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്നു. തേങ്ങലുകളിൽ മുറിയുന്ന വാക്കുകളിൽക്കൂടി അവൾ ഓരോപ്പോലെയുള്ള അതിന്റെ ചുരുക്കം നിവർത്തുന്നു! രാപകുചിപ്പാതെ അവളെക്കൊണ്ടു ഓസ്യവേല ചെയ്തിട്ടു പണം പിടങ്ങുന്ന ക്രൂരയായ രണ്ടാമത്! അവളുടെ മർദ്ദനമുറകൾ! പട്ടിണികിടന്ന തൊണ്ടായ അവളെ ബലാൽസംഗത്തിന് തരംപാറ്റുനടക്കുന്ന ചിററമ്മയുടെ കാമുകൻ! എല്ലാം കണ്ടു് ഒതുങ്ങാത്ത തേങ്ങലുകൾ കടിച്ചിറക്കിയ മരണം കാത്തു കിടക്കുന്ന ക്ഷയരോഗിയായ അച്ഛൻ. അവൾ ഓരോരുത്തരുടേയും ചിത്രങ്ങൾ തന്റെ മനസ്സിൽ ക്യാൻവാസിൽ വരച്ചു കാണിക്കുന്നു.

കരച്ചിലിൽ തേങ്ങുമുറിഞ്ഞു... പിന്നെ അമിതമായ വികാരാവേശത്തിൽ പ്രവാഹമായും ചിതറിയ വാക്കുകൾ പെട്ടെന്നു് നിലച്ചപ്പോൾ അന്ധനായി കടുത്ത അസ്വസ്ഥ്യത്തോടെ കണ്ണുകൾ വിടർത്തി അവളെത്തന്നെ ഉററുനോക്കിക്കൊണ്ടുനിന്നു. അവസാനം ഒരു നെട്ടു വീർപ്പിലേക്കു് ചായുമ്പോൾ അതികാരിനായ നിസ്സഹായതയുടെ ആ സ്വരം അവൾ കേട്ടു.

“ഇവിടെക്കെങ്ങാനും പാഞ്ഞുവന്നു് അവരെന്ന് പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമോ?”

അന്ധനായി പകച്ചുനിന്നുപോയി. പീറ്റർചേട്ടന്റെ കത്തിലെ വാചകങ്ങളാണ് മനസ്സിൽ... അനാഥയായ പെണ്ണു്! ഇതൊരുതരം ഒളിച്ചുകടത്തൽ കൂടിയാണ് കണ്ടത്! ആ സ്ത്രീയറിഞ്ഞാൽ അവളു് എന്റെ പേരിൽ കേസീനപോലും മടിക്കാത്ത ടൈപ്പാണ്... പിന്നെ പത്തു നാലു മൈലുകൾക്കുള്ളിലേ! അവർക്കു് അവിടെ എന്തു് പിടിയും കിട്ടില്ലെന്നു് എനിക്കുറപ്പുണ്ടു്. എന്തായാലും പിന്നെ ആ കട്ടിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതു് നാം ഓരോരുത്തരുടേയും ധർമ്മമാണു്! എന്തെങ്കിലും ചെറിയ നല്ലകാര്യം ചെയ്തു എന്ന് ഓർത്തെങ്കിലും എനിക്കു് സമാധാനിക്കാമല്ലോ... നിങ്ങളോടൊന്നെങ്കിൽ വീട്ടുപണിക്കാളുമില്ല... അതും ഒരു രക്ഷയായി—ആ കട്ടിയോടു് കരുണയായി പെരുമാറുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ടു്...!

“ചിററമ്മ എങ്ങാനും വന്നെങ്കിൽ ഞാനെന്തുചെയ്യും?”

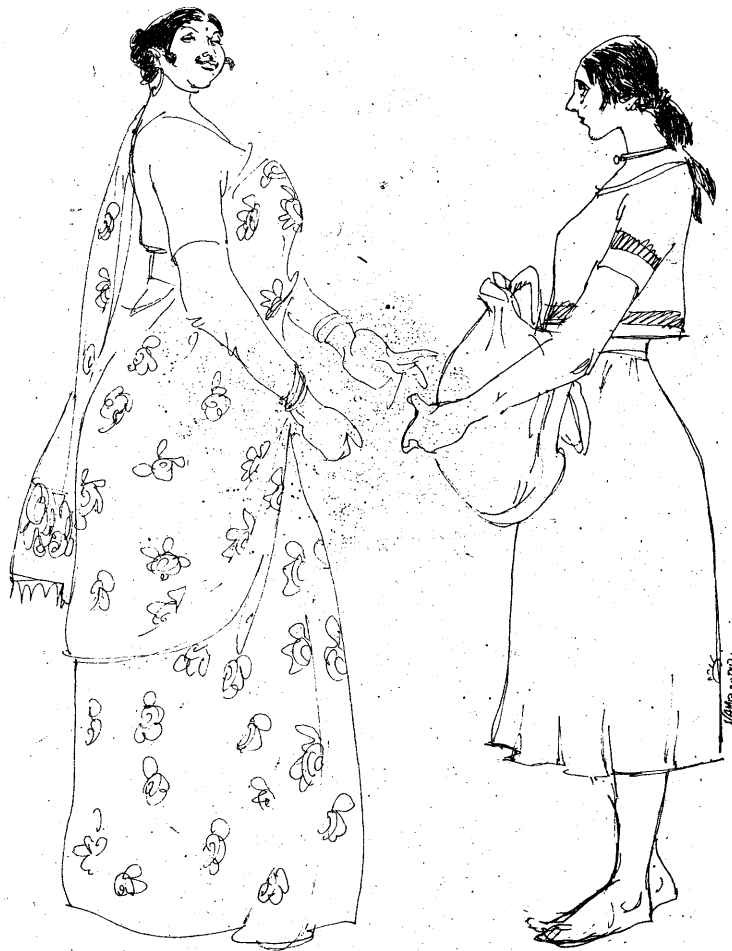
വീണ്ടും നിസ്സഹായതയുടെ അതിഭക്തമായ സ്വരം കാതിൽ അലയുമ്പോൾ അന്ധനായിട്ടുള്ള ചുണ്ടിൽ സാന്ത്വനപ്പിടാൻ പോന്ന ഒരു പുഞ്ചിരി വിടന്നു. “നി എത്ര മൈൽ അകലെയാണ്

എത്തിയിരിക്കുന്നതു്. അറിയുമോ നിനക്കു്?”

അവൾ ആ ചോദ്യം കേട്ടു് മിഴിച്ചു. “നാലു മൈൽ. അതും ഈ വലിയ നഗരത്തിൽ അവക്കൊരിക്കലും നിന്നെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. നിന്നെ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ എനിക്കു് ഏല്പിച്ചതന്നെ പീറ്റർചേട്ടൻപോലും. ഈ വീടു് അറിയില്ല.”

“ഉവ്വു്?” മനസ്സിൽനിന്നു് എന്തോ ഒന്നു ചോർന്നുപോയതിന്റെ ലാഘവത്തോടെ അവൾ നിശ്വസിച്ചു. അവൾ എന്തോ ഓർമ്മിച്ചുനിന്നു. അവളുടെ മുഖത്തു് ചെറിയ കട്ടിയുടെ നിഷ്കളങ്കത നിറഞ്ഞൊഴുകി.

സഹാസിനിക്കു് മനസ്സിൽ ഇപ്പോൾ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ഓർമ്മകളായിരുന്നു. അയൽവക്കത്തെ തന്റെ ആശ്രയ

മായ പീറ്റർചേട്ടന്റെ കത്തിലെ വാചകങ്ങളാണ് മനസ്സിൽ... അനാഥയായ പെണ്ണു്! ഇതൊരുതരം ഒളിച്ചുകടത്തൽ കൂടിയാണ് കണ്ടത്! ആ സ്ത്രീയറിഞ്ഞാൽ അവളു് എന്റെ പേരിൽ കേസീനപോലും മടിക്കാത്ത ടൈപ്പാണ്... പിന്നെ പത്തു നാലു മൈലുകൾക്കുള്ളിലേ! അവർക്കു് അവിടെ എന്തു് പിടിയും കിട്ടില്ലെന്നു് എനിക്കുറപ്പുണ്ടു്. എന്തായാലും പിന്നെ ആ കട്ടിയെ രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതു് നാം ഓരോരുത്തരുടേയും ധർമ്മമാണു്! എന്തെങ്കിലും ചെറിയ നല്ലകാര്യം ചെയ്തു എന്ന് ഓർത്തെങ്കിലും എനിക്കു് സമാധാനിക്കാമല്ലോ... നിങ്ങളോടൊന്നെങ്കിൽ വീട്ടുപണിക്കാളുമില്ല... അതും ഒരു രക്ഷയായി—ആ കട്ടിയോടു് കരുണയായി പെരുമാറുമെന്ന് എനിക്കുറപ്പുണ്ടു്...!

ലെ തിരക്കിൽ പോക്കുറപ്പിയുമായി വട്ടംകുറങ്ങിനടക്കുന്ന ചിററമ്മയുടെ കാമുകൻ കണ്മുൻപിലെങ്ങാനും എത്തിപ്പെട്ടെന്നുള്ള വേവലാതി!

നരച്ചുകമ്പിളി പുതുച്ചു... ബത്തിൽ ചുരുട്ടുകുടമ്പോൾ പീറ്റർചേട്ടന്റെ കൈയ്യിൽനിന്നു് സമ്മാനിച്ചു... ആ ദിവസത്തെ ആദ്യത്തെ ആഹാരം! ആർക്കി

നാലാഴ്ചവലേറു്

ചെല്ലു മോസഫ്

സുഹൃത്തുക്കൾ

യോടെ ക്ഷേപിക്കുന്നതു് നോക്കി പീറ്റർ ചേട്ടൻ കളിർക്കെ ചിരിച്ചു.

“ആരു ചോദിച്ചാലും ഞാൻ നിന്റെ വലുപ്പൻ. മനസ്സിലായോ?”

മുഖമാട്ടി സമ്മതം മുളി. അന്ധനായി അസ്വസ്ഥതയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ധൃതിയോടെ പറഞ്ഞു. “മതി കരുണയ്ക്കു്! നീ കളിച്ചുവത്രു്... ക്ഷേണം തരാം.”

ഒരു നെടുമ്പിർപ്പോടെ ചാരിനിൽക്കുമ്പോൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉഷ്മളമായ ഓർമ്മകളുടെ പൂച്ചിലി.

കളുപ്പടിയിൽ തഴച്ചാർത്തുനിന്നിരുന്ന കൈതയുടെ ഒരു ഇലത്തണ്ടു് ചാട്ടുവാറുകളായി ദേഹത്തുവീണു് തെറിച്ച ആ നിമിഷത്തിന്റെ തീയ്യു് അവളുടെ ഉള്ളിൽ പറഞ്ഞു. അടിക്കൊണ്ടു് പുളയുമ്പോൾ ഇരുകരങ്ങളും പൊത്തിപ്പിടിച്ചുള്ള ഒരു പെൺകട്ടിയുടെ തേങ്ങൽ!

“എന്നെത്തല്ലല്ലേ ചിററമ്മേ! മതി... മതി!”

“ഇരുപതു രൂപ വച്ചതു് ആരെടുത്തെന്നു് പറയു്... പറഞ്ഞില്ലേ നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ലും!... ഒന്നേ നീ... ഇല്ലേ... ഞാൻ പറഞ്ഞോ?”

“എടുക്കാത്ത മുതലിനു് അവളെ തല്ലാതെ!”

വാക്കുകൾ അപഹരിക്കുന്ന കഥക്കെട്ടുള്ള നീണ്ടുചമി, പിന്നെ കാറിതുപ്പിയതു് ചോപ്പുമുത്തുകൾ! അവശതയുടെ നീളുന്ന അരക്കുണ്ടാം!

“പോട്ടെടി സഹാസിനി... നീ എന്റെകൂടെ പോരു്... നമുക്കുകേടാ... ഇവസം...!”

ചിററമ്മയുടെ കാമുകൻ! ബീഡിക്കു പിടിച്ച ചുണ്ടിൽ ഒരു ഇരയെ വിഴുങ്ങാനുള്ള അത്യാർത്തി. കൈതമുള്ളുകൾ ചോരപ്പാടുകൾ വീഴിച്ചു കൈത്തണ്ടയിൽ അതമന്ദമ്പോൾ മറ്റൊരു ചാട്ടുവാറിനു കീഴിൽനിന്നു് പുളയുന്നതിന്റെ നിറത്തിൽ രക്ഷപ്പെടാനുള്ള മൽപ്പിടിത്തം! തോറ്റവശയാകുന്ന ആ നിസ്സഹായവസ്ഥയിൽ തെറ്റടുത്തു കേൾക്കാൻ കഴിഞ്ഞ കാൽപ്പെരുമാറ്റം!

“പെലാലിസം... പെലാലിസം... നീ ഓടി രക്ഷപ്പെടു്!”

പീറ്റർചേട്ടന്റെ വാക്കുകൾ ചുണ്ടുക

ളിൽനിന്നു് അടർന്നുവീണു നിമിഷം കിട്ടിയ മോചനം!

കുറിക്കാട്ടിൽക്കൂടി ഒരു മുടന്തൻ കതിരയെപ്പോലെ ഞൊണ്ടിഞ്ഞൊണ്ടി നടന്നു പോകുന്നതു് നോക്കി നിൽക്കെ പൊട്ടുന്നതെ തനിക്കു മുൻപിൽ നീട്ടപ്പെട്ട കരങ്ങൾ! അവൾ അതിൽ എത്തിപ്പിടിച്ചു.

ഒരു ദുഃസ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണർന്നു വളെപ്പോലെ അവൾ അന്ധനായിയെ നോക്കി പകച്ചു.

“തക്ക സമയത്തു് പീറ്റർ ചേട്ടൻ വന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ...”

“എന്താ അതു്?”

അന്ധനായി ഉൽക്കണ്ഠയോടെ ആരാഞ്ഞു...

അവൾ മറുപടി പറഞ്ഞില്ല. വീണ്ടും പൊട്ടിക്കരച്ചിൽ!

അന്ധനായിട്ടും വല്ലായ്മയോടൊന്നി. ഇവിടെ രക്ഷാസങ്കേതത്തിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇവളെത്തിനിൽക്കുന്ന കരയുനു് ഗുഹാതുരത്വം കൊണ്ടല്ലെന്നുള്ളതു് നിശ്ചയമാണു്. കരഞ്ഞുകൊണ്ടുനിൽക്കുന്ന സഹാസിനിയെ തുറിച്ചുനോക്കി. കലങ്ങിയ മിഴികൾ നിറഞ്ഞൊഴുകുന്നു. ഇപ്പോഴെങ്ങും കരച്ചിൽ നിൽക്കില്ലെന്നു തോന്നി.

അന്ധനായി നിശ്ചയിച്ചു. കരയെട്ടെ കരഞ്ഞു കരഞ്ഞു അവളുടെ മനസ്സു് ശൂന്യമാക്കട്ടെ! സാന്ത്വനങ്ങൾ കൊണ്ടൊന്നും അവളെ മയക്കാൻ കഴിയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല!

അവളെ കരയാൻ ഉപേക്ഷിച്ചു് അന്ധനായി ഇരുപ്പുറുറിയലേക്കു നടന്നു... വീഡിയോയിൽ കളർച്ചിത്രങ്ങൾ മിന്നിമറയുന്നതായിരുന്നു. അന്ധനായി ഓക്കട്ടെ നന്നിലും ശ്രദ്ധനിൽക്കുന്നില്ല!

മനസ്സിൽ നിറയെ സഹാസിനിയായ് നിറഞ്ഞു നിൽക്കുന്നതു്. അവളുടെ ദുഃഖങ്ങൾ... അവൾ സഹിച്ച യാതനകൾ! അവൾ അമ്പരന്നു.

സഹാസിനി തനിക്കാരുമല്ല... മനുഷ്യബന്ധമല്ലാതെ അവളോടു് ആത്മബന്ധങ്ങളൊന്നുമില്ല... എന്നിട്ടും എന്തൊരു അസുഖകരമായ വേദനയാണ് തനിക്കുണ്ടുണ്ടെന്നതു്! സോഹായിൽ ചാരിഇരിക്കുമ്പോൾ ശ്രീകുമാർ തൊട്ടു മുൻപിൽ!..

ആശ്ചര്യത്തോടെ അയാൾ ചോദിച്ചു: “വാട്ടു് ഹാപ്പൻഡ്... വാട്ടു് ഈസ് റോങ്ങു് വിത്തിടെ ഗേൾ! റെയിൽവേ സ്റ്റേഷനിൽനിന്നു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുമ്പോൾ ഹാപ്പി ആയിരുന്നല്ലോ? ഹോ. സിക്ക്നോ ഇവൾ? അതേ കരുണയ്ക്കു നിൽക്കുന്ന!”

“ഓററു് ഈസ് എ സ്റ്റേഷൻ... പൂവർ തിങ്ങു്!”

ശ്രീകുമാർ പോകാൻ തിരിയുമ്പോൾ അന്ധനായിട്ടും ഉൽക്കണ്ഠയായി...

“എന്താ ഇന്നു കാപ്പിപോലും കടിക്കാതെ നേരത്തേ?”

“എം. ഡി. യുടെ ഫോൺകാൾ ഇന്നു് ഓഫീസിൽ ഇൻസ്പെക്ടറു് ഒരു പട്ടു വരുത്തുന്നു്... ഫയലുകൾ നോക്കി മെമ്മോകൾ റെഡിയാക്കാനുണ്ടു്!”

അപ്രതീക്ഷിതമായ ആ വേർപാടിന്റെ വേദനയുമായി അന്ധനായി അയാളുടെകൂടെ നടന്നു.

അന്ധയാത്ര കഴിഞ്ഞു് മടങ്ങിവരുമ്പോൾ സഹാസിനി ഇരുപ്പുറുറിയലിലെ വീഡിയോസെററിൽ കൗതുകപൂർവ്വം നോക്കിനില്ക്കുന്ന കാഴ്ച... അവളെത്തോർത്താണു് ഇങ്ങനെ നില്ക്കുന്നതു്?... അതിനു് കളർച്ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടവൾ ഗീലിച്ചിട്ടില്ലല്ലോ? പെട്ടെന്നവൾ ഷെൽഫിൽ മുക്കുളിലിരിക്കുന്ന വെളുത്ത മുതൽക്കൂട്ടിയിൽ കണ്ണുകൾ തിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇപ്പോൾ ഷെൽഫിൽ നിരന്നിരിക്കുന്ന കൗതുക സാമഗ്രികളിലേക്കു് പടന്നുകയറുന്ന നോട്ടം... അവൾ കൊച്ചു കട്ടിയെപ്പോലെ പതുക്കെ ആറിത്തണ്ട കേകയാണെന്നു തോന്നി.

അന്ധനായി തുടങ്ങുന്നതിൽ ചോദിച്ചു:

“നിനക്കു് ഇവിടെ ഇപ്പോഴുട്ടോ?”

അവളുടെ കരിഞ്ഞ ചുണ്ടിൽ നേർത്ത പുഞ്ചിരി വെട്ടു വീഴിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു ഉൽക്കണ്ഠയുടെ ഇരുളിമ എവിടെയോ പററിനിന്നിരുന്നില്ലേ?

വേലക്കാരിക്കുള്ള മുറി ചുണ്ടിക്കാട്ടി അന്ധനായി പറഞ്ഞു:

“ഇതാ സഹാസിനി നിനക്കുള്ള മുറി. നിന്റെ കൈസഞ്ചി അവിടെ വച്ചാളൂ...”

അവൾ പെട്ടെന്നു് തിരിഞ്ഞുനിന്നു നില്ക്കുകയായി ചോദിച്ചു:

“തനിച്ചിടക്കേറു് ആപത്തല്ലേ?”

അവരെങ്ങാനും വന്നാൽ!...

“ഇവിടാരു. വരില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ!”

അന്ധനായി അവളെ പകച്ചുനോക്കി. പെൺകട്ടി ആകെ വിരണ്ടു വന്നിരിക്കുകയാണു്.

“പിറർപ്പെട്ടൻ ആരാണ്? പഠിപ്പിച്ചയാളാണോ നിന്നെ?”

“എന്നെ തല്ലുമ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ ചെററയിലെ കാഴ്ചകൾ എല്ലാം കണ്ടിട്ട്... വിശ്വം. തല്ലുകൊണ്ടും കരയുമ്പോൾ ഭാര്യ കാണാതെ എനിക്കു ക്ഷേണം തരും...എണ്ണയും സോപ്പും തരും...”

എന്തോ ഓർത്തിരുന്ന അവൾ പറഞ്ഞുവസാനിപ്പിച്ചു.

സുഹാസിനി അവളുടെ കൈസഞ്ചി തുറന്നു. മുപ്പിഞ്ഞ റിബ്ബണുകളും... രണ്ടു പൂന്തൂലിയും...പൂക്കൾ തുന്നിയ ഒരു കൈലേസും...ആരോഴ് കപ്പിറളുകളും ഒരു നീളൻ പാവടയും...കളിമുണ്ടും...ആകെ ജീവിതത്തിൽ സ്വന്തമാക്കാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്വത്തുക്കൾ!

സുഹാസിനി കളിച്ചു. വൃത്തിയുള്ള തെങ്കിലും അവൾക്കിണങ്ങാത്ത ഒരു നൈററിയാൽ നഗ്നത മറച്ചു.

വെയിലത്തു് ഞാൻ വിരിച്ച തുണികൾ ഇനിയും ഉണങ്ങുന്നതുവരെയുള്ള കാത്തിരുപ്പ്! അകത്തു് തുണൽമിഷ്യന്റെ ഇരമ്പൽ അവൾ കേൾക്കുന്നുണ്ട്! പുതിയ ഉടുപ്പുകൾ അവൾക്കുവേണ്ടി അരുന്ധതി തുറന്നുകയാണെന്നുള്ള കാര്യം അവൾക്കറിയില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

കൈവെള്ളയിൽ മുഖം താങ്ങി പേരമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള കല്ലിൽ അവൾ ചാരിനിന്നു.

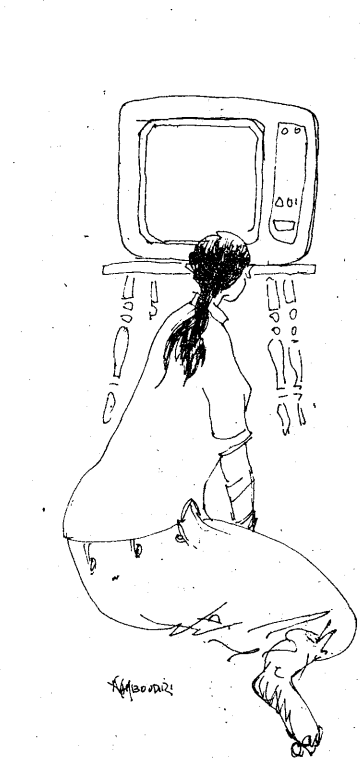
വാർപ്പുകെട്ടിടങ്ങളുടെ ടെറസുകൾ തീർക്കുന്ന ആകാശചതുരത്തിലായിരുന്നു കണ്ണുകൾ. അവളുടെ മനസ്സിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ ഒരു രാത്രിയെക്കുറിച്ചും എത്രയോ മൈലുകൾ താണ്ടി എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നുള്ള ഓർമ്മയായിരുന്നു...ആശ്വാസത്തിന്റെ ഒരു കളിർത്തെ നൽ അവളുടെ മനസ്സിനെ തലോടി... യാദൃച്ഛികമായ ഈ രക്ഷപെടൽ നൽ കിയ ലാഘവം. അവളിൽ ജീവിതത്തേപ്പറ്റി ഇന്നോളമുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത ഏതോ പ്രതീക്ഷയുടെ നിറം ചാലിക്കുമ്പോൾ അവൾ ഓർത്തു. ഈ ഗൃഹത്തിൽ ഏക്കാലങ്ങളിലും തനിക്കു സുഖമായിക്കഴിയാം...ഇവിടെ മർദ്ദിക്കാനും ബലാൽസംഗം ചെയ്യാനും ആരും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല...പക്ഷേ, അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ വീണ്ടും അവളുടെ മനസ്സിൽ ആശങ്കകൾ ഇരൾ വിഴ്ത്തി... വീണ്ടും സമാശ്വാസത്തിനായി പരതുമ്പോൾ കൊച്ചമ്മ അകത്തുനിന്നു വിളിച്ചുകഴിഞ്ഞു.

ധാരാളം ഞൊറികളുള്ള പുള്ളിപ്പാവാടയും ഷർട്ടും അവൾക്കു നീട്ടിക്കൊണ്ടു അരുന്ധതി പറഞ്ഞു:

“നിനക്കിതു് ഇണങ്ങും!”

അവൾ കൗതുകത്തോടെ പാവടയിൽ നോക്കിനിന്നു. ജീവിതത്തിൽ ആദ്യമായി ഒരാൾ നല്കുന്ന സമ്മാനം! രണ്ടു കൈയും നീട്ടി വാങ്ങി അവൾ അവളുടെ മുറിയിലേക്കു നടന്നു.

സുഹാസിനി പുതിയ വേഷം അണിഞ്ഞു. വിശ്വാസാർത്ഥത്തോടെ. ഒരു ഗ്ലാസ്സ് കാപ്പികുടിച്ചു. ക്ഷേണം കഴിച്ചു. അവൾ പണികളിൽ വ്യാപൃതയായി... കല്ലിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു് അലക്കുന്ന സുഹാസിനിക്കു് പണിചെയ്യാൻ മടുപ്പില്ലാത്ത

തുപോലെ!... കണ്ണിരുപോലെ വെള്ളം തെളിഞ്ഞിട്ടും ഊരി പിഴിച്ചിൽ തുടന്നു. പാത്രങ്ങൾ വെള്ളിത്തളികളാക്കി മാറ്റിയിട്ടും തൃപ്തി പോരാ!

അരുന്ധതി നിശ്ശബ്ദം നോക്കിനിന്നു. പണികൾ നോക്കുന്ന സുഹാസിനി ഒരു പ്രത്യേകലോകത്തിലാണെന്നു തോന്നി. ഒരുപക്ഷേ എല്ലാം മറക്കാനായിരിക്കുമോ അവളുടെ ഈ അതിവ തിടുക്കങ്ങൾ!

രണ്ടു്

സുഹാസിനി പിടികിട്ടാത്ത ഒരു കടകഥയായി അരുന്ധതിക്കു് തോന്നിത്തുടങ്ങി.

അവൾക്കു് അർത്ഥമില്ലാത്തോ? അതോ ഇനിമനുഷ്യമായിരിക്കുമോ? ഉത്തരങ്ങളില്ലാതെ അരുന്ധതി പകച്ചു.

മടിച്ചാതെ പണിചെയ്യുമെങ്കിലും അവൾ ചിലപ്പോൾ ഒന്നും മനസ്സിലാക്കാത്തതുപോലെ വെറുതെ നോക്കി മിഴിച്ചുനിൽക്കുന്നു...ചെറുതായി ശകാരിരിച്ചാൽ പെട്ടെന്നുകരയുന്നു...ചെറിയ തമാശകൾ കേട്ടാൽ മടിയെപ്പോലെ ഉറക്കെ ചിരിക്കുന്നു. അറുപതുവയസ്സിന്റെ പകുതയും നാലുവയസ്സിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയും നിറഞ്ഞുവഴിയുന്ന അരുന്ധതി! നിരന്തരമായി സഹിക്കേണ്ടിവന്ന യാതനകൾ നിമിത്തം അവളുടെ മനസ്സിന്റെ സമനില തകർന്നിരിക്കുമോ?

“അവൾ ഒരു മനുഷ്യമല്ല!...അ രവട്ടമല്ല...”

ശ്രീകുമാർ ഉറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു...

അവൾക്കു് വിദ്യാഭ്യാസമില്ല...മനുഷ്യസ്വഭാവമുള്ളില്ല...യത്രത്തേപ്പോ

ലെ പണിയെടുക്കാൻ ശീലിച്ചു പാവം! അവൾ അവളുടെ ലോകത്തിൽ തനിച്ചായിരുന്നു...

പക്ഷേ അതു സമ്മതിക്കാൻ അരുന്ധതി തയ്യാറല്ല...കാരണം...അക്ഷരരഹിതരും...അനാഥത്വമായവരോടൊക്കെ ഇങ്ങനെ ആകണമെന്നുണ്ടോ?...ഇതുപോലെ ഒരു മടയി...ഓർത്തപ്പോൾ ചിരി വന്നു...രാത്രിയിൽ റോതു ചുറ്റുന്ന ഗുർവ്വ, കള്ളനാണെന്നും...മാനത്തു മിന്നുന്ന ഇൻറർനാഷണൽ ഫ്ലൈറ്റുകളുടെ സിഗ്നൽ ലൈറ്റുകൾ യക്ഷികൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന രഥങ്ങളാണെന്നും...വെറുതെ തമാശയ്ക്കായി പറഞ്ഞതെല്ലാം...കേട്ടു മിഴിച്ചു നിൽക്കുന്ന അവളുടെ ആ മുഖമാണു് മൺപിൻ...!

ട്ടന്നാണു് അപ്പുറത്തു് സ്കൂൾ മറഞ്ഞു വിഴുന്ന സ്വരംകേട്ടതു്. ഉച്ച തിരിഞ്ഞു് പണി ഉള്ളു് വെറുതെ ഇരിക്കുന്ന ഈ നേരത്തു് സുഹാസിനി എത്ര ചെയ്യുന്നു എന്നറിയാനുള്ള കൗതുകമാണു മനസ്സിൽ.

പിറകുവശത്തായി വർക്കു് ഏറിയാ യുടെ പടിക്കുതാഴെ സ്കൂളിൽ കയറി എത്തിക്കത്തിനിന്നു് അവൾ അയൽപക്കത്തേക്കു നോക്കി മിഴിച്ചു നിൽക്കുന്നു.

അവളുടെ കണ്ണുകളിൽ നിറയുന്ന ആകാംക്ഷയും ചുണ്ടിൽ പിടയുന്ന പുഞ്ചിരിയും കണ്ടപ്പോൾ അരുന്ധതിക്കു് കൗതുകം ഏറി. എന്തോ ചോദിക്കാനായി കണ്ണടച്ചു തുറക്കുമ്പോഴേക്കും അവൾ സ്കൂളിൽനിന്നു് ചാടി ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

ഒരു നിമിഷം പരിഭ്രമിച്ചുനിന്നിട്ടു് അവൾ വിളിപ്പിരിച്ചു.

“ഒരു പെണ്ണും ചെറുക്കനും അവിടെ വന്നിരിക്കുന്നു!”

തീരെ നേർത്തിരുന്ന അവളുടെ സ്വരം! “നിനക്കിതു ഇഷ്ടമായോ ആ കാഴ്ച?”

അരുന്ധതി കസ്യതിയോടെ പുഞ്ചിരിച്ചു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ തുടർന്നു്, കവിൾത്തടങ്ങളും...ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയുടെ ഉത്സാഹത്തിമിർപ്പോടെ അവൾ പറഞ്ഞു.

“നല്ല സുന്ദരിപ്പെണ്ണ്!...പിന്നെ നല്ല കണ്ണാങ്കിണ സാരി...തെക്കു് ലേസ്... കൈക്കൈക്കു പിടിച്ചാണു് അവർ കയറിപ്പോയതു്!”

“എന്തു്?” അരുന്ധതി അവളെന്നോക്കി...പകച്ചു. സുഹാസിനിയുടെ മനസ്സിന്റെ ആഴത്തിൽ മോഹങ്ങളുടെ വണ്ണപുഷ്പങ്ങൾ തലനീട്ടിത്തുടങ്ങിയോ? അതേ, ഇരുപത്തിരണ്ടുകാരിയുടെ സ്വപ്നങ്ങൾ!...നാലുമാസങ്ങൾക്കു് സുഹാസിനിയിൽ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈർപ്പമുള്ള മണ്ണിൽ തഴച്ചാർക്കാൻ തുടങ്ങിയ ഒരു പുവള്ളിയുടെ തുടുപ്പു് അവളിൽ പ്രകടമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു!

“വെറുതെ കാണാമെന്നോർത്തായിരുന്നു...”

അവൾ തേഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു. നഷ്ടംബോധത്തിൽ ചിലമ്പുന്ന വാക്കുകൾ!

അരുന്ധതി കണ്ണുകൾ പിൻവലിച്ചു... പെട്ടെന്നു് ഒരു തമാശയ്ക്കായി ചോദിച്ചു:

“നിനക്കു് കല്യാണം കഴിക്കാനിഷ്ടമുണ്ടോ സുഹാസിനി?”

“എനിക്കോ?”

അവൾ നാണംകൊണ്ടു് ചുളങ്ങച്ചു. ഒന്നും ഇല്ല കൈകളും കൊണ്ടു് മുഖം പൊത്തി അവൾ തിരിഞ്ഞുനിന്നു. പിന്നെ ദുഃഖാർദ്രയായി മുഖമാട്ടി പറഞ്ഞുതുടങ്ങി:

“എനിക്കു് അതൊന്നും പറയാത്ത കാര്യങ്ങളാണു്. ആരോരുമില്ലാത്തവൾക്കു്...അല്ലെങ്കിലും സ്രീധനം വേണ്ടെ അതിനു്?”

സഹാനുഭൂതിയോടെ പുഞ്ചിരിക്കുന്ന ആ നിമിഷത്തിൽ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യാശ നൽകുന്ന ഒരു വാക്കു് പറയണമെന്നു് അരുന്ധതിക്കു തോന്നി. പ്രത്യേകിച്ചു് സുഹാസിനിയെപ്പോലെ അശരണയായവൾക്കു് അങ്ങനെ പ്രത്യാശകളുമായി...അവൾ സാന്ത്വനപ്പെട്ടു കഴിയുകയും ചെയ്തു.

അരുന്ധതി അമർത്തിയസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“നാളെയെപ്പറ്റി ഒന്നും പറയാൻ പറ്റില്ല. നീ ഇവിടെ വന്നെത്തുമെന്ന് ആരെങ്കിലും പ്രതീക്ഷിച്ചതു്ണ്ടോ അതിനു്?”

വീണ്ടും പ്രത്യാശ നല്കുന്ന മറ്റൊരു വാക്കുകൂടി അരുന്ധതി കൂട്ടിച്ചേർത്തു:

“കുറെനാൾ കഴിയുമ്പോൾ നിനച്ചിരിക്കാത്ത നേരത്തു് നിന്നെത്തേടി ഒരു ആലോചന എത്തും!”....

അതു പറയുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു് മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോയ സ്വാർത്ഥമായ ചിന്ത അരുന്ധതിയെക്കൊണ്ടുതും പറയിപ്പിച്ചു.

“മുന്തവർഷം നിലക്കുമ്പോൾ കുറച്ചു് ആരേണത്തിനും വകയാകുകയില്ലേ?”

സുഹാസിനിയുടെ കണ്ണുകളിൽ ഒരു നവോന്മേഷം.

തുടപ്പിച്ചു നവത്തൂമ്പുകളിൽ നോക്കിക്കൊണ്ടാണു് അരുന്ധതി അതു പറഞ്ഞതു്.

“എനിക്കു വേണ്ടിയതു് ഒരു ഇലഞ്ഞിപ്പുമാലയാണു്...പിന്നെ ചുവന്ന കല്ലിന്റെ...കമ്മലും!”

സുഹാസിനി കൈവിരലുകൾകൊണ്ടു് കണക്കുകൂട്ടി.... “രണ്ടരപ്പവന്റെ എല്ലാംകൂടി...!”

ബംഗാളിക്കാരിയുടെ പുരുഷത്തുനിന്നു് പൊട്ടുന്നവേ കേട്ടു പൊട്ടിച്ചിരി അവളുടെ വാക്കുകളെ മുടക്കി.

അവൾ എത്തിവലിഞ്ഞു് അപ്പുറത്തേക്കു് മിഴിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു...

“അതേ അവർ പോകുകയാണു്...”

ഒരു വല്ലായ്മ!

അരുന്ധതി അവളെ ശ്രദ്ധിച്ചു.

സുഹാസിനിയുടെ മുഖത്തിരുട്ടിമ പറത്തിയോ...?

“പോയെങ്കിൽ പോകട്ടെ. നിനക്കെന്താണു്?”

അരുന്ധതി ചോദിച്ചു ആ ചോദ്യം അവളും സ്വയം ചോദിച്ചു.

എനിക്കെന്താണു്? എനിക്കാരുമല്ലല്ലോ അതിനവർ! അതുപോലെ എനിക്കാരെങ്കിലുമായി ഈ ലോകത്തിൽ ആരുണ്ടു്? ക്ഷയരോഗം പിടിച്ചുവശനായ

അച്ചനെപ്പറ്റി അവൾ ഓർമ്മിച്ചു. എങ്ങനെയോ സന്ധ്യയ്ക്കു കയറിവന്ന ഒരു സ്രീകുമാരവേണ്ടി അമ്മയെ തല്ലിക്കൊല്ലാത്ത അച്ഛൻ! പതിനൊന്നുവയസ്സിൽ വളർത്തമ്മയെ തേടിത്തന്ന അച്ഛൻ!

ഓർമ്മകളുടെ തീക്കാറ്റുകൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ അലയടിച്ചുയർന്നു. പെട്ടെന്നു വൾ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. അരുന്ധതി അമ്പർന്നു. തന്റെ വാക്കുകൾ അവളെ വേദനിപ്പിക്കാൻ, താനിപ്പോൾ യാതൊന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?

“നീ എന്തിനാണു് കരയുന്നതു്? ഇപ്പോൾ പ്രത്യേകിച്ചുണ്ടാണാണി?”

അവൾ മറുപടി നല്കിയില്ല.

അരുന്ധതിക്കു് മനംമടുപ്പു തോന്നി. അവളെ സമാശ്വസിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഈ കുറച്ചിൽ തന്നിലുളവാക്കുന്ന മടുപ്പു് ഒഴിവാക്കുന്നതിനായി...എത്ര പറയണമെന്നറിയാതെ ഒരു നിമിഷം കഴങ്ങി. പിന്നെ പതുക്കെ പറഞ്ഞു.

“രണ്ടുമാസംകൂടിക്കഴിഞ്ഞാൽ നിനക്കു കമ്മലായി...”

ആശ്ചര്യത്തിന്റെ ഒരു കമീയം അവളുടെ കണ്ണിൽ വിടർന്നു. മനസ്സിൽ തള്ളിക്കയറിവന്ന പ്രകാശ രേഖകൾ അവളുടെ മുഖത്തും വിടർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അപ്പോഴേക്കു് ഇരുപ്പുമുറിയിൽനിന്നു ശ്രീകുമാർ അരുന്ധതിയെ വിളിച്ചു ക്ഷണിത്തിരുന്നു. ശ്രുതിയോടെ അയാൾ വാതുക്കൽ വന്നുനിന്നു. “ഇന്നു ചന്ദ്രനിയുടെ ബെർത്ത്ഡേ പാർട്ടിക്കു പോകുക കാര്യം മനോ അത്ര...?”

ഇരുപ്പുമുറിയിലേക്കു നടക്കുമ്പോൾ അരുന്ധതി ആശയക്കുഴപ്പത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രാത്രിയിൽ ഭൂമയായി കനകപ്പു കിടന്നുറങ്ങാൻ പറഞ്ഞാൽ അവൾ സമ്മതിക്കുമോ? രണ്ടുമൂന്നു മാസങ്ങളായി അവളെ തന്നിച്ചാക്കാതിരിക്കാനായി ഇരുട്ടു മുൻപേ ഏതുതയം

ൺ പതിവ്. പക്ഷേ, ഇന്നു പോകാതിരിക്കാം. നിർവ്വാഹമില്ല!

അന്ധനായി അന്ധനായി...തനിച്ച് അന്ധനായി രാത്രിയിൽ റോഡു ചുറ്റുന്ന ഗുരുവായൂർ വിസിലടികളും... വടികൊണ്ടു റോഡിൽ കേൾപ്പിക്കുന്ന സ്വരങ്ങളും. അവളെ പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയോ?

“നി എന്താ ആലോചിക്കുന്നത്? സഹാസിനിയെ തനിച്ചാക്കാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടോർത്തായിരിക്കും...”

അതെ എന്നയർത്ഥത്തിൽ അവൾ മുഖമാട്ടി... “തമാശയ്ക്കുവേണ്ടി കള്ളനാണെന്നും മന്ത്രവാദിയായെന്നും പറഞ്ഞു വിരട്ടുമ്പോൾ ഓർക്കണമായിരുന്നു...”

പുഞ്ചിരി തൂകിക്കൊണ്ടാണ് അയാളു പറഞ്ഞതെങ്കിലും സ്വരത്തിന് മാർദ്ദവമില്ലായിരുന്നു.

അങ്ങനെ എന്തെല്ലാം! സഹാസിനി യോട് തമാശയ്ക്കായി പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ ശ്രീകുമാറിനോട് പറയേണ്ടിയിരുന്നില്ലായിരുന്നെന്ന് ഇപ്പോൾ തോന്നി. പക്ഷേ, വിവാഹം കഴിഞ്ഞു അന്നുതന്നെ ഇന്നി നിമിഷംവരെ ഈ ആത്മാസത്തിനുള്ളിൽ ശ്രീകുമാറിനോട് താൻ പറയാത്തതായി എന്തു കാര്യങ്ങളാണുള്ളത്?

അന്ധനായി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ന്യായീകരണം നടത്തി. “നിങ്ങൾക്കറിയാമോ ഞാനന്ദവികസന കെൻഷൻ! ആ പെണ്ണു എന്നിടം ഒരു ഔദ്യോഗികമാണ്...സഭാ കരച്ചിൽ അതിനെ എങ്ങനെ സന്തോഷിപ്പിച്ചാണ് മെരുക്കി എടുക്കേണ്ടതെന്ന് എനിക്കു തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടി! ഞാനായതുകൊണ്ടല്ലേ അവൾ സന്തോഷമായി നിൽക്കുന്നത്. ഇതൊക്കെ ഒരുതരം മെൻറൽ ടീററ മെൻറൽ കൂടിയാണ്!”

ശ്രീകുമാർ പെട്ടെന്നുറക്കെ ചിരിച്ചു. “അതിനാണോ ഗുരുവായൂർ കള്ളനാണെന്നും മറ്റും പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അതൊക്കെ നിന്റെ രസത്തിന്... ഡോൺട് ബി സർറപ്പിഡ് അത്ര നീ നിന്റെ നില പാലിക്കണം!”

അന്ധനായി ചിരിച്ചു.

“നിനക്കു പത്തിരപതു വയസ്സുണ്ടെങ്കിലും എത്ര വയസ്സിന്റെ പകുതയോണെന്നറിയുമോ? പതിന്നാലിന്റെ!”

അന്ധനായി ഉറക്കെ പ്രതിഷേധിക്കാൻ തോന്നിയില്ല. എത്രയോ പേരുടെ വായിൽനിന്നും ആവർത്തിച്ചു കേട്ടതാണി വാക്കുകൾ...ഇരുപതിലും പതിന്നാലിന്റെ പകുതയാണ്... അത്ര നിനക്കു!”

“ഇനി ആലോചിച്ചു സമയം കളയണം. ആ പെണ്ണിനോട് കാര്യം പറഞ്ഞിട്ട് നീ ഡ്രസ്സുമാറിക്കോ?”

ശ്രീകുമാറിന്റെ സമാശ്വാസിക്കുന്ന സ്വരം!

അന്ധനായി എന്തിനെന്ന് ഇങ്ങനെ വെറുതെ പുറത്തുവന്നുനിൽക്കുന്നത്...കറുപ്പു കലെയായി പച്ചപിടിച്ച ലാണിയിൽ ഡെയിസിപ്പൂക്കുകളിലേക്ക് റബ്ബർഷേൽ പിടിച്ചു വെള്ളം ചീറ്റിച്ചുകൊണ്ടു സഹാസിനി നിന്നിരുന്നു. അവളുടെ കണ്ണുകൾ തൊട്ടുതലപ്പൊക്കത്തിൽ നി

ന്നിരുന്ന മാതളച്ചില്ലകളിലാണ്...ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയുടെ കയ്യിൽ കണ്ണുകളിൽ... അന്ധനായി മാതളച്ചില്ലയിലേക്ക് ഉററുനോക്കി. അണ്ണാൻ പകുതികരണ്ടെ ഒരു പഴുത്തമാതളപ്പഴം! ചോപ്പുകുപ്പുകൾ പോലെ മിന്നുന്ന അതിന്റെ ഉൾവശം! അന്ധനായി ചിരിച്ചു. അതിലെ നാണിത നോക്കി മിഴിച്ചുനിൽക്കാനിരിക്കുന്നത്?

“സഹാസിനി!”

തൊട്ടടുത്തു വന്നുനിൽക്കൊണ്ടു അന്ധനായി വിളിച്ചു.

“എന്താ നീ നോക്കിനില്ക്കുന്നത്?”

സഹാസിനി ദുഷ്ടി അടർത്താതെ പറഞ്ഞു.

“അതൊരു കിളിയാണ്...നല്ല മഞ്ഞക്കിളി...കഴുത്തിൽ തിളങ്ങുന്ന ചുമന്ന രോമങ്ങളുള്ള നല്ല കിളി!”

കിളികളെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്ന ഇരുപത്തിരണ്ടുകുട്ടിയെ അവൾ ഉററുനോക്കി. തന്റെ കൂടെ പാറിച്ചിരുന്ന ഷെർലിയും സുസന്ദ...ഫെഡറിക്കുമൊക്കെ പക്ഷികളിൽ കമ്പക്കരയായിരുന്നു!

പക്ഷികളെപ്പറ്റി പഠനം നടത്തുകയാണ് അവരിൽ രണ്ടുപേർ! ഷെർലിയായ കട്ടെ കവിതകൾക്കായി മാറി. അക്ഷരരഹിതയെങ്കിൽത്തന്നെ ആശ്ചര്യമായ എന്തൊക്കെ സവിശേഷതകൾ ഇവളുടെ മനസ്സിലും കാണുകയില്ലെന്ന് ആരറിഞ്ഞു?

ശ്രീകുമാർ അകത്തുനിന്നും തന്നെ വിളിക്കുന്നത് അവൾ കേട്ടു. “ഡ്രസ്സ് മാറാനുള്ള ഓർമ്മപ്പെടുത്തൽ?”

“നോക്കൂ സഹാസിനി ഞാനിന്ന് ഒരു പാർട്ടിക്കു പോകുന്നു. രാത്രി വരുമ്പോഴേക്കും ഇരട്ടം. നിനക്കിവിട്ടിൽ തനിച്ചിരിക്കാമല്ലോ...ഞങ്ങൾ വരുന്നതുവരെ!”

ഒരുനിമിഷം മറുപടി ഇല്ലാതെ കഴങ്ങിനിൽക്കുകയും അവൾ സമ്മതം നൽകിക്കഴിഞ്ഞു.

എങ്കിലും അവൾക്ക് മുഖം വാടിയോ? വീണ്ടും മാതളച്ചില്ലയിലേക്ക് കണ്ണുകൾ ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഒരുതരം നിസ്സാര തയോടെ സഹാസിനി പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ വാതിലുമടുത്ത് തനിച്ചിരിക്കണമെന്നു!”

അന്ധനായി പിന്നീടൊന്നുംതന്നെ ചോദിക്കാൻ മനക്കെടാതെ തിരിഞ്ഞു നടന്നു.

അന്നൊരുദിനം പീറ്റർ ചേട്ടന്റെ കയ്യിൽ അന്ധനായി ആകാംക്ഷയോടെ കയ്യിൽ നിർത്തി.

പ്രിയപ്പെട്ട അന്ധനായി, നമ്മുടെ സഹാസിനിക്കു എങ്ങനെ? സുഖമായിക്കഴിയുന്നുണ്ടോ? അവളുടെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. മുനിസിപ്പാലിറ്റിയാണ് ചടങ്ങ് ഏറ്റെടുത്തത്...അവളുടെ പിറ്റേന്ന് ആരുടെയോ കൂടെ നാട്ടുവിട്ടുപോയി. ഏതോ ഒരു നഗരത്തിലേക്ക്. ഓസ്ട്രേലിയയ്ക്കോ ഫ്രാൻസിലേയ്ക്കോ പോയതാണെന്നും കേട്ടു...എന്തായാലും അവൾ സ്വതന്ത്രയായി എന്നു പറഞ്ഞാൽ മതി. നീ അവൾക്ക് ഇനി

ഒരു ജീവിതം കൊടുക്കണം. അവളുടെ ശവകുടീരം ഡിസ്പോസിറ്റ് ചെയ്യാൻ മതി.

എന്നും,

പീറ്റർ ചേട്ടൻ.

അന്ധനായി കയ്യിൽ അവളെ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. ശ്രദ്ധിച്ചുകേൾക്കുമ്പോൾ മുഖം വാടുന്നതുകണ്ടു. പിന്നീട് ഏഴുതുളമടക്കുമ്പോൾ ഒരു വലിയ തേങ്ങൽകേട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സഹാസിനി പൊട്ടിക്കരയുന്ന കാഴ്ചയാണ് കണ്ടത്.

അന്ധനായി മടുപ്പോടെ മുഖംതിരിച്ചു. അച്ഛന്റെ മരണം വലിയ പ്രകമ്പനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാക്കുകയില്ലെന്നാണ് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നത്. എന്നിട്ടിപ്പോൾ?

സഹാസിനിയെ ഏഴുതുളകാണിക്കേണ്ടിയിരുന്നില്ലെന്ന് പെട്ടെന്നു തോന്നി. പക്ഷേ അവരെ കാണിക്കാതിരിക്കുന്നത് മെങ്ങനെ?

ഒരിക്കലും സ്നേഹം നല്കാത്ത അച്ഛന്റെ മരണത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്നതിന്റെ പരികല്പന മനസ്സിന്റെ സങ്കീർണ്ണത അന്ധനായി അമ്പരപ്പിച്ചു.

എന്തുപറഞ്ഞു? ആശ്വാസിപ്പിക്കണമെന്നോർക്കുമ്പോൾ സഹാസിനിയുടെ തേങ്ങലിൽ മുറിയുന്ന വാക്കുകൾ...

“പിറ്റേന്ന് ഇനി ഉറവിട്ടുത്തൊങ്ങാൻ...വല്ല ദിക്കിലും വന്നെത്തിയോന്ന് ആർക്കറിയാം...എങ്കിൽ എന്റെ കച്ചോടം തീർന്നു!”

അവളുടെ സംഭ്രമം നിറഞ്ഞതുകുന്ന മുഖത്തുനോക്കി അന്ധനായി ആശ്വാസിപ്പിച്ചു...

“അച്ഛൻ മരിച്ചതോടെ ഇനി പിറ്റേന്ന് നിനക്കു അന്യയാണ്. മനസ്സിലായോ?”

വാക്കുകൾ മനസ്സിൽ കൊണ്ടുതലോടലേ അവൾതന്നെ ഉററുനോക്കി മുഖമാട്ടി. പിന്നെ അലക്കാനുള്ള തൂണികളും വാരികളെട്ടി അലക്കുകയ്ക്കിന്റെ അടുത്തേക്കു നടന്നു.

അന്ധനായി ആ കരച്ചിൽ ഒഴിവാക്കി തന്റെ ആശ്വാസത്തോടെ സോഫായിൽ ചാഞ്ഞിരുന്നു.

പെട്ടെന്നാണ് കോളിങ്ബെൽ മുഴങ്ങിക്കേട്ടത്. വാതിൽ തുറക്കാതെ ആരാണെന്നറിയാൻ അക്ഷമയായി കാത്തുനില്ക്കുമ്പോൾ പരിചിതമായ ആ സ്വരം കേട്ടു:

“അന്ധനായി, ഞാൻ ഓസ്ട്രേലിയാ!”

അന്ധനായിയുടെ നെറിയീൽ അറിയാതെ ചുളിവുകൾ വീണു. അങ്കിൾ വന്നാൽ പോകുകയില്ല. പണ്ടത്തെ പ്രശ്നിയുടെയും പ്രതാപത്തിന്റെയും പൊങ്ങച്ചത്തിന്റെയും കഥകൾ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കും...വൈകിട്ട് രണ്ടു പെണ്ണുകളും ശ്രീകുമാറിനോട് വാങ്ങിക്കൊടുക്കും...പിന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു കടിപ്പിക്കും.

അന്ധനായി മടുപ്പോടെ വാതിൽ തുറന്നു!

മധ്യവയസ്കനായ അങ്കിൾ ഇന്ന് ചെറുപ്പക്കാരന്റെ വേഷത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു!

(അടുത്തലക്കത്തിൽ അവസാനിക്കും.)

മുറഞ്ഞു വരാത്തയിലോ ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ചെടിച്ചട്ടികളിൽ നിറയെ വർണ്ണച്ചിറകളെ ചെടികൾ. കേൾപ്പിച്ചു അലക്കിപ്പുറം. വീട്ടിന്റെ ഉള്ളറക്കോടികളിലും ഇറമ്പുകളിലും ചെടിച്ചട്ടികൾ പ്ലാസ്റ്റിക് ഉറികളിൽ തൂങ്ങി നില്ക്കുന്നു. പൂക്കളോടൊപ്പം മനോഹാരിതയാർന്ന ചിറകുകളുള്ള ഏതോ പുതിയ ഇനം ചെടികളാണ്. ഭൂമിയെ നോക്കി വളർന്നിരുന്ന തലത്തുമ്പകൾ. ചെടികളുടെ നിശ്ശബ്ദമായ വളർച്ചപോലും കേട്ടറിയാവുന്ന പ്രശാന്തമായ ഗൃഹാന്തരീക്ഷത്തിൽ അവർ കാത്തുനിന്നു. പിന്നീട് അവർ പുറത്തു കയറി. പൂവുവെട്ടുകയെന്നതിനു മുൻപ് ഷൂസുകളെ ടിപ്പിച്ചു.

കാളിങ്ബെല്ലോ ആഗതർക്കു സൂചനകൾ നൽകാനുള്ള സംവിധാനങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരിൽ ഒരാളുടെ പേര് പ്രകാശൻ എന്നായിരുന്നു. പ്രകാശൻ മുറടക്കി. “ആരമിപ്പോ?”

വളരെ ദൂരെനിന്നെന്നാണ് വസ്തുതയുകൾ കാലിൽത്തട്ടി ഉലഞ്ഞു തുറന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. വാതിൽക്കുടന്നരികിൽവന്ന് പാദചലനങ്ങൾ നിലച്ചു. നൂലിഴകളിലൂടെ ആഗതരെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയശേഷം സാരിത്തുമ്പ് തലയ്ക്കുമീതെ പിടിച്ചിട്ടുകൊണ്ടു പ്രാധ്യയായ ഒരു സ്ത്രീ മുഖം കാണിച്ചു.

“ആരാണു?”

അവർ പരസ്പരം നോക്കിനിന്നു. എന്താണ് പറയേണ്ടത്?

സ്ത്രീ വാതിൽക്കുടന്ന പിന്നിൽ മറുപടി കാത്തു.

“ഞങ്ങൾ വരുമെന്ന് അറിയിച്ചിരുന്നു.” പ്രകാശൻ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു. സ്ത്രീ സാരിത്തലപ്പ് വലിച്ചൊന്നുകൂടി തലമറച്ചു. അവർ കൂടുതൽ കലീനയായി.

“കയറിവരൂ.”

പ്രകാശനും സഹൃത്തും പുറത്തു മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിയതുപോലെ ഒരുക്കിയിട്ടിരുന്ന കസേരകളിൽ ഇരുന്നു.

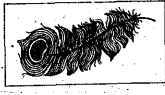
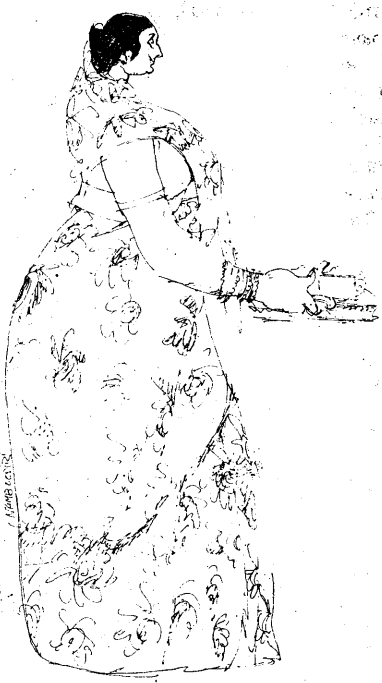
ചായംതേച്ച ഭിത്തികളിൽ അലങ്കാരങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇഴപിരിഞ്ഞു ഉയർന്നിരുന്ന രണ്ടു മാൻകൊമ്പുകൾ മാത്രം. വളരെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ മാത്രം മാൻ കൊമ്പുകൾക്കിടയിൽ ഒരു ചന്ദനപ്പൊട്ടുകാണാം. അത് മുൻവശത്തെ ട്യൂബ്ലൈറ്റിന്റെ സിംഹാസനം.

സ്ത്രീ കർട്ടൻ മുറിയിൽവന്നു. നരകേറിയത്തുടങ്ങിയ തലമുടി കേൾപ്പിച്ചു കോതിമിനുക്കിയിരുന്നു. തടിച്ച സർണ്ണച്ചെടിയിൽ താലിപ്പൊന്നുതിളങ്ങുന്നു.

പ്രകാശൻ സഹൃത്തിനെ പരിചയപ്പെടുത്തി.

“വിശ്വനാഥൻ. ഞങ്ങൾ വരുമെന്ന് പറഞ്ഞിരുന്നു.”

അവർ അംഗീകാരവത്തിൽ മന്ദഹസിച്ചു. വിശ്വനാഥനെ അടിച്ചു നോക്കി. വിശ്വനാഥൻ അവരുടെ കണ്ണുകളെ നേരിടാനാവതെ പുറത്തേക്കു നോക്കി

പി. സോമൻ ഒരു വിവാഹരാത്രി

യിരുന്നു. മതിലിനുമുകളിലേക്കു ബോൾവില്ല പടർന്നുകയറിയിട്ടുണ്ട്.

“ഞാനിതാ വരുന്നു.” അവർ കർട്ടൻ പിന്നിലേക്കു പോയി.

അവർ പുറത്തു ചെല്ലാതെ കൊത്തു പണികൾ നോക്കിയിരുന്നു.

പഴയ വീടാണ്. വർഷംതോറും വാർണീഷ്തേക്കുന്നതുകൊണ്ടാവാം പലകത്തുടകൾ തിളങ്ങുന്നു.

സ്ത്രീ ചായ പകർന്നുകൊണ്ടുവന്നു. ടിപോയ് മുനിലേക്കു നീക്കി ചായത്തു വച്ചു. ബിസ്ക്കറ്റ്റെപ്പൊട്ടിച്ചു തിന്നുമ്പോൾ പ്രകാശൻ ചോദിച്ചു.

“ഗൃഹസ്ഥൻ?”

അവർ ചിരിച്ചു. “ഇവിടല്ല. ഒരു യാത്ര പോയിരിക്കുന്നു.”

“അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ വന്നുകാര്യം...”

“അതിനു കടംബനാഥൻ വേണമെന്നില്ലല്ലോ.” അവർ ചിരിച്ചു. വിശ്വനാഥൻ നാണം തോന്നി. അയാൾ പ്രകാശന്റെ പിന്നിലൊതുങ്ങി.

“മോളേ...” അവർ കർട്ടൻവകത്തു അകത്തേക്കുപോയി. കർട്ടൻ പിന്നിൽ വിശാലമായ മുറികളുണ്ടെന്ന് അമ്മയുടെ പ്രതിധ്വനി സൂചിപ്പിച്ചു.

“പെൺകുട്ടിയെ അടിച്ചു നോക്കിക്കൊള്ളണം. പിന്നെ, നേരെ ചൊല്ലേ കണ്ടില്ലെന്ന് പറയരുത്.”

പ്രകാശൻ വിശ്വനാഥനെ വാതിലിന് അഭിമുഖമായി പിടിച്ചിരുത്തി. കർട്ടൻ പിന്നിൽ കൽച്ചിലമ്പൊച്ചു വന്നു നിൽക്കുന്നത് അവരറിഞ്ഞു. നൂലിഴകളിലൂടെ തിരനോട്ടം നടത്തുകയായും.

അമ്മ പ്രവേശിച്ചു. “വം, മോളേ.”

പ്രകാശത്തിന്റെ നൂലിഴപോലെ പെൺകുട്ടി പ്രവേശിച്ചു. അവൾ മുഖമുയർത്താതെ കൈകൾകൊണ്ടു കർട്ടനെ കശക്കിപ്പിടിച്ചു നിന്നു.

പ്രകാശൻ വിശ്വനാഥനെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. “പേരു ചോദിക്കൂ.”

വിശ്വനാഥൻ വിയർത്തു. അയാളുടെ വാക്കുകളിൽ കഥത്തിന്റെ നേർത്തരുളുകൾ പുരണ്ടിരുന്നു. “പേരെന്താണ്?”

“നമിത.”

ഇനി എന്താണ് ചോദിക്കേണ്ടത്? വിശ്വനാഥൻ പെൺകുട്ടിയെ നോക്കി. അവൾ മുഖം ഉയർത്തുന്നില്ല. സ്ത്രീ മകളെ നോക്കി ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അമ്മയെ തളിർമാറിക്കൊണ്ടു അവൾ ഓടിപ്പോയി.

അവർ യാത്രചോദിച്ചിറങ്ങുമ്പോൾ സ്ത്രീ പറഞ്ഞു.

“ഇനി കാരണവന്മാർ ബന്ധപ്പെടട്ടെ.”

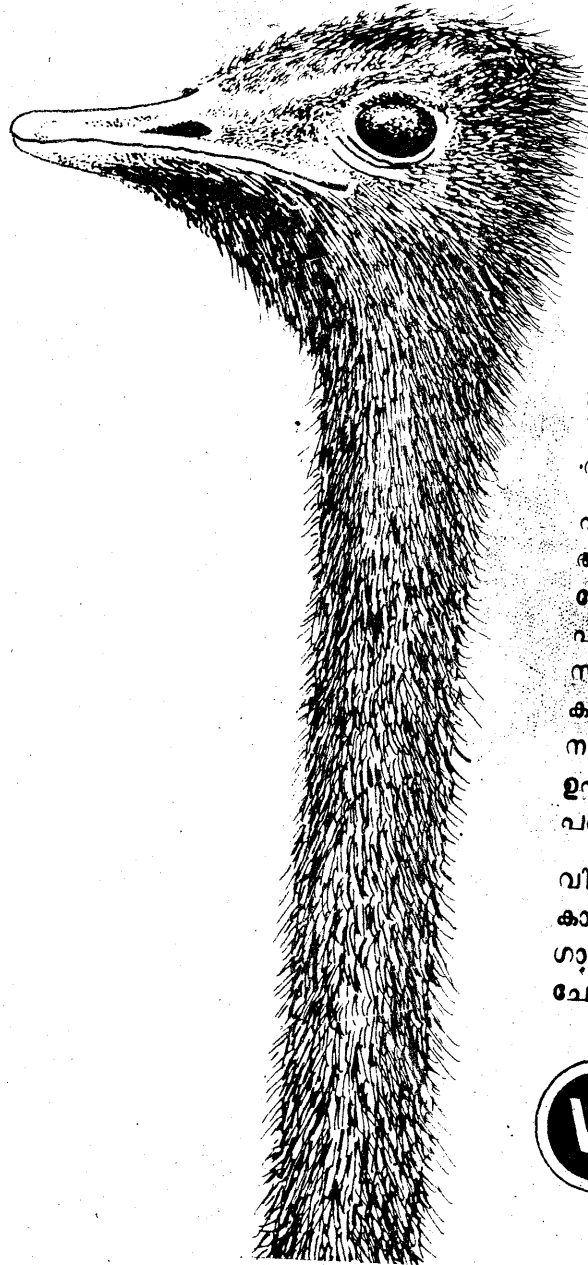
യാത്രാമധ്യേ വിശ്വനാഥൻ പറഞ്ഞു: “ഞാൻ പെൺകുട്ടിയെ ശരിക്കും കണ്ടില്ല. അവൾ മുഖംകുനിച്ചു നിൽക്കുന്നു.”

പ്രകാശൻ ആശ്വാസിപ്പിച്ചു. “ഞാൻ കണ്ടു. നല്ല കുട്ടി. നിങ്ങ് മനോഹരമായ കണ്ണുകൾ. നിന്റെ കവിതകളിലെല്ലാം അവൾ നിറഞ്ഞു നിൽക്കും.”

രണ്ടു

വർഷക്കാലംതേക്കിനു മുമ്പുള്ള ഒരു രാത്രിയിലാണ് വിവാഹഘോഷയാത്ര ആരംഭിച്ചത്. വേനലുരുതിയിൽ കാർ മേഘങ്ങൾ കനംതൂങ്ങിവന്നെങ്കിലും മഴ പെയ്തില്ല. സന്ധ്യയ്ക്കുതന്നെ പെട്രോൾ ഡെൽറ്റാ വിശ്വനാഥന്റെ വീട്ടിൽ കത്തിച്ചു നിറത്തിവച്ചു. തലമുടി ചികി പിന്നിയിട്ട കൊച്ചു പെൺകുട്ടിയെ പുതുവസ്ത്രത്തിന്റെ സുഖമായ ഗന്ധം ശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു പെട്രോൾ മകൾ വിളക്കുകളുടെ മുന്നിൽവന്നു കത്തിച്ചിരുന്നു. ചുട്ട പഴുത്ത ചില്ലുകളിൽ

തലയെടുപ്പിന്റെ ദുഷ്ടാന്തം

കേരളത്തിലെ അതിരുകൾക്കുമപ്പുറം വോൾട്ടേജ് വ്യതിയാനത്തെ നേരിടാൻ എല്ലാ സ്റ്റാൻഡിംഗ് ലൈസറുകൾക്കും കഴിയുകയില്ല. വോൾട്ടേജിൽ ഏറ്റക്കുറച്ചിലുണ്ടാകുമ്പോൾ ഇവ ട്രെക്സ് ക്ഷീരസ്പോലെയെ "തല മണ്ണിൽ താഴ്ത്തുക" തന്നെ ചെയ്യും.

എന്നാൽ വി-ഗാർഡ് അങ്ങനെയല്ല. സാങ്കേതിക മേന്മയിൽ മികച്ച ഇവ പരുങ്ങുകയേയില്ല. മറ്റൊരു സ്റ്റാൻഡിംഗ് ലൈസറും കഴിയാത്തവിധം അത് നിങ്ങളുടെ വിലപ്പെട്ട ഉപകരണങ്ങൾ പരിരക്ഷിക്കും.

വി-ഗാർഡ് വാങ്ങുമ്പോൾ കാഷ്ബില്ലും ഗാരന്റികാർഡും പ്രത്യേകം ചോദിച്ചു വാങ്ങുവിൻ.

ARIES-PE-126

തട്ടി പ്രാണികൾ ചിറകു കരിഞ്ഞുവീഴുന്നത് നോക്കി അവർ രസിച്ചു. വിശ്വനാഥൻ കിന്നരിത്തലപ്പാവു പാദരക്ഷകളുമണിഞ്ഞു മണവാളൻ ചമഞ്ഞു. ഷർട്ടിന്റെ കൈകൾ കൈപ്പടം വരെ ഞാത്തിയിട്ടു. കസവുമുണ്ടു ശ്രദ്ധയോടെ കത്തിയടുത്തു. പ്രകാശൻ പട്ടണത്തിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന സുഗന്ധ തൈലം തലങ്ങും വിലങ്ങും പുശി. പെൺകുട്ടികൾ മുക്കു വിടർത്തി മണത്തു. രാമകാലത്തിന് മുൻപുതന്നെ അവർ യാത്ര പുറപ്പെട്ടു. കല്യാണപ്പടവയും ഹാരവും നിറച്ച തകരപ്പെട്ടി വഹിച്ചിരുന്നതു പ്രകാശനായിരുന്നു. വിശ്വനാഥന്റെ പിന്നാലെ വരിവരിയായി ബന്ധുക്കളും സുഹൃത്തുക്കളും. വഴിനിളെ പതുവസ്യങ്ങൾ കാലപടങ്ങളിൽ തട്ടി കിലുകിലുത്തു. സ്ത്രീകളുടെ ഉത്സാഹം നിറഞ്ഞ സംസാരങ്ങളും കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ വഴിനിളെയുള്ള മത്സരിച്ചോട്ടവും ലോഷയാത്രയ്ക്കു ജീവൻ പകർന്നു.

വിശ്വനാഥൻ മനോഹരമായ പുരുഷവം. വധുവിന്റെ നീണ്ടിടംപെട്ട കണ്ണുകളും മനസ്സിൽ കണ്ടു നടന്നു, ആകാശത്തു നിറയെ നക്ഷത്രങ്ങളായിരുന്നെങ്കിലും തണുത്ത കററു നനഞ്ഞുകുളിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും അവരുടെ ഉത്സാഹത്തിന് കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

"ഇനി എത്രദൂരം നടക്കണം..." ആരോ ചോദിച്ചു. പ്രകാശൻ പറഞ്ഞു. "അടുത്താണ് വളരെ അടുത്താണ്..." വഴിനിളെയുള്ള വീടുകൾ ശൂന്യമായിരുന്നു. എല്ലാവരും വിവാഹത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാൻ വധുഗൃഹത്തിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടാവും.

പാരമ്പര്യമുള്ള തറവാടാണ്. രാജഭരണകാലത്തു കൊട്ടാരസേവകനായിരുന്നവരേ പെൺകുട്ടിയുടെ മുത്തച്ഛൻ. ഭാരം കയറിയ ഒരു കാളവണ്ടി ലോഷയാത്രയ്ക്കു എതിരേ വന്നു. വണ്ടിയുടെ കാൽക്കീഴിൽ "കരിപിടിച്ച ഒരു രാത്രിയിലിളക്കം" ആടിയുലഞ്ഞു മുനിയ്ക്കും. പിന്നിലുമുള്ള നിഴലുകളെ വികൃതപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കൊച്ചു കുട്ടികൾ വണ്ടിക്കു പിന്നാലെ പാഞ്ഞുപോയി. അമ്മമാർ ശാസിച്ചപ്പോൾ അവർ മടങ്ങിവന്നു.

തൊടിയീലിലെ വൃക്ഷങ്ങളും വള്ളിച്ചെടികൾ പടർന്ന മതിൽക്കെട്ടും പെട്രോമാക്സിന്റെ ദൂരെ വെളിച്ചത്തിൽ അകന്നു കണ്ടു.

വിശ്വനാഥൻ വിരർത്തു. ഷർട്ടിനിടയിലൂടെ വിരർപ്പചാലുകൾ വിഷസർപ്പങ്ങളെപ്പോലെ ചുറ്റിവരിഞ്ഞു കിനിയുന്നതു അവനറിഞ്ഞു.

"അതാണ് വീട്..." പ്രകാശൻ പറഞ്ഞു.

ഇരുളിൽ കരിമ്പനപോലെ നിൽക്കുന്ന വീടുവളപ്പ്. "അമ്മില്ലി വെളിച്ചം പോലുമില്ല.

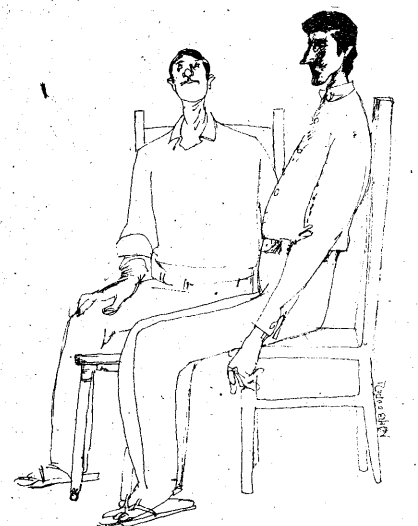
"ഞാൻ പോയി വിവരമറിയിച്ചിട്ടു വരാം. നിങ്ങൾ ഇവിടെ നില്ക്കുവിൻ."

പ്രകാശൻ പെട്രോമാക്സ് വിളക്കു കൂടി നടന്നു.

പിന്നിൽ ആരോ ഓടിക്കയറിവരുന്നു. "പ്രകാശൻ ഞാനുമുണ്ട്..." വിശ്വനാഥൻ കിരച്ചു. "നി സാധിക്കപ്പെടാതെ വരാൻ പാടില്ല. പൊയ്ക്കൊള്ളൂ..." "ഇല്ല. ഞാനുമുണ്ട്. എനിക്ക് പെൺകുട്ടിയെ ഒന്നുകൂടി കാണണം. മുൻപുതന്നെ. കല്യാണത്തിന് മുൻപുതന്നെ."

വിശ്വനാഥൻ ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ പ്രകാശനെ തള്ളിമാറ്റി മുറുത്തുക്കുടി ഓടിക്കയറി. മുറു. നിറയെ പഴുത്തിലകം മുടിക്കിടക്കുന്നു. പെട്രോമാക്സിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവൻ കണ്ടു—ചെടിച്ചുട്ടി കൾ പൊട്ടിത്തകർന്ന് ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.

ഉമ്മറക്കോടിയിലെ ചെടിച്ചുട്ടികൾ കത്തുന്ന നിലത്തുവീണു നെടുകെ പിളർന്നിരിക്കുന്നു. ഏതോ ഒരു ഞാത ശത്രു

വിന്റെ ആക്രമണത്തിൽപ്പെട്ടപോലെ. മുറു. നിറയെ പഴുത്തിലകമാണ്.

അവർ പുരുവത്തു കയറുന്നതിന് മുൻപുതന്നെ മഴ മാറിത്തുടങ്ങി.

പെട്രോമാക്സിന്റെ വിളക്കുചീലുകൾ മഴവെള്ളം വീണു നരന്മാറാ പൊട്ടി അണിയിച്ചു. തകർത്തു പെയ്യാൻ തുടങ്ങിയ മഴയുടെ പ്രാരംഭ നനവേററു കൊണ്ട് അവർ പുരുവത്തേക്കു ചാടിക്കയറി. ഇരുളിൽ പരസ്പരം മുഖം കാണാതെ തുറിച്ചുനോക്കി.

"ഇവിടെ ആരുമില്ലേ?" പ്രകാശൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

മഴക്കാറ്റിൽ വാതിൽക്കൽ നിൽക്കുന്നവരാണ് കണ്ടതു്, കതകുകൾ മലക്കു തുറന്നുകിടക്കുന്നു. ഉറുമിയിൽ നിറയെ ഇരുട്ടാണ്.

ഓരോരുത്തിലും മുട്ടിവിളിച്ചു അക

ത്തേക്കു സഞ്ചരിക്കുന്ന പ്രകാശന്റെ ശബ്ദം. ക്രമേണ നഷ്ടമാകുന്നത് വിശ്വനാഥൻ അറിഞ്ഞു.

വിശ്വനാഥൻ അന്ധനെപ്പോലെ ചുമരുകളിൽ തപ്പിപ്പിടിച്ച് മുറിക്കുള്ളിലേക്കുകടന്നു. രാത്രി മഴയുടെ അലർച്ചയിൽ ഒന്നും തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യ.

ആരെങ്കിലും പിന്നാലെ ഉണ്ടോ? കാണാൻവയ്യ. അയാളുടെ സുഗന്ധം മുഴുവൻ വിരർപ്പിൽ അലിഞ്ഞു. ശരീരം നാറാൻതുടങ്ങി. മുറിക്കുള്ളിലെ സാദ്രമായ ഇരുട്ടും നനവും അയാളുടെ ദുർഗന്ധത്തെ കനപ്പിച്ചു.

ഉറുമിയിലൊന്നിന്റെ ചേർത്തടുവാതിൽപ്പാളികൾക്കിടയിലൂടെ ഒരു വാർക്കിറുപോലെ വെളിച്ചം നിശ്ചലമായി നിലകുന്നതു വിശ്വനാഥൻ കണ്ടു. അയാൾ വാതിൽപ്പാളികൾ മലക്കു തുറന്നു. ഒരു മെഴുകുതിരി വെളിച്ചത്തിൽ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി മുഖംകുനിച്ചിരിക്കുന്ന യുവതിയെ അയാൾ കണ്ടു.

വിശ്വനാഥൻ വിളിച്ചു "നമിത..." കാൽമുട്ടുകൾക്കിടയിൽ മുഖം പുഴുത്തിയിരുന്നതല്ലാതെ അവൾ മുഖം ഉയർത്തിയില്ല.

"നമിതാ" അവന്റെ കൈവിരലുകൾ നിന്നു.

അവളുടെ മുട്ടിയിൽ സ്പർശിച്ചു. വിരർത്തുവുകൾക്കു് സ്പർശനശക്തി നഷ്ടപ്പെട്ടതുപോലെ അവൻ തോന്നി.

"നമിതാ" അയാൾ അവളുടെ മുഖം പിടിച്ചുയർത്തി.

ഒ'ഹേ!! മാംസപേശികൾ അഴുകി വീണു കവിളെല്ലുകൾ.

കണ്ണുകളെവിടെ? പ്രകാശൻ വണ്ണിച്ച കണ്ണുകൾ.

അവൾക്കു് ചുണ്ടുകളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

എവിടെ താൻ തുറന്നുവന്ന വാതിൽ? വിശ്വനാഥൻ പിടഞ്ഞു. മേൽക്കൂരകൾക്കിടയിലൂടെ താഴ്ന്നിറങ്ങിയ തണുത്ത വിരലുകൾ മെഴുകുതിരി വെളിച്ചത്തെ ഉയർത്തിയെടുത്തു.

"പ്രാണനാഥ, ഇതാ, ഞാനിവിടെ..." നമിത മന്ത്രിച്ചു. അവളുടെ ശുഷ്കി ചു കൈകൾ അവന്റെ തോളിൽ പതിഞ്ഞു. ചുണ്ടുകളില്ലാത്ത ചുംബനം അവന്റെ കവിളിൽ കൊരുത്തു. വിശ്വനാഥൻ പിടഞ്ഞു. "നമ്മുടെ പ്രഥമരാത്രി..." നമിത സീലാക്കാരത്തോടെ ആജ്ഞാപിച്ചു.

വീടിന്റെ അകത്തളങ്ങളിൽ പ്രകാശങ്ങൾ നിറഞ്ഞു.

വിവാഹലോഷയാത്ര വീടുമുറ്റത്തു് ഉത്സാഹത്തോടെ വന്നു നിന്നു.

കലീനയായ അമ്മയും. സംസ്കാരസ്വപന്നനായ അച്ഛനും അവരെ പുരുവത്തു് ആനയിച്ചിരുത്തുന്നു. പ്രകാശൻ എങ്ങും ഓടിനടക്കുന്നു.

വിശ്വനാഥൻ ശബ്ദിക്കാൻ വയ്യ. പുറത്തു് രാത്രിമഴ ശമിക്കുകയും ആകാശം നക്ഷത്രങ്ങളണിഞ്ഞു് മുഖംകുനിച്ചെത്തുകയും ചെയ്തു.

വളരെ വൈകിയാണ് ഞാനെത്തുന്നത്. നേരം ഉച്ചയായതുകൊണ്ടല്ലേ. പുറത്തു് വെളിച്ചം അത്ര ശക്തിയു് പ്രകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

തല പൊങ്ങുന്നില്ല. എത്രയും അസ്വസ്ഥത മുറിച്ചുപോയ ഒരു കിനാവിലെ ബാക്കിപോലെ തങ്ങിനില്ക്കുന്നു.

ഞാൻ ഓർക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ക്രിസ് മസ് ഡിന്നർ. ജോണിച്ചായൻ പകർത്തുന്ന മദ്യം. മേരി.

മേരി...

തലയണയിൽ കവിൾ ചേർത്തു് ഞാൻ കണ്ണടച്ചു കിടന്നു. വിണ്ടു് അന്തരിക്ഷത്തിലൂടെ ഞാൻ ഒഴുകിപ്പോവുകയാണ്.

മയങ്ങിപ്പോയി. മാവിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടാണു് കണ്ണുതുറന്നതു്. ഇനിയും കിടക്കണമെന്നു് തോന്നി. മാവി എന്തു വിചാരിക്കും?

ഞാൻ എഴുന്നേറ്റു.

“ഓ ഉണർന്നോ!” മേരി വാതിൽപ്പടിയിൽ വന്നുനിന്നു് നോക്കി. “എന്തൊക്കെ ചെയ്താണു്. ഞാൻ എത്രതവണ വന്നു് വിളിച്ചെന്നുറിയുമോ?”

ഞാൻ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. മേരിയുടെ മുഖത്തു് ഭിത്തിയെപ്പോലെ ചിരിയുണ്ടോ?

“കറുപ്പു് കറുപ്പി കൊണ്ടുവരുട്ടെ?”

“ഉ...”

മേരി കൊണ്ടുവന്ന കാപ്പി കുടിച്ചിട്ടു് കളിമുറിയിലേക്കു് പോയി.

ഷവർ തുറന്നുവെച്ചു് സൂചിപോലെ വന്നുവീണ ജലധാരയിൽ ഞാൻ ദീർഘനേരം നിന്നു. തണുത്തവെള്ളത്തിൽ തല കുതിർന്നപ്പോൾ സൂര്യം തോന്നി.

“ആൻറണു് ചായയെടുക്കട്ടെ?”

മുടിചീകി ചെന്നപ്പോൾ മാവി ചോദിച്ചു.

“വേണം മാവി. നല്ല വിശപ്പുതോന്നുന്നു.”

“എങ്കിൽ ഒരു ഗ്ലാസ് പാലെടുത്തു് കൊടുക്കൂ മേരി.” മാവി മേരിയോടു് വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“എനിക്ക് പാലൊഴിക്കാത്ത ഒരു കാപ്പി തന്നാൽ മതി.” ഞാൻ അടുക്കളയിൽച്ചെന്നു് മേരിയോടു് രഹസ്യമായി പറഞ്ഞു.

നല്ല ക്ഷീണം. വൈകുന്നേരത്തെ വെളിച്ചം വീട്ടിലേക്കു് പോകുന്നു. എന്തു വിചാരിച്ചതാണു്. പറയുമെന്നു് തോന്നുന്നു. ഉറങ്ങണം. മതിവരുമോളം.

“ജോണിച്ചായനെവിടെ?”

“ജോണി കറുപ്പുമുപ്പു് പുറത്തേക്കു് പോകുന്നതു് കണ്ടു. എവിടെപ്പോവാണെന്നു് പറഞ്ഞില്ല.”

ഞാൻ വീണ്ടും പോയിക്കിടന്നു. ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ജോണിച്ചായൻ വന്നുവിളിച്ചു.

ഉറങ്ങുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ റീത്താമാവി അന്വേഷിച്ചു. “ആൻറണു് ഇന്നു് വീട്ടിലേക്കു് പോകുന്നുണ്ടോ?”

“ആൻറണി ഇന്നു പോകുന്നില്ല.” ജോണിച്ചായനാണു് മറുപടിപറഞ്ഞതു്.

ഞങ്ങൾ ജോണിച്ചായന്റെ മുറിയിലിരുന്നു പാട്ടുകേട്ടു് വിശ്രമിച്ചു. അ

പ്പോൾ ജോണിച്ചായൻ പറഞ്ഞു: “നമ്മളിന്നു് സിററിയിൽ ഒരു സിനിമ കാണാൻ പോകുന്നു?”

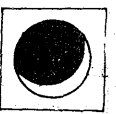
“എത്ര സിനിമ?”

“സാററർഡേ നൈറ്റ് ഫീവർ. ഞാൻ നേരത്തെ കണ്ടിട്ടുള്ളതാണു്. ജോണിയോടൊത്തു് കാണിച്ചതാ.. ഡിസ്കോ ഡാൻസ് ഇപ്പോഴാണോ ആൻറണിക്കു്?”

ജോണിച്ചായൻ എഴുന്നേറ്റുനിന്നു് ശരീരം തിരിച്ചുകൊണ്ടു് ഉലയുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടു് രണ്ടു ചുവടുകൾ വച്ചു. ഇപ്പോൾ നല്ല മുഖിലാണെന്നു് തോന്നുന്നു.

“ഞാൻ ടിക്കറ്റു് റിസർവ് ചെയ്തിട്ടാണു് വരുന്നതു്.” പേഴ്സിയിൽനിന്നു് റോസ് നിറമുള്ള രണ്ടു ടിക്കറ്റുകൾ ജോണിച്ചായൻ എടുത്തുകൊട്ടി.

വൈകുന്നേരം ഞങ്ങൾ നഗരത്തിലേക്കു പോയി. മോറിസ് മൈൻ പറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ജോണിച്ചായൻ.

കെ. കെ. സുധാകരൻ

നമുക്കു് ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നു് രാപാർക്കണം

8

എനിക്ക് യേശു തോന്നി. പക്ഷേ വളരുകയും എതിരെ വരുന്ന വാഹനങ്ങളും എത്ര അനായാസതയോടാണു് ജോണിച്ചായൻ തരണം ചെയ്യുന്നതു്.

ആദ്യ പതിനഞ്ചിനാണു് ആദ്യത്തെ ഷോ. ആദ്യമണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ തിയേറ്ററിൽ ചെന്നു. പക്ഷേ ഉടനെ അകത്തു് കയറിയില്ല. ഒരു കാപ്പി കുടിക്കാൻ സമയമുണ്ടു്. ജോണിച്ചായൻ പറഞ്ഞു.

കാപ്പി കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞു് ഞങ്ങൾ ചെന്നപ്പോൾ ടൈറ്റിലുകൾ കാണിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു. തിയേറ്റർ ബോയ് ടിക്കറ്റുകൾ വാങ്ങി ടോർച്ചുമായിവന്നു് ഞങ്ങളുടെ സിററുകൾ കാണിച്ചുതന്നു.

നിറയെ ആളുണ്ടു്. റിസർവ് ചെയ്യാതിരുന്നെങ്കിൽ ടിക്കറ്റു കിട്ടാതെ മടങ്ങേണ്ടിവന്നേനെ.

ഞാൻ സിനിമയിൽ ലയിച്ചിരുന്നു പോയി.

ഇൻറർവെൽ ആയപ്പോൾ പുറത്തേക്കു് പോയിട്ടുവരാ. എന്തു പറഞ്ഞു് ജോണിച്ചായൻ എഴുന്നേറ്റുപോയി.

സിററിൽ പിന്നോക്കം മലച്ചിരുന്നു് ഞാൻ സീലിങ്ങിലെ ചുവന്ന ബൾബുകളിൽ ട്രാപ്പി പതിപ്പിച്ചു. ജോണിച്ചായന്റെ റെക്കോർഡ് ശേഖരത്തിലുള്ള ഒരു പാട്ടാണു് അപ്പോൾ തിയേറ്ററിൽ മുഴങ്ങിയതു്.

—ഓൾ ഐ ഹാവ് ടു ഡു ഇംഗ്സ് ററഡ്രിം...

ഞാൻ നേരെയിരുന്നു. ജോണിച്ചായന്റെ സിററിന്റെ തൊട്ടടുത്തിരിക്കുന്ന പെൺകുട്ടി എന്നെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുകയായിരുന്നു. അരണ്ടു വെളിച്ചത്തിൽ അപരിചിതമായ മുഖമായിരുന്നു അവളുടേതു്.

ഒരു നെഞ്ചിടിപ്പോടെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി, അതു് സോഫിയ ആയിരുന്നു. തൊട്ടടുത്തു് എലിസബത്തു്, റോസി, പോൾ പൈലോക്കാരൻ.

തന്നോടൊപ്പം ചേർന്നുചേർന്നിരുന്നതു് സോഫിയ എന്ന സ്വപ്നസുന്ദരിയായിരുന്നു ജോണിച്ചായൻ അറിഞ്ഞുകാണുമോ?

ജോണിച്ചായൻ പെട്ടെന്നു് വന്നിരുന്നെങ്കിൽ. നല്ലൊരു സർപ്രൈസായിരിക്കും ഇതു്.

സിനിമ വീണ്ടും തുടങ്ങിയപ്പോഴാണു് ജോണിച്ചായൻ വന്നതു്. ഞാൻ ജോണിച്ചായന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ തൊട്ടു. ജോണിച്ചായൻ എന്റെ മുഖത്തിനു നേരെ തലയടക്കി.

“ജോണിച്ചായന്റെ ഇടതുവശത്തിരിക്കുന്നതു് സോഫിയയു്. പൈലോക്കാരനാണെന്നു് ഞാൻ ചെവിയിൽ മന്ത്രിച്ചു.

“റിയലി?” വിചാരിച്ചതിലുമധികം അദ്ദേഹമുണ്ടായിരുന്നു സ്വരത്തിൽ. “അവർ നമ്മളെ കണ്ടുകാണുമോ?”

“ഇല്ലെന്നു് തോന്നുന്നു.”

“എന്നാൽ മിണ്ടാതെയിരിക്കാം.”

എത്ര അപ്രതീക്ഷിതമായ സൗഹൃദങ്ങൾ. എത്ര യാദൃച്ഛികമായ വിധികല്പനകൾ.

സിനിമ തീരാനുയ്യപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർക്കുമേലെ ഞങ്ങളിറങ്ങി.

അവർ പോകുന്നതു് തിരക്കിൽനിന്നു് മാറി മോറിസ് മൈനറിന്റെ മറവിൽ നിന്നു് ഞങ്ങൾ വിക്ഷിപ്തം.

അവർ ഹോട്ടൽ ഓസയുടെ റെസ്റ്റോറന്റിലേക്കു് നടന്നു കയറിയതു്.

ജോണിച്ചായൻ എന്റെ മുഖത്തേക്കു് നോക്കി.

നോക്കി. “നമുക്കും പോയി എന്തെങ്കിലും കഴിച്ചാലോ?”

“പോകാം...” ഞാൻ തയ്യാറായിരുന്നു.

ഒരു മേശയ്ക്കു ചുറ്റുമുള്ള നാലു കസേരകളിൽ അവർ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു. എലിസബത്തു് ഫ്ലാറ്റുവു് ഡ്രൈം. ഡ്രൈവുകളുള്ള ബ്ലൗസുമാണു് ധരിച്ചിരുന്നതു്. ആ വേഷത്തിൽ അവൾക്കു് പ്രായം വളരെ കുറവായി തോന്നി.

സോഫിയ മഞ്ഞുപോലെ നേർത്തുളള ഒരു ഇളംമഞ്ഞ സാരിയാണു് അണിഞ്ഞിരുന്നതു്. അവളുടെ കഴുത്തു പറ്റിക്കിടന്ന നെക്കു് ലേസിന്റെ ചുവന്ന കല്ലുകളുടെ പ്രഭം ഞങ്ങൾക്കു കാണാമായിരുന്നു.

പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണു് അവർ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരുന്നതു്. എലിസബത്തും സോഫിയയും ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതു് കണ്ടുവെന്നു് തോന്നി. പക്ഷേ, ഒരിക്കൽപ്പോലും അവർ ഞങ്ങളുടെ ഭാഗത്തേക്കു് നോക്കിയതില്ല.

ഞങ്ങൾ ഓരോ ഓരോ ജ്യൂസ് മൊത്തിക്കൊണ്ടു് സമയം നീക്കി.

അര മണിക്കൂറിലധികം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞങ്ങൾ എഴുന്നേറ്റു് പുറത്തു് പാർക്കിലെത്തിയപ്പോൾ കാറിൽ കയറിയിരുന്നു. ജോണിച്ചായൻ ഒരു സിഗററ്റിനെടുത്തു് കത്തിച്ചു. പുക ഉള്ളിലേക്കുടക്കുന്ന വേളയിൽ കാറിലെ ഇരുളിൽ തെ

ളിഞ്ഞ ജോണിച്ചായന്റെ മുഖം ചിന്താമഗ്നമായിരുന്നു.

നാലഞ്ചുനിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ പുറത്തേക്കുവന്നു. പൈലോക്കാരൻ ഒരു ടാക്സി കൈമാടിവിളിച്ചു. ടാക്സി വന്നുനിന്നപ്പോൾ അയാൾ പിൻവശത്തിൽ തുറന്നുകൊടുത്തു. അമ്മയും മക്കളും കയറി. വാതിലടച്ചിട്ടു് അയാൾ മുൻ സിററിൽ കയറിയിരുന്നു. ടാക്സി നിർത്തി.

ഇരുളില്ലാ. ശ്രദ്ധിച്ചു് ഞങ്ങളിറങ്ങുകയായിരുന്നു.

“ഹിയർ വി ഗോ” പെട്ടെന്നു് ജോണിച്ചായൻ മോറിസ് മൈൻ മുന്നിലേക്കു് ഇറപ്പിച്ചുവിട്ടു. ടാക്സിയുടെ തൊട്ടുപിന്നിലായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ കാർ. മുന്നിലെ ടാക്സി ബ്രെക്കൈൻ പവിട്ടിയാൽ ഞങ്ങളുടെ കൊച്ചു മോറിസ് മൈൻ അതിന്റെ മുകളിലൂടെ കയറിയിറങ്ങിപ്പോകുമെന്നു് എനിക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു. അത്ര സ്പീഡിൽ അടുത്തടുത്തായിരുന്നു പോക്കു്.

സോഫിയയെ എലിസബത്തോ കാറിന്റെ ഗ്ലാസ്സിലൂടെ പിന്നിലേക്കു് കൂടുകൂടെ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നതു് ഞങ്ങളുടെ ഹെഡ്ലൈറ്റിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.

മെയിൻറോഡിൽനിന്നു് ചെറിയ റോഡിലേക്കു് കടന്നപ്പോൾ ജോണിച്ചായൻ ടാക്സിയെ ഓവർടേക്കു ചെയ്തു. പിന്നെ സാവധാനമാണു് ഞങ്ങൾ പോയതു്. ഞങ്ങൾ വേഗത കുറച്ചുകാരണം ടാക്സി പലപ്പോഴും മുന്നിൽ കടക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ജോണിച്ചായൻ അതു സമ്മതിച്ചില്ല. ടാക്സി തുടരെത്തുടരെ ഹോണിച്ച് കൊണ്ടിരുന്നു.

റോഡുകോട്ടേജിന്റെ മുനിലെത്തി മോറിസ് മൈൻ നിന്നപ്പോൾ ജോണിച്ചായൻ കസുതിയോടെ പുഞ്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ടാക്സിയുടെ ഡ്രൈവർ ജോണിച്ചായനെ ശപിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം. തീർച്ച.

സോഫിയയും എലിസബത്തും അതു് ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്തുകാണും.

“എവിടെയായിരുന്നു രണ്ടുപേരും ഇതുവരെ?” റീത്താമാവി ജോണിച്ചായനോടു് ചോദിച്ചു.

“ഞങ്ങളൊരു ഫിമി. കാണാൻ പോയമ്മച്ചി.”

“ചിത്ത സ്വഭാവങ്ങളൊക്കെ ഇവനെക്കൂടി നിറവ്വിടുന്നു. കേട്ടോ.” മാവി ജോണിച്ചായനെ ശകാരിച്ചു.

“അമ്മച്ചി, ഇന്നു് ക്രിസ് മസാണ്.” മാത്രമല്ല ആൻറണിക്കു് വെക്കേഷനാണു്. മനുഷ്യരായാൽ സ്വല്പം നേരവോക്കൊക്കെ വേണ്ടു്. പിന്നെ സിനിമ കാണുക എന്നതു് ചിത്ത സ്വഭാവമാണു് മല്ല.

“ഞാൻ വെറുതെ പറഞ്ഞതല്ലെ ആൻറണാ.” ജോണിച്ചായൻ പോയപ്പോൾ മാവി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് എന്നോടു പറഞ്ഞു.

നേരത്തെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു് ഞങ്ങൾ ഉറങ്ങാൻ പോയി.

കിടന്നു മാത്രമേ ഞാനറിഞ്ഞുള്ളൂ. (തുടരും)

സി. രാധാകൃഷ്ണൻ

പ്രവാചകൻ

തിരുമേനി രാത്രിയിലെ ഷിഫ്
ററിന് പോയിരുന്നു. താഴത്തെ നിലയിൽ ഒരു ജനാലയ്ക്കു മുകളിലെ വെൻറിലേറ്ററിലും വെളിച്ചമില്ല. ശ്രീനിയുടെ ഏകാംഗവസ്തിയിലും ഇല്ല വെളിച്ചം. ഒരുകിത് ശ്രീനി ഉറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ പുലരാൻ കാലത്ത് ബലൂണിൽ കെട്ടി പറപ്പിക്കാനുള്ള 'ഓ സോൺസോൺ' എന്ന ഉപകരണത്തിന്റെ അവസാനത്തെ സൂക്ഷ്മപരിശോധനയ്ക്കായി ഓഫീസിലാവാം.

"ഓ ബി ഓർ നോട്ട് ടു ബി..." എന്നു പ്രൊഫസർ അയ്യങ്കാരുടെ ശബ്ദം നിമിത്രംപോലെ അടുത്ത മുറിയിൽ നിന്നും കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ, ആ മുറിയിലും വെളിച്ചമില്ല.

വീടുകൾതോറും കയറിയിറങ്ങി മാസത്തിന്റെ ആദ്യനാളുകളിൽ സംഭാവന

കൾ, അവിടെയൊരു സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തലസ്ഥാന നഗരം.

മുലകൾ കൂർത്തുനില്പിട്ടാത്ത, മിനുസമുള്ള, എഴുത്തുകൾലാസിന്റെ അഞ്ചാറു ഷിററുകൾ, ഇളംമഞ്ഞക്കടലാസിൽ പച്ച മഷികൊണ്ടു്, പെറക്കിയെടുക്കാവുന്നത്ര വൃത്തിയും ചന്തവുമുള്ള, അക്ഷരങ്ങൾ.

പ്രിയപ്പെട്ട പൗർണ്ണമി എന്നു് സ. ബോധന. അങ്ങനെ ഒരു പേരുകൂടി പ്രേമയുണ്ടെന്നു് അപ്പോഴാദ്യമായി അറിഞ്ഞു.

പ്രിയപ്പെട്ട പൗർണ്ണമി, നിരത്തിന്റെ അവസാനമെത്തിയിരിക്കുന്നു.

കാര്യം വളരെ ഗുരുതരവും ക്രൂരവുമാണു്. പക്ഷേ, എനിക്കെന്തോ അല്പം

32

അയന്നഗീതം

യായി ശബ്ദം പിരിക്കുന്ന ഗുർവ്വ താൻ റോതു ചുറ്റുകതന്നെയാണെന്നു് നാട്ടുകാരെ അറിയിക്കാനായി ടാർ നിരത്തിൽ അമർത്തിക്കേത്തി നടക്കുന്ന മുളവടിയുടെ അസുന്ദരമായ താളവും നാദവും കേൾക്കാനുണ്ടു്.

തിരുമേനി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞതോർത്തു, ലോഡ്ജിൽവെച്ചു്: ഈയാളുടെ വർവിനെപ്പറ്റി കള്ളന്മാർക്കു് മുനറിയില്ല കിട്ടുമെന്ന ഗുണംകൂടി ഇതിനുണ്ടു്. അസുഖകരങ്ങളായ കൂടിക്കാഴ്ചകൾ ഒഴിവാക്കുന്നതാണല്ലോ ഇതുകൂടിയും നല്ലതു്.

കിടക്കയുടെ ഓരത്തിന്നു് പ്രേമയുടെ കവർ തുറന്നു് കടലാസു് പുറത്തെടുത്തു. കവറിന്റെ പുറത്തു് പ്രേമയുടെ വീട്ടിലെ മേൽവിലാസം. താഴെ ഇടതു മുലയിൽ ഡോക്ടർ തരുൺജോഷിയുടെ വിലാസം. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടുകൾ

ചിരിക്കാനാണു് തോന്നുന്നതു്. നീയും ചിരിക്കുകയേ ചെയ്യാവൂ.

എന്നെ ഇന്ത്യയിലേക്കു് 'പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകാ'നുള്ള നിയമ നടപടികൾ ഇവിടെ പൂർത്തിയായിരിക്കുന്നു എന്നാണു് ഇന്നു്, ഏതാനും മിനിറ്റുകൾക്കുമുമ്പു്, ഞാൻ അറിഞ്ഞതു്. ഒരു കററവാളി എന്ന നിലയിൽ, രാജ്യത്തിന്റെ വിലപ്പെട്ട രഹസ്യങ്ങളുമായിട്ടെളിച്ചോടിയ പിടികിട്ടാപ്പള്ളി എന്ന മുദ്രയോടെ.

എന്റെ നാട്ടിലേക്കു് ആ രീതിയിൽ തിരിച്ചുവരാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല.

ഇത്തരത്തിൽ എന്തെങ്കിലുമൊന്നുണ്ടാകും എന്നു് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചുവെങ്കിലും ഇത്ര വലിയ ഭീരുത്വമാണു് എന്റെ പഴയ ഓഫീസിലെ അസംസക്ത

മനസ്സുകൾക്കുള്ളതെന്നു് ഒരിക്കലും കരുതിയില്ല.

ഇവിടെയിപ്പോൾ മഞ്ഞു വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കീറപ്പഴുത്തുനിയുടെ തുണ്ടുകൾപോലെ മഞ്ഞുപാളികൾ പൊഴിയുന്നു. അന്തരീക്ഷം തെളിഞ്ഞാലുമില്ലെങ്കിലും നാളെ രാവിലെ അധികാരികൾ വരുമായിരിക്കും.

സർവ്വകലാശാലയിലെ വകുപ്പുമേധാവി ഇന്നു്, ഇത്തിരി മുൻപു്, ഇവിടെ വന്നു. അദ്ദേഹമാണു് വിവരം പറഞ്ഞതു്. സ്നേഹമുള്ള ഒരാൾ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽപ്പോലും സംശയമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ കണ്ടു്. ഉന്നതാധികാരതലത്തിൽ എക്സ്ട്രാഡീഷൻ നടപടികൾ വരണമെങ്കിൽ ഞാനെന്തോ കാര്യമായി കുറും ചെയ്തിരിക്കണമല്ലോ. സത്യം വസ്ഥ അറിയാൻകൂടിയായിരിക്കണം അദ്ദേഹം വന്നതു്.

ഞാനദ്ദേഹത്തോടു് നടന്ന കാര്യങ്ങൾ വളച്ചുകെട്ടിപ്പാതെ ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു. രണ്ടുകൊല്ലം മുൻപു് ഞാനിവിടെ പഠിച്ചിരുന്നപ്പോൾ പ്രൊഫസ്സറായിരുന്ന ആദ്യോട്ടു് ചോദിച്ചാൽ വിശദാംശങ്ങൾ അറിയാമെന്നും പറഞ്ഞു.

എന്നെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ വന്ന അദ്ദേഹം ക്രമനായി. നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ സ്വേച്ഛാധിപത്യമുള്ളതായി അറിവില്ലല്ലോ എന്നായി. ഈയൊരു ശാസ്ത്രഗവേഷണ വകുപ്പിൽ സ്വേച്ഛാധിപത്യമുണ്ടെന്നു് ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തി. ഈ വകുപ്പിൽ എന്തു നടന്നാലും ചോദിക്കാൻ ആരുമില്ല. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ പക്കൽ നിന്നു് ലൈസൻസ് മൊത്തമായി വാങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നും പണം എത്ര എത്തിനു് ചെലവാക്കിയെന്ന ചോദ്യം പോലും ഇല്ലെന്നും ഞാനദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. പ്രാഥമികനിരീക്ഷണവും ഇല്ലെന്ന സ്വന്തം ചോദ്യത്തിനു് ഫാസിസത്തിൽ അതു് ഉണ്ടാവുകയില്ലല്ലോ എന്നു് അദ്ദേഹംതന്നെ മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഞാൻ എന്തെങ്കിലും തെറ്റുചെയ്ത എന്ന് ഇപ്പോഴും എനിക്കു് തോന്നുന്നില്ല. ചെയ്തുകിൽ ഒരു തെറ്റോ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. രണ്ടു കൊല്ലം മുൻപു് ആ ഗവേഷണവകുപ്പിൽ ചേരാനുള്ള ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു് നാട്ടിലേക്കു വന്നതാണു് ആ തെറ്റു്.

വരണമെന്നു് നാനിക്കു് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിലും ആ നിർബ്ബന്ധത്തിനു് ഞാൻ വഴങ്ങുമായിരുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെയരികിൽ കഴിയാമല്ലോ എന്ന മോഹമാണു് എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, നിന്റെ അച്ഛന്റെ നിർബ്ബന്ധം. നിന്റേതുകൂടിയായെന്നു് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. പ്രൊഫസർക്കും അകപ്പാടെ നിയോഗാളല്ലേയുള്ളു. നിന്നേക്കൂടി ഇങ്ങോട്ടു പറിച്ചു നടുന്നതു് യേയില്ലായ്മയായിരിക്കുമെന്നു് ഞാൻ കണ്ടു. എല്ലാറ്റിനും പുറമേ ഭാരതഭൂമിയല്ലെ എന്ന വലിയ ആകർഷണവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു് ഞാൻ പറയുന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്റെ നാടു്.

അതാണു് പിഴച്ചതു്.

ആ തോന്നൽ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞനും ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശാസ്ത്രജ്ഞനും

ഒന്നാകും ഉണ്ടാകരുതു് എന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയപ്പോഴേക്കു് വൈകിപ്പോയിരിക്കുന്നു. വളരെ.

ഒരു ഗുണമുണ്ടായി. കുറച്ചുകൂടെ ഉണ്ടായുള്ള എന്നാലും സ്വസ്ഥതയിലേക്കുവന്നു. അതിനുമുമ്പായിരിക്കാൻ എനിക്കു് സാധിച്ചു. സഹൃദയൻ സാന്നിദ്ധ്യം നോ. ചെലവഴിച്ചു ഏതാനും ദിവസങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നതു്. ഒരു ജീവിതത്തിൽ അത്രയും സന്തോഷം, മതി, പോരേ?

ഓഫീസിലെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ നിന്നോടു് സംസാരിക്കാൻില്ലാത്തു. രണ്ടു് കാരണമുണ്ടായിരുന്നു, ഇതിനു്. ഒന്നാമത്തെ കാരണം, ബോധിപ്പിക്കുമെന്ന തോന്നൽ തന്നെ. പിന്നെ, നിങ്ങളുടെയെല്ലാം നിർബ്ബന്ധം.

നാട്ടിലെത്തിയ ഞാൻ ദുഃഖിതനാണു് എന്ന് നിങ്ങളെ ആരേയും അറിയിക്കേണ്ടെന്നും നിശ്ചയിച്ചു.

ആദ്യത്തെ ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഏനിക്കു് മനസ്സിലായി, എല്ലാവരാരും പക്ഷേ അല്ലെപ്പട്ടന്ന ഈ ഗവേഷണവകുപ്പിൽ നമ്മുടെ 'തമാശ'പോലെ ഒരു കഥയില്ലാക്കളിയാണു് നടക്കുന്നതെന്നു്. വിദ്യകന്മാരോ അഹങ്കാരിയോ പെർവെർട്ടോ ഇതെല്ലാം കൂടിയോ ആയ ഒരു തലവൻ. 'നിരുവാന്യു' എന്തിനായില്ല. സ്തുതിപാടുകയും ശരിയെന്നു മാത്രം മുളകയും ചെയ്യുന്ന കുറെ പാർശ്വവർത്തികൾ. അവർക്കു് പരമാധികാരം. നിതിയോ നിയമമോ ഒന്നുമില്ല. സ്വഭാവമുള്ളവർക്കു് അവഗണന, ശിക്ഷ.

ആ ഏതത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുപോന്നോൻ കേതിയായിരുന്നു. അതു് തോന്നിയില്ല.

നിതിബോധം സമ്മതിച്ചില്ല. അങ്ങനെയൊന്നു് ഞങ്ങൾ കറച്ചുപേർ എന്തിനു് തുടങ്ങിയതു്.

വകുപ്പുമേധാവിയിൽക്കൂടെ കാര്യങ്ങൾ ശരിയായി ധരിപ്പിക്കാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. ഈ ശ്രമം വിജയിച്ചില്ല എന്നു പരമോന്നതാധികാരിയും. 'ദൈവം' എന്ന രണ്ടാംപേരിൽ അറിയപ്പെട്ട ആളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതിൽ 'ശത്രു'ക്കളെപ്പറ്റി ഇല്ലാക്കഥകൾ എന്തുകയും ചെയ്തു.

ഞങ്ങൾ 'ദൈവ'ത്തെ കാണാൻ പ്പെന്ന്പ്പോഴേക്കു് ദൈവം മാനസികമായി ഞങ്ങൾക്കെതിരെ തികഞ്ഞ മുൻവിധിയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അടുത്തപടിയായി ഞങ്ങൾ ചെയ്തതായിരുന്നു 'ദൈവ'ത്തിന്റെ കണ്ണിൽ ഏ

ഴിഞ്ഞുപോകുക എന്നാണു് ഞങ്ങൾ തീരുമാനിച്ചതു്. പക്ഷേ, പോകാൻ അനുവദിക്കുക എന്ന നയമല്ല കുററിയിൽ കൂടുതൽ കടുക്കിക്കെട്ടുക എന്ന ശിക്ഷയാണു് 'ദൈവം' ഞങ്ങൾക്കു വെച്ചതു്.

അക്കാലങ്ങളിലൊക്കെ നീ ചോദിക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്താണെപ്പോഴുമൊരു ചിന്തയെന്നു്. 'ഓ, ഫോർമുല' എന്നു് നീ കളിയാക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. അനുശാസ്യത്തിലെ ഫോർമുലകളെക്കുറിച്ചല്ലാ യിരുന്നു അക്കാലത്തെ എന്റെ ചിന്ത. ജീവിതത്തിലെ ഫോർമുലകളെക്കുറിച്ചായിരുന്നു.

ഞങ്ങൾ ആറുപേരും വിദേശത്തേക്കു തിരിച്ചുപോകാൻ പദ്ധതിയിട്ടു. അപേക്ഷകൾ അയച്ചു.

ആറാറുമാസം കൂടുമ്പോൾ വകുപ്പിന്റെ വക വൈദ്യപരിശോധനയ്ക്കു് ഞങ്ങളെല്ലാം വിധേയരാകണമായിരുന്നു. 'ശാസ്ത്രീയ'മായി സംഘടിതമായ വകുപ്പായതിനാലുള്ള നേട്ടങ്ങളിലൊന്നായിരുന്നു ഈ സൗജന്യമെങ്കിലും നിർബ്ബന്ധിതമായ വൈദ്യപരിശോധന.

ശരീരത്തിനു് മാത്രമല്ല മനസ്സിനു മുണ്ടു് പരിശോധനയെന്നതായിരുന്നു ഇതിന്റെ വിചിത്രമായ ഒരു വശം.

ഡോക്ടർമാർ തങ്ങളുടെ തൊഴിൽ പരമായ ധാർമ്മികതയ്ക്കു് കളങ്കം വരുത്താൻ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു് ശ്രമിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ സ്വപ്നത്തിൽപോലും കരുതാതിരുന്നതു് തെറ്റി.

ഞങ്ങൾ ആറുപേരും മാനസികമായ അപകടം ഉള്ളവരെന്നു് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു. ഞങ്ങൾ ഏതു് ചെല്ലപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിയൊലും ആർക്കെന്തു് നിവേദനം നടത്തിയാലും ഈ ഫയലുകൾ ഞങ്ങളുടെ നേരെ ആയുധങ്ങളായും ദൈവത്തിനു് ആത്മരക്ഷയായും ഉപയോഗിക്കാനുള്ള അടവായിരുന്നു ഇതു്.

മനോരോഗിയെന്നു് വെറുതെ മുതലിക്കപ്പെട്ടാൽ അതുകൊണ്ടുതന്നെ ചിലർ മനോരോഗികളാകാമെന്നു് ഞാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കാതെ മനസ്സിലാക്കിയതു് ഞങ്ങളിലൊരാൾക്കു് ശരിയായും ക്രാന്തപിടിച്ചപ്പോഴാണു്. 'ദൈവ'ത്തിനു് പറഞ്ഞുനിലു്ക്കാൻ വകയുമായി അപ്പോൾ.

ആ സുഹൃത്തു് ഇപ്പോഴും മനോരോഗാലയത്തിൽ കഴിയുന്നു. അക്രമാസക്തമായ ചിന്താക്രമംതന്നെ ആണു്.

ആ സുഹൃത്തുമായി വളരെ അടുത്ത ഹിതൃ ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

അതേത്തുടർന്നു് 'ദൈവം' സയൻറിഫിക് ഓഫീസർമാരുടെ ഒരു സമ്മേളനത്തിൽ ഇങ്ങനെ അലറി: എനിക്കു് കിട്ടിയതു് ഇത്തരം മാനിയാക്കുകളേയും ഫോബിയാക്കുകളുടെ മുത്താമുറികളേയുമായിപ്പോയെല്ലോ, ദൈവമേ!

കോടിക്കണക്കിനുറപ്പികയുള്ള കറാറുകൾ 'ദൈവ'ത്തിന്റെ പാർശ്വവർത്തികൾ ഇഷ്ടാനുസാരം പലർക്കുമായി വിതച്ചുകൊടുക്കുകയായിരുന്നു, ഇതേ സമയത്തു്. സ്വന്തക്കാർക്കു് വലിയ വലിയ തസ്തികകളുണ്ടാക്കി ജോലി നൽകുകയും

അവഴിക്ക് ചിന്തിച്ചു. രാജ്യസ്ഥാൻകാ
രൻ മിത്രം. മിത്രം പിരിച്ചുകൊണ്ട്
പറഞ്ഞു: ഞാൻ എണ്ണം പോകുന്നില്ല,
കൂട്ടരെ. ഇതൊരു സ്വർണ്ണഖനിയായ
ല്ലോ, പിന്നെയെന്തിന് പോകണം!
അടുത്തുവന്ന പാർശ്വവർത്തിയും. വൈ
താളികനുമായി അഭിനയിച്ച തുടങ്ങിയ
മിത്രം ആരും നോക്കുക കൊണ്ട് നാല്പ്
പ്രമാണത്തിട്ടു. മിത്രമുണ്ടെങ്കിൽ കഴി
ഞ്ഞ ആഴ്ചയിലും വന്നിരുന്നു.

090 (ഇടത്)

(ഇടം)

ഇതിഹാസങ്ങളുടെ ഇതിഹാസമായ
മഹാഭാരതം ചിത്രകഥാരൂപത്തിൽ

അറുപതു ലക്കങ്ങളിലൂടെ
പുസ്തകം അമർചിത്രകഥ
അവതരിപ്പിക്കുന്നു

മഹാഭാരതം

- * അലയാഴിപോലെ അനന്തമാണ് മഹാഭാരതം
- * മനുഷ്യരാശിക്കു സമ്മാനിക്കപ്പെട്ട ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ ഇതിഹാസം
- * കഥകളുടെ അക്ഷയപാത്രം

മഹാഭാരതത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗങ്ങളും എല്ലാ മാസവും പത്താം തീയതി ഇറങ്ങുന്ന പുസ്തകം അമർ ചിത്രകഥ ആയി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നു. ഓരോ ലക്കങ്ങളും വായിക്കാനും സൂക്ഷിക്കാനും മറക്കാതിരിക്കുക.

പുസ്തകം

പി. ബി. നമ്പർ 2560
പൈകോ ബിൽഡിംഗ്സ്
കൊച്ചി-682 031

(7-ാം പേജിൽ നിന്നു തുടർച്ച)

തകരാറിലല്ലെന്നും, ആ വിവരം തിരുവനന്തപുരത്തെ നമ്പറിൽ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുമാണ് ടെസ്റ്റിംഗ് ഡോക്ടററിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ ടെലഫോൺ സംവിധാനത്തിൽ തകരാറുകൾ ഏറെയുണ്ടെങ്കിലും മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പരാതിപോലും പത്രങ്ങളുമണിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞെ അറൻഡ് ചെയ്തുള്ളവെന്ന് കരുതാൻ പ്രയാസമാണ്. എറണാകുളത്തെ നമ്പറിൽ തകരാറില്ലെന്നു ബോധ്യമായിട്ടും, പിറ്റേന്നു രാവിലെ ആദ്യത്തെ ലൈൻമാൻ എക്സ്ചേഞ്ചിൽ കാലേട്ടത്തു വച്ചുയടന്നെ അയാളെ ആ നമ്പർക്കുടി പൊലാരികമായി ഒരു ടെസ്റ്റിംഗ് ചെയ്ത നോക്കു എന്ന് പറഞ്ഞ് അയച്ചതായിട്ടാണ്, വീക്ലിയിലെ രേഖകൾ ശരിയാണെങ്കിൽ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്.

പെൻഡിംഗ് ഡോക്ടറിംഗ് രജിസ്റ്റർ, ടെൽ-ടെയിൽ ഷിററും, ടാലി ഷിററും എന്നിവയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു കംപ്ലെയിന്റ് ഉണ്ടായതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല എന്ന ആക്ഷേപം ഗൗരവമുള്ളതാണ്. അവയിലെല്ലാം ഇക്കാര്യം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടതു് ആരായിരുന്നു? എന്തുകൊണ്ട് രേഖപ്പെടുത്തിയില്ല? ഈ മുൻരേഖകളും ഇപ്പോൾ ടെലഫോൺ എക്സ്ചേഞ്ചിലും, ഫോറട്ട് ഡോക്ടറിംഗ്, ഫോറട്ട് കാർഡും ഇലസ്റ്റേഷൻ വീക്ലിയുടെ പക്കലുമാണല്ലോ ഉള്ളതു്. രേഖകളിൽ വീക്ലി കൃത്യം കാണിച്ചു എന്ന ആരോപണം തിരിച്ചും ഉന്നയിക്കപ്പെടാം. ഒരു സ്വതന്ത്ര ഏജൻസി ഈ അന്വേഷണവും ഒരുമിച്ച് പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ സത്യം അറിയാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ.

ആക്ഷേപം ഉന്നയിക്കുന്നവർ ഒരു കാര്യം തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. ജസ്റ്റിസ് മേനോന്റെ ടെലഫോണിന്റെ ഫോറട്ട് കാർഡ് കാണാനില്ല എന്നതാണ്. സ്വാഭാവികമായും ആ കാർഡാകണം ഇലസ്റ്റേഷൻ വീക്ലിയുടെ പക്കലുള്ളതു്. ഫോറട്ട് ഡോക്ടറിംഗിലുള്ള അതേ വിവരങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഫോറട്ട് കാർഡിലും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. ജലൈ നാലാം തീയതി രാത്രി ഡ്യൂട്ടിയിലുണ്ടായിരുന്നവരാണ് വീക്ലിയുടെ പക്കലുള്ള ഫോറട്ട് കാർഡ് എഴുതി തയ്യാറാക്കിയതെന്ന് ശാസ്ത്രീയമായി കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയില്ല. കൈയെഴുത്തു പരിശോധന തന്നെയാണ് ഏകമാർഗ്ഗം.

അങ്ങനെ വീക്ലിയുടെ പക്കലും എക്സ്ചേഞ്ചിലുമുള്ള രേഖകൾ ഒരു സ്വതന്ത്ര ഏജൻസിയെക്കൊണ്ട് ശാസ്ത്രീയമായി പരിശോധിച്ചാൽ മാത്രമേ സത്യം പുറത്തുവരികയുള്ളൂ. രണ്ടു രേഖകൾ സൂക്ഷിക്കുന്ന വീക്ലിയുടെ വക്താക്കൾ അതിന് തയ്യാറാണെന്ന് പറയുന്നു. എന്നാൽ എതിർ കക്ഷികൾ ആ രേഖകളെല്ലാം ഡ്യൂജമെന്ന് പറഞ്ഞാഴിയുന്നതേയുള്ളൂ. ആ പൊരുത്തക്കേടാണ് പ്രധാന പ്രശ്നം. ഒരു മുഖ്യമന്ത്രിയേയും ഒരു ഹൈക്കോർട്ടി ജഡ്ജിയേയും രേണുലേഖനാപരമായി ബാധിക്കാവുന്ന പ്രശ്നമായതുകൊണ്ടാണ് സ്വതന്ത്രവും ശാസ്ത്രീയവും സമഗ്രവുമായ അന്വേഷണത്തിന്റെ ആവശ്യം ഉദിക്കുന്നത്.

രണ്ടു ദിനപത്രങ്ങളും അവയുടെ ചില ലേഖകരുമാണ് മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ പ്രധാന ആശ്രയം. രേഖകൾ ഡ്യൂജമാണെന്ന് സ്വന്തം നിലയിൽ തുറപ്പിച്ചു നോക്കി എഴുതിയതു് മനോരമ മാത്രമാണ്. ഇതിന് അവർക്ക് തുണയായതു് കെ. വി. തോമസ് എം. പി. യുടെ വിശദീകരണമാണെന്നു കാണാം. (ഈ എം. പി. തന്റെ വിശദീകരണം ഇന്ത്യൻ എക്സ്പ്രസ് പത്രത്തിൽ കൊണ്ടു കൊടുത്തപ്പോൾ, എം. പി. യുടെ പേരിൽ വേണമെങ്കിൽ അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താമെന്നു പറഞ്ഞ് വിടുകയാണത്രെ എക്സ്പ്രസ് ചെയ്തതു്). മറ്റു പത്രങ്ങൾക്കൊക്കെ, ഗുരുതരമായ രാഷ്ട്രീയ-നിയമ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉയർത്താൻ പോകുന്ന ഈ പ്രശ്നത്തിൽ വെറുപ്പോ അഭിപ്രായങ്ങളാണ്. എന്നാൽ തനിക്ക് അനുകൂലമായ റിപ്പോർട്ടുമാത്രം ആശയമാക്കുകയാണ് മുഖ്യമന്ത്രി ചെയ്തിരിക്കുന്നതെന്ന് ആക്ഷേപമുണ്ട്.

മുഖ്യമന്ത്രി ജഡ്ജിയെ സ്വാധീച്ചുവോ എന്നതാണല്ലോ പ്രശ്നം. രേണുലേഖനാപരമായി വളരെയേറെ ഗർഭമേറിയതാണ് ഇക്കാര്യം. ഏതെങ്കിലും ഒട്ടേറെ സന്ദർഭങ്ങളിൽ പത്രവിപ്ലവം പെട്ടെന്നു തന്നെ ഉണ്ടായെന്നു് കരുതുന്നവർ ഇക്കാര്യം കലശലാക്കി അതിലൊന്നെടുത്തു്, പക്ഷിശാസ്ത്രക്കാരനെപ്പോലെ കാണിച്ചുല്ലല്ലോ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കേണ്ടതു്. രേണുലേഖനാപരമായ ഈ പ്രശ്നം രേണുലേഖനാപരമായി നിയമപരമായി തന്നെയല്ല പരിശോധിക്കേണ്ടതു്. പരിഹരിക്കേണ്ടതു് മുഖ്യമന്ത്രി ഹൈക്കോർട്ടിയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു് രേണുലേഖനാപരമാണ്. സത്യപ്രതിജ്ഞാലേഖനവുമാണല്ലോ. ഇതുപോലെ പ്രശ്നമായിരുന്നു മുൻമന്ത്രി പിള്ള നേരിട്ടതു്. പിള്ള പ്രശ്നം നിയമപ്രശ്നമാണെന്ന് പറയാതെ ഉറപ്പുനിലപാടുകൾ എടുത്തു മുഖ്യമന്ത്രി, അതേ പ്രശ്നം തന്നെക്കുറേ ഉയരുമ്പോൾ എന്തുകൊണ്ട് ഐസക്പോലെ അഭിപ്രായം പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നിലപാട് എടുക്കുന്നു? പിള്ളപ്രശ്നം നിയമപ്രശ്നമായതുകൊണ്ടു് നിയമത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മ ഭർഗ്ഗനിയിലൂടെ അതിസൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാണല്ലോ പിള്ളയെ മാറ്റി

നിറുത്തിയിരിക്കുന്നതു്. താൻ തെറ്റു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് പിള്ള രണ്ടു പ്രാവശ്യം വിശദീകരിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ നിയമപ്രശ്നമുണ്ടെന്ന് സംഭവസാക്ഷികളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാർട്ടിക്കാർ ഏകദേശത്തിൽ പറഞ്ഞതും വകവെക്കേണ്ടതാണ് മുഖ്യമന്ത്രി നിയമ പ്രശ്നം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. സമനീതിയെപ്പറ്റും ഇങ്ങനെയൊരു മുഖ്യമന്ത്രി നിലപാടല്ല സ്വീകരിക്കേണ്ടതു്. മുഖ്യമന്ത്രി അതിവേഗം പ്രശ്നം പരിഹരിക്കേണ്ടതു്. വളരെയേറെ ശ്രദ്ധപോയിരുന്നു. പിള്ളയെ ഒരർത്ഥത്തിൽ പൊതുജനമായിട്ട് മന്ത്രിസഭയെക്കൂടി വിട്ട് അക്കൂറി നിറുത്തിക്കൊണ്ടാണത്രെ വിവരങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതു്. പൊതുജനങ്ങൾ മുഖ്യമന്ത്രിയും അധികാരത്തിൽ നിന്നകന്നു നിൽക്കുകയല്ലേ ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെയും നിയമപരവും പരിശോധിക്കേണ്ടതു്? നിയമപരമായ കാര്യത്തിൽ താൻ തന്നെ നടപ്പിലാക്കിയ മാതൃക സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ അവലംബിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന മുഖ്യമന്ത്രി ധർമ്മവിരുദ്ധതയെ പൊതുജനമായിത്തീർക്കില്ലേ?

ഈ കരുക്കിന്റെ മറ്റൊരു അറ്റത്തുള്ളതു് ഒരു ഹൈക്കോർട്ടി ജഡ്ജിയാണല്ലോ? ഫോറട്ട് ഡോക്ടറിംഗ് രൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ട ടെലഫോൺ രേഖകൾ ശരിയാണോ അല്ലയോ എന്നു വിവരത്തിലെ രണ്ടു കേന്ദ്രബിന്ദുക്കളിലൊന്നായി അദ്ദേഹവു വലിച്ചിഴക്കു പ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ രേഖകൾ കൃത്യമല്ലെന്നാണല്ലോ സംസ്ഥാനത്തെ പ്രതിപക്ഷകക്ഷികൾ നിയമസഭയിൽ വാദിച്ചതു്. ജനപ്രിയതയുടെ കാര്യത്തിൽ അവർ രേണുലേഖനയുടെ തൊട്ടുപിറകെ നില്ക്കുന്നു. ഈ രേഖകൾ കൃത്യമല്ലെന്ന് പ്രതിപക്ഷനേതാക്കൾ പറയുമ്പോൾ, അവയുടെ അനയനം ആതു് അപ്പാടെ വിശ്വസിക്കാതിരിക്കില്ല. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ അവർക്ക് ജഡ്ജി രാധാകൃഷ്ണമേനോണിന്റെ വളരെ തോന്നലുള്ള കാര്യത്തിന് വളരെയേറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. ഒരു ജഡ്ജിയെപ്പറ്റി ജനങ്ങളിൽ സംശയസമുദായം തോന്നലുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതു് അഭിമാനകരമാണോ?

ഹൈക്കോർട്ടി ജഡ്ജിമാർ സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്താണല്ലോ നോക്കേണ്ടതു്. ടെലഫോൺ സംഭാഷണവിവരം ഉയർത്തുന്ന സംശയങ്ങൾ പരസ്പരം കലശലാക്കിയെങ്കിലും ആ സത്യപ്രതിജ്ഞയുടെ നേർക്കു വീരൻ ചൂണ്ടുകയില്ലേ? ഈ സംശയങ്ങൾ എത്രയും പെട്ടെന്ന് പാടെ തുടച്ചുമാറ്റേണ്ടതിന്റെ അഭിപ്രായം രേണുലേഖനാപരമായ വ്യക്തമാകുന്നതു് ഏതൊരു പക്ഷം വ്യക്തികളിൽ കോടതിയിൽ എത്തുന്ന മുട്ട കാണുന്നുണ്ട്.

വലിഞ്ഞു ഇഴഞ്ഞു ഇത്രകാലം നിങ്ങളിവന്ന ഈ മന്ത്രിസഭ ഇപ്പോഴത്തെ ഈ വെള്ളിപ്പിഴയും പ്രകടമായിപ്പോയതും തരണംചെയ്യുന്നതു കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

1972 അവാസനം, അൻപതാം വയസ്സിൽ ഇറങ്ങിയ 'മരണം ദർബ്ബല'ത്തിന് ശേഷം ഏതാണ്ട് നാലുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞു 1976 ഏപ്രിലിലാണ് അടുത്ത കൃതിയായ 'സ്പെയർ'യുടെ കഥ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്—എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നീണ്ട ഒരു ഇടവേള കഴിഞ്ഞു.

അതിന്റെ മുഖവുരയിൽനിന്നും: "...അഥവാ, പീശാചിന്റെ സ്വർഗ്ഗ മോറതെങ്കിലും ഇത്ര ശുദ്ധവും ഭാര്യണവും യാതനാഭരിതവുമായ ജീവിതകഥ വേദനിക്കുന്ന ഏതു ഹൃദയത്തെയാണ് സ്വർഗ്ഗിക്കാത്തതും ആശ്വസിപ്പിക്കാത്തതും ഒട്ടൊക്കെ പവിത്രീകരിക്കാത്തതും? വേദനയ്ക്കു വേദനയെ സന്താനിപ്പിക്കാൻ കഴിയില്ല. ഏതായാലും അതായിരുന്നു എന്റെ അനുഭവം. മനസ്സ് ചിറകൊട്ടുകൂടി കൂട്ടിൽത്തന്നെ പിടഞ്ഞിരുന്ന രേവതുമായിലാണ് ഞാനിതു എഴുതിത്തുടങ്ങിയത്—1973 ജൂൺ 19-ാം തീയതി. ഒരു നോവൽ പകുതിയാക്കി ഗതി മുട്ടി ബലം ചോർന്നിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. എന്നിട്ട് തീർച്ചയായും ഒരു ശ്രമമായി വേിച്ചു ഈ കൃതി. 1874 ജൂലൈ 25-ാം തീയതി ഞാൻ ഇതു പൂർത്തിയാക്കി."

അതേ, ഇടയ്ക്കിട്ട് തുടങ്ങി പകുതിക്കു വച്ച് ഗതിമുട്ടി നിന്നുപോയ നോവൽ എടുത്ത സമയമായിരുന്നു നീണ്ട ഇടവേളയ്ക്കു കാരണം. നോവൽ, 'റോം', സ്പെയർ കൊല്ലങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു ഞാൻ വീണ്ടും പൂർത്തിയാക്കിയെങ്കിലും ആദ്യം അതു തുടരാൻ വേണ്ട മാനസികാവസ്ഥ എനിക്കില്ലായിരുന്നു. അത്ര അസ്വാസ്ഥ്യത്തിൽക്കൂടി കടന്നുപോവുകയായിരുന്നു ഞാനെന്നും—സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ ഒരു വൈകാരികക്ഷോഭത്തിൽ കൂടി.

സാധാരണഗതിയിൽ എല്ലാവരും ക്ഷോഭങ്ങൾക്ക് അധീനരതന്നെ—എന്നു ലം എഴുത്തുകാരന്റെ നില കറെഭിന്നമാണെന്ന് പറയണം. എല്ലാവർക്കും ശരീരശക്തിയുണ്ട്. പക്ഷേ, ശക്തിയെ അതിന്റെ തുപുതയ്യിലൊത്തുന്നവരാണ് ഒരാൾക്കു മറ്റൊരാൾ. ആദ്യം പാടാൻ കഴിയും—പാട്ടിനെ സിദ്ധിയാക്കുന്നവർ ഗായകന്മാർ. അതുപോലെ അനുഭവശീലം സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ അളവിലുള്ളവനാണ് എഴുത്തുകാരൻ. ചെറിയ ചെറിയ സ്നേഹങ്ങളെപ്പോലും, ലോലതംഗങ്ങളെ ശബ്ദഗ്രാഹിയെന്നപോലെ, പിടിച്ചെടുത്തു വികസിപ്പിച്ചു ആവിഷ്കരിക്കുന്നു അയാൾ. സ്നേഹങ്ങളെ ജനിപ്പിക്കുന്നത് സംഘർഷങ്ങളാണ്—തന്നോടും അന്യരോടും. അപാരതയോടുമുള്ള സംഘർഷങ്ങളാണ്. അങ്ങനെ എഴുത്തുകാരൻ സദാ സ്നേഹങ്ങൾക്കും സംഘർഷങ്ങൾക്കും അധീനനാണെന്ന് പറയാം. അധീനനാണെങ്കിലും, മുഴുവനും പുണ്യപോകാതെ മാറിനിൽക്കാനാകും. അയാൾക്ക് കഴിവുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാലേ തന്റെ സാമഗ്രികളായ സ്നേഹങ്ങളെ വഴക്കുവാൻ വിശ

കെ. സുരേന്ദ്രൻ

ജീവിതവും തിരഞ്ഞെടുത്തതും

35

കലനം ചെയ്യുവാൻ സൃഷ്ടിക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, സ്നേഹം പിടിയിൽ അമരാതെ വരുമ്പോൾ, അതിൽനിന്ന് മാറി നിൽക്കാനാവാത്തതാണ് നോവൽകൃതി വില്ലാതെ വരുമ്പോൾ, സൃഷ്ടിപ്രക്രിയ അവതാളത്തിലാവുന്നു. അതാണ് എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നടന്നത്. എന്താണ് സ്നേഹം? എങ്ങനെ—ആർ മുഖാന്തരം?—എന്ന മട്ടിലുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായി ഇവിടെ ഉണ്ടാകുമെന്ന് എനിക്കറിയാം. ഊരുപേരും മറ്റും കൂടുതലായി ഒരു വെളിച്ചവും ഇവിടെ വിതറുകയില്ല; ദോഷം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. മാത്രമല്ല, ഒരു കഥാകൃത്തും എന്ന നിലയിൽ എന്റെ അനുഭവങ്ങളുടെ അനുരണനങ്ങൾ ഭാവനാത്മകമായി ഞാൻ ആവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അന്നത്തെ മാനസികാവസ്ഥയ്ക്കു മാത്രമായി മാത്രമായി വശത്തെപ്പറ്റി ചിലതു പറയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു ഇവിടെ:

കരുതാവതിഹ ചെയ്യുകവയ്യ, ചെയ്യാൻ വരുതി ലഭിച്ചതിൽ നിന്നിടാ വിചാരം; പരമഹിതമറിഞ്ഞുകൂട; യാതും സ്ഥിരതയുമില്ലതി നിന്ദുമി നരതം! എന്നതു കമാരനാശന്റെ മാത്രമല്ല എല്ലാ മനുഷ്യരുടേയും മർമ്മത്തിൽച്ചെന്നു തൊടുന്ന ഒരു ശ്ലോകമാണ്. ആഗ്രഹിക്കുന്നത് കിട്ടുന്നില്ല; കിട്ടുന്നതിൽ ആഗ്രഹം നിലക്കുന്നില്ല; ശരിയെന്നു തെറ്റെന്നു എന്തിനറിഞ്ഞു കൂടാ; എല്ലാം അറിഞ്ഞു ഒപ്പിക്കാൻ ആയുസ്സുമില്ല; എത്ര ദുഃഖകരമാണ് ജീവിതം! സംസ്കാരത്തോടൊപ്പം—സാമൂഹ്യസംസ്കാരത്തോടൊപ്പം—അനിവാര്യമായി വളർന്നുവന്ന ഒരു വൈരുദ്ധ്യമാണിത്. കറെ 'അരുതു' കളുടേയും 'വരുതി' കളുടേയും സംഹിതയാണല്ലോ സാമൂഹ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ഈ വരുതികളും അരുതുകളും 'നല്ലവനായ രാമൻ'മാരെയാണ് ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. രാമൻ നല്ലവൻ ആർക്കുപുത്രൻ, സമർത്ഥനായ വിദ്യാർത്ഥി, മറ്റുപെണ്ണിനെ നോക്കാത്ത ഭർത്താ

വ്വ്, അച്ചടക്കമുള്ള പണിയാളൻ...ഇങ്ങനെ...ഇങ്ങനെ... പക്ഷേ ഈ രാമനിൽ മുമ്പ് സൃഷ്ടിച്ചതുപോലെ സാമൂഹ്യമനുഷ്യനോടൊപ്പം പ്രകൃതിയുടെ പുത്രനാണ്. ഈ പ്രകൃതിപുത്രൻ എപ്പോഴും ചിട്ടപ്പട്ടി തന്നെ ജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നു വരുമ്പോൾ, അഥവാ, ആദിമസമൂഹങ്ങളിൽ പ്രകൃതിപുത്രന്മാരായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴുള്ള അരാജകത്വത്തിന്റെയും അസമാധാനത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്തു ചിട്ടയും സമാധാനവും കൈവരുത്തുവാൻ വേണ്ടിയാവണമല്ലോ മുമ്പത്തെ വിധിനിശ്ചയങ്ങൾ ഉയിർക്കൊണ്ടു തന്നെ. അങ്ങനെ സാമൂഹ്യമനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ പുത്രൻ—ഇന്ന്—ഒപ്പം ജീവിക്കുന്നു; സാമൂഹ്യസംസ്കാരവും പ്രകൃതിവാസനകളും ഒപ്പം പുലരുന്ന സംഘർഷങ്ങളോടെ. എന്നെപ്പോലെ സംഭവിച്ചിടത്തോളം ഞാൻ എന്നും ഈ സമയത്തെക്കുറിച്ച് ബോധവാനായിരുന്നു. എന്റെ എല്ലാ രചനകളിലും ഇതിന്റെ പ്രതിഫലനം കാണാം. എന്റെ നോവലുകളും മിക്കവാറും ഈ സംഘർഷത്തിന്റെ കഥകളാണ് പറയുന്നത്. എന്റെ നായികമാർ അപവിത്രകളാണെന്ന് വളരെ മുമ്പുതന്നെ ഒരു നിരൂപണം പുറപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. നായകന്മാരുടെ കാര്യം പറയാനുമില്ല. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇത് ഒരാക്ഷേപമേ അല്ല. ഒരു ഡോക്ടർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് രോഗികളെയാണ്; അതുപോലെ സാഹിത്യകാരൻ പാഠിക്കേണ്ടതു് ഇങ്ങനെ ധർമ്മസങ്കടങ്ങളിൽപ്പെട്ട് ഉഴലുന്ന ജീവിതങ്ങളെയാണ്. നിയമത്തിനുവേണ്ടി സ്വതന്ത്ര പാടേ അടിച്ചമർത്തുന്നത് ആപലക്കരമാണെന്ന് വൈദ്യശാസ്ത്രവും മനഃശാസ്ത്രവും അംഗീകരിച്ചിട്ട് പതിറ്റാണ്ടുകൾ പലതുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറിച്ച് സ്വതന്ത്രത ഉച്ചസ്വലമാക്കി അരാജകത്വത്തിൽ മുഴുകുന്നതും ആപലക്കരം. രണ്ടിനേയും യുഗാന്തരപരമായി സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് എഴുത്തുകാരന്റെ ധർമ്മമെന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. പറയാൻ വന്നതു് എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അനുഭവത്തെക്കുറിച്ചാണ്ല്ലോ. സ്വന്തം അന്തർമുഖനായതുകൊണ്ട്, അതായതു് എന്റെയും മറ്റുള്ളവരുടെയും ബാഹ്യത്തേക്കാൾ അന്തരത്തിൽ കണ്ണുള്ളവനായതുകൊണ്ട്, ഇതിനനുസരണമായ ഒരു വീക്ഷണമാണ് രതിയെ സംബന്ധിച്ചും എനിക്കുള്ളതു്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരീരത്തെക്കാൾ മനസ്സിനെ വിലവെക്കുക, മനസ്സിൽക്കൂടിമാത്രം ശരീരത്തിലേക്കു പോവുക ഇങ്ങനെ അതുകൊണ്ട് വേശ്യ, 'കാലഗോൾ' ഈ വകകളൊന്നും ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്നുവെച്ച് ഞാൻ 'രാമൻ നല്ലവൻ' ആണെന്ന് അതേ, വിവക്ഷിക്കുന്നില്ല. എന്നാലും എന്റെ തരക്കാരെ അപേക്ഷിച്ച് ഞാൻ അച്ചടക്കമുള്ളവനാണ്. ഇതു് എന്റെ സ്വഭാവമേ നെ കെട്ടേല്ല, അപരിചിതത്വത്തോടു് അടുക്കുവാനുള്ള സുഖമില്ലായ്മകൊണ്ടു

മറ്റൊരാൾ. പല സുഹൃത്തുക്കളും തള്ളിക്കുറിക്കാറുണ്ടു്. അകാര്യങ്ങളും വിളമ്പുന്നതു കറുപ്പം.. ചിലർ സംസാരചതുരന്മാരാണ്. എന്നിട്ടും ഈ കഴിവുമില്ല. അതിനുള്ള ആഗ്രഹവുമില്ല. ഒരിക്കൽ, 'ജാല' എന്ന എന്റെ നോവൽ പുറത്തുവന്ന കാലത്തു് ഒരു വായനക്കാരി എഴുതിയതു്. "ഇത്രയെല്ലാം കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്ന കണ്ടാൽ ഒരിക്കലും തോന്നുകയില്ലെ"ന്നു.. ഈ അർത്ഥത്തിൽ വേറെയും ആളുകൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. പതിഞ്ഞമട്ടിൽ പെരുമാറുന്ന ശാന്തമുഖനായ ഒരു സാധാരണക്കാരനാണു്. ഞാൻ. ഈ ശാന്തമായ മുഖത്തിനു പിറകിൽ എന്തെല്ലാം അശാന്തികൾ കിടന്നു കത്തിമറിയുന്നുവെന്നു് കാണുന്നവർ അറിയുന്നില്ല! പറഞ്ഞുവന്നതു് എന്നിലെ സാമൂഹ്യമനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ പുത്രൻ തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തെക്കുറിച്ചാണല്ലോ. അതിൽനിന്നുളവാക്കുന്ന വികാരങ്ങൾ എന്റെ ഉള്ളിൽത്തന്നെ പെട്ടുകിടക്കുന്നു. അവിടെ കിടക്കുന്നതോടും അതിന്റെ എതിർഭാവങ്ങൾ—ബാലൻസ് ചെയ്യുന്ന ചിന്തകൾ—ഉറിക്കൂടുന്നു. ഇവയെ സമന്വയിപ്പിച്ച് സാഹിത്യരൂപേണ പുറത്തുവിടുമ്പോൾ ഹൃദയം ലാഘവവുണ്ടാകു ആനന്ദവും ലഭിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഈ സംഘർഷം അതിർകവിയുമ്പോൾ—അതു് വിധിനിശ്ചയിച്ച കഥയാണിതെന്നും; വിധിതന്നെ വില്ലനായിത്തീരുന്നു. 'മരണം ദർബ്ബല'ത്തിലെ യഥാർത്ഥ വില്ലൻ വിധിയത്രേ എന്നതാണ് അതിനെക്കുറിച്ചുള്ള മർമ്മസ്പർശിയായ ഒരു നിരീക്ഷണം. 'മരണം ദർബ്ബല'ത്തിനുശേഷം തുടങ്ങിയ 'റോം' പകുതിയായപ്പോൾ, ഗതിമുട്ടി നിന്നുവെന്നു് പറഞ്ഞുവല്ലോ. തുടർന്ന് മനസ്സിനെ മറ്റൊരാടിത്തർപ്പിച്ച് പ്രവൃത്തിയിലൂടെ സമാധാനം വിണ്ടെടുക്കുവാനുള്ള ഒരു ശ്രമമായാണ് 'സ്പെയർ'യെ സംസ്കരിച്ച കഥ. ഞാൻ തുടങ്ങിയതെന്നും. ഒരു കാൽനൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ടോം സ്റ്റോയിയുടെ യുഗത്തെ പഠിച്ചപ്പോൾ തന്നെ തുല്യപ്രതിഭയും സമകാലികനുമായ സ്പെയർ'യെ സംസ്കരിച്ചു. ഞാൻ അനിവാര്യമായി പരിചയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒപ്പം, ചെക്കോവ്, ഗോർക്കി, തുർഗ്ഗനേവ് മുതലായവരെയും അതുപോലെ 'കോണ്ടിനെൻൽ' സാഹിത്യ നേതാക്കളെ പൊതുവേതന്നെയും ഒട്ടൊക്കെ പഠിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരുന്നു. ബാർസാക്ക, വിക്ടർ യുഗോ, ഇബ്സൻ ഇവരെക്കൊക്കെ ജീവചരിത്രവിഷയങ്ങളെയും കണ്ടിരുന്നു. കൂടുതൽ ഐറിഷ് സാഹിത്യകാരനായ ഓസ്റ്റൻ വൈൽഡിനെയും. മറ്റു തിരക്കുകൾ കാരണം ഒന്നും നടന്നില്ല; ഇനി നടക്കുമെന്നും തോന്നുന്നില്ല. ഏതായാലും സ്പെയർ'യെ സംസ്കരിച്ച കഥ ഇങ്ങനെ എഴുതാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ എന്നിട്ടും വളരെ ചാരിതാർത്ഥ്യമുണ്ട്. ഇതെഴുതാൻ തീരുമാനമെടുത്തപ്പോൾ തന്നെ, ജി. എൻ. പണിക്കരുടെ

'ഡസ്റ്റോയേവസ്'കി' എന്നൊരു ജീവചരിത്രം വന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നല്ലതുപോലെ പഠിച്ചെഴുതിയ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ഒരു കൃതിയാണതു്. എന്റെ സുഹൃത്തായ പണിക്കർ തന്റെമുമ്പുള്ള വ്യക്തിയും ആത്മവിശ്വാസമുള്ള എഴുത്തുകാരനാണു്. ജീവചരിത്രരചനയിൽ പ്രത്യേകതാല്പര്യമുള്ള എന്റെ പുതുശ്രമം പണിക്കർ മനസ്സിലാക്കാതിരിക്കില്ല. എങ്കിലും ഇങ്ങനെ ഞാനും ഒരു സാധനം ഒരു കൂട്ടുന്നതാണ് പണിക്കരോടു് മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നു. എഴുത്തുകാരന്റെ വീക്ഷണവും സമീപനവുമനുസരിച്ച് കൃതികൾ ഭിന്നവ്യക്തിത്വം പുലർത്തുമെന്നുള്ളതിനാൽ ആവർത്തനഭിതയുടെ ആവശ്യവുമില്ലല്ലോ. 1973 ജൂൺ മദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയാണ് ഞാൻ എഴുത്തു തുടങ്ങിയതെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ; 1974 ജൂലൈ അവസാനത്തിൽ തീർന്നെന്നും. ഒരു വർഷത്തെ തലപുകച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രയത്നം.. 'ടോംസ്റ്റോയിയുടെ കഥ' എഴുതുമ്പോൾ ഞാൻ ഇത്ര മുറക്കും അനുഭവിച്ചിരുന്നതായി ഓർക്കുന്നില്ല. ദർശനവുമുള്ള ഗിരിശ്രംഗങ്ങളും മൊക്കെയുള്ളതെങ്കിലും ഒപ്പം ജനപ്രിയങ്ങളും വിളഭൂമികളും കരകവിയുന്ന നദി പ്രവാഹങ്ങളുമെല്ലാമുള്ള പ്രകൃതിയുടെ സാമ്രാജ്യം തന്നെയാണതു്. ഇവിടെ കാണുന്നതു് പ്രകൃതിയെത്തന്നെ—ആകെ കീഴ്മേൽ മറിക്കുന്ന ഭൂകമ്പത്തിലെ പ്രകൃതിയെ. ഉള്ളിലുരുക്കിക്കിടക്കുന്ന ലാവായെ പുറത്തേക്കു വമിക്കുന്ന അഗ്നി പർവ്വതത്തിലെ പ്രകൃതിയെ; കടലിടനയും കരയെയും നോക്കുന്ന കൊടുങ്കാറ്റിനേയും പ്രളയത്തിനേയും പ്രകൃതിയെ; ഒറ്റ വാക്കിൽപ്പറഞ്ഞാൽ ഭ്രാന്തെടുത്ത പ്രകൃതിയെ, അതാണ് 'ഭ്രാന്താലയത്തിലെ ഈ ഷേക്സ്പിയർ' സൃഷ്ടിക്കുന്ന ലോകം. പ്രകൃത്യാ ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ലോകവുമായാണ് എന്നിട്ടും കൂടുതൽ ഇണക്കം. എന്നാലും ഉച്ചസ്വലമായ ഈ ജീവിതസ്പന്ദം ഒരു വെല്ലുവിളിയോടെ എന്തെ മാടിവിളിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പിശാചും ദേവനും തുടലുപൊട്ടിച്ച് ഒരേ കളരിയിൽ ഈ മട്ടിൽ ആടുന്നതായി മറ്റൊരാടിത്തന്നു. ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല. മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹത്തിനു് നേരിട്ട മഹാദുഃഖങ്ങളും സ്വയംകൃതാനർത്ഥങ്ങളും ധർമ്മസങ്കടങ്ങളും എന്നിലെ മനുഷ്യവിദ്യാർത്ഥിയെ ഉരുകിയ മെഴുകുപോലെ ആക്കി അതിർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ സ്പെയർ'യെ സംസ്കരിച്ച കഥ എന്റെയും കൂടി കഥ ആയിത്തീർന്നു. എങ്ങനെ പിന്നെ ഇതു് തരസ്സുള്ള പിടിച്ചു മുറിക്കുന്ന ഒരു പ്രകൃതിയായിത്തീരാതിരിക്കും! ഇതെഴുതിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഹിന്ദിക്കു ലഭിച്ച സന്തോഷകരമായ ഒരു സുഹൃത്തുക്കളെക്കുറിച്ചുകൂടി ഓർത്തുപോകുന്നു. അന്ന് ഇവിടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിൽ എം. എ. പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കര്യൻ ജോർജ് ആണ് ആ സുഹൃത്തു്. എന്നെപ്പോലെ അല്പപ്രായമുള്ള ജീവിതാധിനിവേശം കര്യൻ. സംസാര പ്രിയനുമല്ല. രാഷ്ട്രീയ കാര്യങ്ങളിൽ ഏറെ തലപാൻ. ഉപരിസ്തവ

രാഷ്ട്രീയത്തിലല്ല. അറബി—ഇന്ത്യൻ കാര്യങ്ങളുടെ അടിവേർവരെ എനിക്കു വ്യക്തമാക്കിത്തന്നതായിരുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെയും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. എന്റെ പുസ്തകങ്ങളിൽ 'മരണം ദർബ്ബല'ത്തിനോടാണ് പ്രത്യേകത, അതാണതാനും വന്ന പരിചയപ്പെടാൻ കാരണവും. 'ശക്തിയാതിരിക്കും പോപ്പുലർ; പക്ഷേ 'മരണം ദർബ്ബല'മാണ് അച്ചിവ്'മെൻ്റ്' എന്നു് അന്നു് കര്യൻ പറഞ്ഞതു് ഓർമ്മയിൽ വരുന്നു. എന്നിട്ട് ഈ നവയുവാവ് സ്പെയർ'യെ സംസ്കരിച്ച കഥയുടെ എല്ലാ പ്രധാന കൃതികളും ശ്രദ്ധിച്ച് പഠിച്ചിരിക്കുന്നു. കര്യൻ പറഞ്ഞതു് ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം വരും; ജീവചരിത്രത്തിന്റെ അദ്ധ്യായങ്ങൾ തീരുന്ന മുറയ്ക്കു് വായിക്കും. പിന്നെ തങ്ങൾ നടക്കാൻ പോകും. മിക്കപ്പോഴും പി. ആർ. നാഥനും കൂടെ കാണും. വിഷയജ്ഞനായ കര്യന്റെ ഈ ഉള്ളണർന്ന താല്പര്യം പിറകിൽനിന്നു് തള്ളിത്തന്നാലെന്നുപോലെ ഒരു ശ്രമക്കേരവ്, ഒരുത്തേജനും, എന്നിട്ടും നൽകിയിരുന്നു എന്നതു് സന്തോഷത്തോടെ ഓർക്കട്ടെ. ഇന്ന് കര്യൻ, ഭർത്താവും അച്ഛനും ഒക്കെയായി സ്റ്റോംബാങ്കിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിക്കഴിയുന്നു. പി. ആർ. നാഥനോ—കോഴിക്കോട്ടുകാരനായി. അന്നത്തെ വയറിയിൽ നിന്നും, എഴുതിത്തീർന്നപ്പോൾ കൈയെഴുത്തു പ്രതിജയപത്രൻ കൊണ്ടുപോയതായി കാണുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം മുന്നിൽ ഒരു ഭാഗമേ വായിച്ചുള്ളൂ. അഭിപ്രായവും ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. ടോംസ്റ്റോയിയുടെ കഥ വായിക്കുന്നത്ര രസം ഇതിനില്ലെന്നായിരുന്നു ശ്രീലതയുടെ പ്രതികരണം. ഇതിനൊക്കെ കര്യൻ തക്കതായ ന്യായങ്ങൾ പറഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിട്ട്, എന്റെ ആയുവസുഹൃത്താണ് സിരിയലൈസ് ചെയ്യാൻ മാത്രമേ വാദിക്കൂ. അയ്യോ ഞമെന്ന് നിർബ്ബന്ധിച്ചതു്. ഞാൻ സങ്കോചത്തോടെ പത്രാധിപർക്ക് എഴുതി. അയ്യോ എന്നു മറുപടി. നീണ്ട അദ്ധ്യായങ്ങൾ അതേപടി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തപ്പോൾ എനിക്കു തോന്നിയ നന്ദി ഞാൻ പുസ്തകത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചിരുന്നു: "ഒരു വികാരംകൂടി എനിക്കിവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുവാനാണ്. ഒരു വിദേശീയ സാഹിത്യകാരന്റെ ദീർഘവും ജടിലവുമായ ഈ ജീവചരിത്രം മാത്രമേ വശരികയിൽ തുടരെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ സാധനം കാട്ടിയ പത്രാധിപർ എം. ടി. വാസുദേവൻനായരോടുള്ള നന്ദിയാണതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹസത്തെ ന്യായീകരിച്ച വായനക്കാരുടെ പ്രതികരണത്തോടും എന്നിട്ടും അളവറ്റ കൃതജ്ഞതയുണ്ട്." 1976 ഏപ്രിലിൽ ആണ് പുസ്തകമിറങ്ങിയതു്. അതു വായിച്ചിട്ട് പിന്നെ നേരിട്ട കണ്ടപ്പോൾ എൻ. മോഹനൻ പറഞ്ഞു. "You are at your tempestuous best."

കുറച്ചൊന്നായ
 കിന്നുകൊണ്ടാൽ
 ആത്മജനീയ
 നീനട

സാഹിത്യവാദഫലം

ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള 'മലയാള മനോരമ' ആഴ്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപരായപ്പനപ്പകൾ; ഏതാണ്ട് അമ്പതു വർഷം മുമ്പ്. അക്കാലത്താണ് ഈ. വി. യുടെ 'കണ്ടക്ടർ കട്ടി' എന്ന സാഹിത്യ രചന ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ പ്രത്യക്ഷമായത്. ബസ്സ് കണ്ടക്ടർ ആയിരുന്ന കട്ടിക്ക് അയാളുടെ തൊഴിലിനോടു ബന്ധപ്പെട്ട രീതിയിൽ മാത്രമേ സംസാരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. ട്രാഫിക് ഇൻസ്പെക്ടറുടെ സന്നാഹത്തെ കണ്ടയുടെ കട്ടിയുടെ ചോദ്യം: "ഇത് ഏതുവർഷത്തെ പേപ്പറാണ്?" "ഏതുവർഷത്തിലാണ്" കണ്ടതിന്റെ "എന്നു" എന്നാണ് കണ്ടക്ടർ കട്ടി ചോദിച്ചത്. "യജമാനന്റെ റെറാൻറിനന്തൻ (29) മോഡലും തർട്ടിറ (32) മോഡലും കൂടി മറ്റൊരു കളിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുകയായിരുന്നു" എന്ന് വേറെ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ അയാൾ ആഴ്ചപ്പതിപ്പിനോട് പറഞ്ഞു. രണ്ടു സന്ദർഭങ്ങളിലും കട്ടി അടിക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ നോട്ടത്തിൽ എല്ലാവരും പാസഞ്ചേഴ്സാണ്. ഭാര്യയോട് കട്ടി ഒരിക്കൽ പറഞ്ഞു: "നിന്നോട് ഇവിടെയുള്ള അമ്മയോ അച്ഛനോ ഏതെങ്കിലും ഒരു പാസഞ്ചേഴ്സ് വഴക്കു പറയുന്നതിനുള്ള തീയതിയും ന്യൂനതയും നിന്നാൽമതി. അപ്പോൾ അവർ തന്നെ ബ്രേക്കിംഗ്. അല്ല, അതിലും കൂടിയ തരം വഴക്കു" എന്നിരിക്കട്ടെ. അമ്മയെ വിളിക്കാൻ നിന്റെ ബോണറിൽ ഒന്ന് അടിക്കുകയെന്നുവെച്ചു കൊള്ളണം. എന്നാലും ശബ്ദിക്കരുത്. ഇവിടെ പാസഞ്ചേഴ്സ് മനുഷ്യർ; ബോണറിൽ തല; ബ്രേക്കിംഗിൽ സംസാരം. നിറഞ്ഞു കയറുന്നത്.

കണ്ടക്ടർക്ക് അയാളുടെ ഭാഷയിലേ സംസാരിക്കാൻ കഴിയും. എന്ന സത്യം ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള മനസ്സിലാക്കി. ഭാവനാത്മകമായി അദ്ദേഹം അയാളുടെ ചിത്രം വരച്ചു. ഇതിനുപിന്നിലായി കണ്ടക്ടർ കട്ടി ബുദ്ധന്റെ രീതിയിൽ "രൂപം അനാത്മാവാൻ". വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. "എന്നപറയുമോ? ഇല്ലേയില്ല. കണ്ടക്ടർ കട്ടിക്ക് അയാളുടെ തായ വീക്ഷണമാറ്റമുണ്ട്; ഭാഷയുണ്ട്; സംസ്കാരമുണ്ട്. അയാളുടെ മാനസികനിലയെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത് ഈ ഘടകങ്ങളാണ്. ബിസ്നസ്സുകാരൻ ബിസ്നസ്സിന്റെ ഭാഷയിലേ സംസാരിക്കും. ലോകത്തെ അയാൾ ബിസ്നസ്സിലൂടെ മാത്രമേ നോക്കൂ. നോവലിലെ

സാഹിത്യം കവിതകളും നിരൂപകരും ഈ സാഹിത്യനിയമത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവരല്ല. ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള കഥാരസാദിപോലെ കാവ്യരചനയിലും, തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള ഈവോ ആൻഡ്രിച്ച്നെപ്പോലെ നോവൽ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. തോപ്പിൽ ഭാസി ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയെപ്പോലെ നിരൂപണം. നിർവ്വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏതൊക്കെ ഞാൻ പറഞ്ഞാൽ വായനക്കാർ എന്തെങ്കിലും എന്തു വിചാരിക്കും? "തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള വ്യാസൻ തുല്യനാണ്" എന്നു തോപ്പിൽ ഭാസി എഴുതിയിരിക്കുന്നു. (കുങ്കുമം വാരിക-ലക്കം 3). വായനക്കാർ

തോപ്പിൽ ഭാസി

ഭാസിയെക്കുറിച്ച് എന്തു വിചാരിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ ആശങ്ക.

ഇന്നു കാലത്തു റോഡിൽ കണ്ട കാഴ്ച. ഒരു മുക്കാലിയിൽ നീളമുള്ള പൈപ്പ് ഉറപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ട് ജോലിക്കാരൻ ഒരു ഉപകരണം. അതിന്റെ ഒരറ്റത്തുവെച്ചു മുറുക്കി തിരിച്ചുതുടങ്ങി. ഓരോതവണ തിരിക്കുമ്പോഴും പൈപ്പിൽ 'ഗൂവ്' (കീറൽ-ചാലു) വീഴുന്നു. നട്ട് ചേർത്തു മുറുക്കിയവയ്ക്കായിരുന്നു ആ ഗൂവ് നിർമ്മിതി. ചിന്തകന്മാർ, നിരൂപകർ ഇവരെല്ലാം യുക്തിയുടെ ഉപകരണത്താൽ ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ 'ചാലുകീറുന്നു'. അവർ ആ കൃത്യം അവസാനിപ്പിക്കുമ്പോൾ സത്യം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ഗൂവിൽ വന്യവീഴുന്നു. ഒരിക്കലും മാറ്റാൻ വയ്യാത്ത വിധത്തിൽ ഒരുമിച്ചുചേരുന്നു. ഇതു പോലെ മാനസികതലത്തിൽ രേഖകളുണ്ടാക്കി സത്യത്തെ അതിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിന് സമർത്ഥങ്ങളാണോ തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ വാദങ്ങൾ? മഹാഭാരതത്തിൽ ഉപകഥകളെയുള്ള. കയറിലും ഉപകഥകൾ മാത്രം. മഹാഭാരതം ചരിത്രവും പുരാണവുമാണ്; കയറും അങ്ങനെതന്നെ. അതിനാൽ തകഴി വ്യാസൻ തുല്യൻ. ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഭാസിയുടെ യുക്തിചിന്ത. അത് ചങ്കുററത്തോടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു: "തർക്കിക്കാമോ?" തർക്കിക്കാൻ വയ്യ എന്നു മറുപടി നൽകി അല്പമേനായ ഞാൻ പിന്മാറുന്നു.

* * *

"എന്റെ ഭർത്താവ്" ടാഗോറും സാർത്ഥം സോക്രട്ടീസും നെഹ്റുവും ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന ആളാണ്. എന്തൊരു അതി. "അതെങ്ങനെ?" എന്നു അതു കേട്ടു നിന്നവരും മറുപടി: "ടാഗോറിനു താടിയുണ്ടായിരുന്നു; എന്റെ ഭർത്താവിനും താടിയുണ്ട്. സാർത്ഥം കോങ്കണ്ണൻ; എന്റെ ഭർത്താവും കോങ്കണ്ണൻ. സോക്രട്ടീസ് മുണ്ടൻ; എന്റെ ആളും മുണ്ടൻ. നെഹ്റു കഷ്ടപ്പെടിക്കാരൻ; എന്റെ ആളും കഷ്ടപ്പെടിക്കാരൻ. അതിനാൽ ടാഗോറും സാർത്ഥം സോക്രട്ടീസും നെഹ്റുവും ഒരുമിച്ചുചേർന്ന വ്യക്തിയാണ് എന്റെ ഭർത്താവ്." ഇതു സങ്കല്പത്തിൽ കേൾക്കുന്ന ഞാൻ തനിമിതിരവനന്തപരം ഭാഷയിൽ പറയുന്നു: തന്നെ, തന്നെ.

മരിച്ചവർ മരിച്ചിട്ടില്ല

മരിച്ചയാളിന്റെ കണ്ണുകൾ അയാളോ കലാകാരന്റെ 46

ടാഗോറും ചരമമായിപ്പോയിയെന്നു ആരെങ്കിലും വിചാരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആ ആളിന് തെറ്റുപറ്റിയിരിക്കുന്നു. പള്ളിയിലെ 'സെമിട്രി'യിൽ കിടക്കുകയല്ലേ അയാൾ? ഇപ്പോൾ ഏറ്റവുമൊക്കെ ചില എല്ലിന് കഷണങ്ങൾ മാത്രം കാണും. എന്നാണോ വിചാരം? അതു തെറ്റാണ്. ശൃശാനത്തിലെ പട്ടയിൽ ഉണക്കിയ തൊണ്ടുകളിൽ പടർന്നുപിടിച്ച തീയിൽപ്പെട്ട് അയാൾ ഒരു പിടി ചരമമായി മാറിയില്ലേ? പിന്നെ കണ്ണുകളെവിടെ? എന്തെങ്കിലൊന്നോ ചോദ്യങ്ങൾ? ആ ചോദ്യങ്ങളിൽ കഴമ്പില്ല. ഇലൈക്ട്രിക് ക്രിമററിയത്തിൽവെച്ചു മുതലേ ഏതാനും നിമിഷങ്ങൾക്കൊണ്ട് സ്മരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലേ? സഞ്ചയനത്തിനുപോലും സ്വല്പം ചരമമല്ലേ കിട്ടിയുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരാളിന്റെ കണ്ണുകൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ടെന്നു കരുതുന്നതു ബുദ്ധിശൂന്യതയല്ലേ? ഇതു ബുദ്ധിശൂന്യമായ ചോദ്യം. കണ്ണുകൾ നശിക്കുന്നില്ല. ജീവനുണ്ടായിരുന്ന കാലത്തു നിങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചു. തഴുകിയ കണ്ണുകൾ, നിങ്ങളുടെ തെറ്റുകളെ കോപത്തോടെ നോക്കിയ കണ്ണുകൾ, നിങ്ങളുടെ ക്രൂരതകളെ കണ്ണിരൊഴുകിയ കണ്ണുകൾ നിങ്ങളെ എപ്പോഴും ഉറ്റുനോക്കും. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകളെക്കാൾ അവയ്ക്കു ജീവനുണ്ട്, ചൈതന്യമുണ്ട്. നിങ്ങൾ കള്ളം പറയുമ്പോൾ, അയാളെ മാത്രം മറുത്തുവെക്കുമായി ആദ്യദിക്കുമ്പോൾ, അന്യപുരുഷനെ സ്നേഹനാട്ടുത്തോടെ കടക്കുകയോ ചെയ്താൽ, മറ്റൊരു സ്ത്രീയുടെ മടിയിൽ തലവെച്ചു കിടക്കുമ്പോൾ മരിച്ച ആളിന്റെ ജീവനുള്ള കണ്ണുകൾ വിവിധ വികാരങ്ങളോടെ നിങ്ങളെ നോക്കുന്നുണ്ടാവും. മരിച്ചവൻ അല്ലെങ്കിൽ മരിച്ചവൻ പോയി എന്നു കരുതാതിരിക്കൂ.

അയാൾ കോളേജിലെ ലക്ചറർ. ഗ്രന്ഥപാരായണത്തിൽ മാത്രം തല്പരൻ. ഭാര്യയെ അവഗണിച്ചു. അവൾ തലയ്ക്കിടയോറു മരിച്ചു. പക്ഷേ, അവളുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ച് അവളുടെ കണ്ണുകൾ മറ്റൊരു പെൺകുട്ടിക്കു ലഭിച്ചു. ആ പെൺകുട്ടി ലക്ചററുടെ പരിചാരികയായി വരുമ്പോൾ അയാൾ അസ്വസ്ഥനാകുന്നു. സ്ഥലംവിട്ടു പോകുന്നു. മുകളിലത്തെ ഖണ്ഡികയിൽ ഞാനെഴുതിയ ആശയത്തിന്റെ ഹൃദയസ്സ്പർശിയായ ആവിഷ്കരണമാണു പ്രഭാകർ മാച്ച് വേയുടെ 'രണ്ടുകണ്ണുകൾ' എന്ന ചെറുകഥയിലുള്ളത്. (ജനയുഗം വാരിക-അയിരൂർ കെ. രാധാകൃഷ്ണന്റെ ഭാഷാത്തരീകരണം.) മുൻപു പറഞ്ഞ ആശയം ആവർത്തിക്കട്ടെ. ആദിത്യൻ തിളക്കുന്ന ഈ ലോകത്തെക്കാൾ തിളക്കമേറിയതാണ് മരിച്ചവർ വസിക്കുന്ന ലോകം. അത് അസ്വസ്ഥതയോടെയാണ് വിദേശത്താകും വിധവകളും കററവാളുകളും വിചാരിക്കാതിരിക്കട്ടെ. മാച്ച് വേയുടെ കഥ അവരുടെ കണ്ണുകൾ തുറന്നിട്ടുണ്ട്.

* * *

ധീമനെയുടെ സ്മൃതി. പ്രസരിപ്പിക്കുന്നവനായ കലാകാരന്റെ 47

“മാനസികതലത്തിൽ രേഖകളുണ്ടാക്കി സത്യത്തെ അതിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നതിന് സമർത്ഥങ്ങളാണോ തോപ്പിൽ ഭാസിയുടെ വാദങ്ങൾ? മഹാഭാരതത്തിൽ ഉപകഥകളെയുള്ള. കയറിലും ഉപകഥകൾ മാത്രം. മഹാഭാരതം ചരിത്രവും പുരാണവുമാണ്; കയറും അങ്ങനെതന്നെ. അതിനാൽ തകഴി വ്യാസതുല്യൻ-ഇങ്ങനെ പോകുന്നു ഭാസിയുടെ യുക്തിചിന്ത. അത് ചങ്കുററത്തോടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ട് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുന്നു: "തർക്കിക്കാമോ?" തർക്കിക്കാൻ വയ്യ എന്നു മറുപടി നൽകി അല്പമേനായ ഞാൻ പിന്മാറുന്നു.”

ചരിത്രരേഖകളിൽ വരുന്ന കഥകൾക്കും പ്രമേഹരോഗത്തിനു ഇല്ലാത്ത വളരെ നല്ലതാണെന്നു പേരുകേട്ട ഒരു ഡോക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിനെക്കുറിച്ച് ചരിത്രരേഖകളുടെ കർത്താവ് പറയുന്നു: "ഇല്ലാത്ത ഇപ്പോഴത്തന്നെ ആസംപ്രദം ഗുളികയുടെ പരുവം ആയിട്ടുണ്ട്." ഇതു ശരിയാണ്. ഗുളിക പ്രായമായ ഇല്ലാത്ത ലിംഗം ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ തീർത്തുപോയ കാപ്പിക്കൊട്ടുക്കുന്നതു. (Thimble-സൂചി തൂണിയിൽ കത്തിക്കയറ്റാൻ സഹായിക്കുന്നതു. അതിനുവേണ്ടി വിരലിൽ ഇടുന്നതു. ആയ ഒരു മൊരൽ കാപ്പ്) ഇവ രണ്ടും സഹിക്കാം. പല ഹോട്ടലുകളിലും വൈകുന്നേരം കിട്ടുന്ന ഇല്ലാത്ത ഇടിയപ്പവും ഉച്ചയ്ക്കു മിട്ടുവരുന്ന ചോറാണ്. "ചുടാന ബെസ്റ്റ്" ഇല്ലാത്ത ഇരുകണ്ണും എന്നു വിളമ്പുകാൻ പറഞ്ഞാൽ ഉച്ചയ്ക്കു ചോറ് മിട്ടുവന്നുവെന്നും അത് ഇല്ലാത്തവയായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും മനസ്സിലാക്കാം. "ഇല്ലാത്ത ഇരുകണ്ണും" എന്നു മാത്രമേ പറയുന്നതുള്ളവകിൽ കാലത്തു ഉണ്ടാക്കിയ ഇല്ലാത്ത ചൈതന്യം അതല്ലേ. ഇരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഗ്രഹിക്കാം. വേണമെങ്കിൽ അതു കഴിക്കൂ. വയറുവേദന മാത്രമേ വരൂ. 'ചുടാന ബെസ്റ്റ്' ഇല്ലാത്ത 'ലി' കഴിക്കരുത് പുനസ്സം വിഷ്വാ

പഥം-വീണ്ടും ചുടക്കിയത് വിഷസദശം എന്നാണു പ്രമാണം.

സ്നേഹത്തിനു അത്രയ്ക്കു മഹത്വമോ?

വൈവിധ്യവും വൈചിത്ര്യവും നിറഞ്ഞതാണു ജീവിതം. അതിന്റെ 'സാധ്യതകൾ' അനന്തങ്ങളും. ഒരു ബിന്ദുവിൽ തുടങ്ങി സങ്കീർണ്ണതയുള്ള വൃത്തിയായി മാറിയവയാണു മനുഷ്യൻ. അവൻ പ്രദർശനം കാണാൻ ചെന്നപ്പോൾ, കടപ്പുറത്തു കാറ്റോറ്റ് ഇരുന്നപ്പോൾ, ബസ്സിൽ സഞ്ചരിച്ചപ്പോൾ യാദൃച്ഛികമായി കണ്ടതാണു ആ സുന്ദരിയെ. അവൻ അവളുടെ പിറകേ ഓടുന്നു. ബന്ധുക്കളുടെ, മിത്രങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ അവളെ സ്വന്തമാക്കുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണതകളെവിടെ? അതിന്റെ വൈവിധ്യങ്ങൾ എവിടെ? അവനെത്തൊല്ലാം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടു? അതൊക്കെ വിസ്മയിപ്പിക്കുന്ന ചോദ്യമാകുന്നു. സന്തത്യലാഭം നടത്തി, ജോലിചെയ്തു പണമുണ്ടാക്കി, ബാങ്ക് ബാലൻസ് വർദ്ധിപ്പിച്ചു, അതു പില'ക്കാലത്തു മക്കൾക്കു ധൂർത്തടിക്കാനായി ബാങ്കിൽ അന്നെ ഇട്ടിട്ട് മരിക്കുന്നു. എന്തൊരു

പുതുമായ ജീവിതമാണ് അവിന്യം! ഇതിനെല്ലാം കാരണം യാദൃച്ഛികമായി ലഭിച്ച ആ മുഖദർശനം മാത്രമല്ല; ഒരു ക്ഷുദ്രപുഷ്പിക്കുവേണ്ടി ഒരു പുഷ്പൻ ജീവിതം ഇമ്മട്ടിൽ ഹോമിക്കുന്ന നീതിമത്ക്കരിക്കാമോ? എല്ലാക്കാലത്തും എന്നുള്ള സംശയമാണിത്. എങ്കിലും അവളെ കാണുന്ന ആ നിമിഷം, ഹൃദയത്തിൽ മനോഹരമാകുന്ന നിമിഷം സന്യാസകാലത്തെ സമ്മതിക്കാം. അത് ഒരു ക്ഷണിക സത്യമാണ്. ആ ക്ഷണിക സത്യത്തെ പോലെ ചിത്രീകരിക്കാം. (വിത്തു എന്ന കഥ—എക്സ് പ്രസ്സ് വാരിക) കൊയ്ത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. ഒരു ഹരിജന ബാലികയ്ക്ക് അവളുടെ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു യുവാവിനോടു പ്രഥമ ദർശനത്തിൽത്തന്നെ ഉണ്ടായ രാഗത്തെ കഥാകാരൻ അതിഭാവുകതയില്ലാതെ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. പ്രകൃതി അതിന് പശ്ചാത്തലമൊരുക്കിക്കൊടുക്കുന്നു. പ്രകൃതിരാമണീയകത്തിൽ നിന്ന് സ്നേഹരാമണീയകത്തിലേക്കാണ് കഥാകാരന്റെ സഞ്ചാരം.

പുരുഷന്മാർ കട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്ക് പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. 'ഗ്രേറ്റ് ടീച്ചേർസ്' പുരുഷവർഗ്ഗത്തിലേയുള്ളു. പാചകകലയിൽ പുരുഷനുള്ള സാമർത്ഥ്യം സ്ത്രീക്കില്ല...ലേഡിഡോക്ടർമാർ സെസേറിയൻ ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തും. മേജർ ഓപ്പറേഷൻ മുഴുവൻ നടത്തുന്നത് പുരുഷന്മാരാണ്. സ്ത്രീകളിട്ടന്ന ആരോഗ്യങ്ങളുടെ ഡിസൈൻ പുരുഷന്മാർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാണ്. അവർ ഉടുക്കുന്ന സാരിയുടെ മനോഹരമായ ഡിസൈനും പുരുഷന്മാരുടെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ്.

സത്യമാണോ? അതേയെന്നു വേണമെങ്കിൽ പറയാം. എന്നാൽ സ്ത്രീയുടെയും പുരുഷന്റെയും സ്നേഹം താല്ക്കാലിക സത്യമാണ്; അല്ലെങ്കിൽ ക്ഷുദ്രസത്യം. അൽഡസ് ഹക്സ്ലിയുടെ ഏതോ ഒരു പ്രബന്ധത്തിൽ temporary truth എന്നതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ ഭാർയ്യയാണ് എന്റെ ഈ അവിദ്യമായ ചിന്താവികസനത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നത്.

ഉപദേശങ്ങൾ

ശാരീരികവും മാനസികവുമായ ആ രോഗം നിലനിറുത്താനുള്ള ഉപദേശങ്ങൾ:

1. മക്കളെക്കുറിച്ച് ക്ലേശമരുത്.
2. പ്രായമേറിയവരും എന്ന വിചാരം പാടില്ല.
3. ആകാപ്പുന്നിടത്തോളം റോസ്റ്റു കഴിയുക. വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തുനിന്നു മറ്റുള്ളവരോടു സംസാരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് സകല കഴപ്പുള്ളി ഉണ്ടാകുന്നത്.
4. ഉറക്കം ഗുളിക കഴിക്കാതെ രാത്രി സുഖമായി ഉറങ്ങാൻ ശീലിക്കുക.
5. നിങ്ങൾക്കു ധനമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കുറിച്ച് അന്യരോടു പറയാതിരിക്കുക. നിങ്ങൾക്കു പാണ്ഡിത്യമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അതു പ്രദർശിപ്പിക്കാതിരിക്കുക. നിങ്ങൾക്കു രോഗമുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അന്യരെ അതറിയിക്കാതിരിക്കുക. (സ്ത്രീകൾക്കു കടപ്പാട്.)
6. ദീപികവാരികയിൽ ഉണ്ണി ജോ

സഹ് എഴുതിയ ടെലിഗ്രാം എന്ന കഥയും അദ്ദേഹം ഇനി എഴുതാനിടയുള്ള കഥകളും വായിക്കാതിരിക്കുക.

പരാക്രമം സ്ത്രീകളോടു്

ലോകം കണ്ടു കവികളിൽ പ്രധാനർ വാല്മീകി, വ്യാസൻ, ഹോമർ, ഷേക്സ്പിയർ ഇവരാണ്. ഇവരെപ്പോലെ യൊരു കവി സ്ത്രീകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടോ? ഇല്ല. ഐൻസ്റ്റൈൻ, ന്യൂട്ടൻ ഇവർ രണ്ടു പേരുമാണ് ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രമുഖർ. ഇവരുടെ ധീഷണ്യമുള്ള ഉല്പാദന ധീഷണ്യമുള്ള ഒരു സയൻസിസ്റ്റ് സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ലിയോനാർഡോ ഡാവിഞ്ചി, മിക്കലാഞ്ചലോ, ലൂറാൻസിയോ ഫർബെറോ-ഹോമർ (Ludwig Van Beethoven-german composer) സൈഗാൾ, ടോൾസ്റ്റോയ്, സോഫോക്ലിസ്സ്, യൂസ് ഇവരെല്ലാം അവരുടേതായ മണ്ഡലങ്ങളിൽ അഭിനയിച്ചിരുന്നവരാണ്. അവരെപ്പോലെ ഒരു സ്ത്രീയെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാമോ? സാധ്യമല്ല.

പുരുഷന്മാർ കട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ സ്ത്രീകൾക്കു പഠിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. great teachers പുരുഷവർഗ്ഗത്തിലേയുള്ളു. പാചകകലയിൽ പുരുഷനുള്ള സാമർത്ഥ്യം സ്ത്രീക്കില്ല. പ്രിയപ്പെട്ട വായനക്കാരുടെ ബന്ധുക്കൾക്കു വിവാഹം നടത്തേണ്ടിവരുമ്പോൾ പാചകത്തിന് പുരുഷന്മാരെ വിളിക്കുമോ? അതോ സ്ത്രീകളെയാ? വലിയ നഗരങ്ങളിലെ ഹോട്ടലുകളിലെ പാചകമാരെ പുരുഷന്മാരാണ് നടത്തുന്നത്. സ്ത്രീകൾ അതു നടത്തിയാൽ ഹോട്ടൽ അടച്ചുപൂട്ടേണ്ടതായി വരും. ലേഡി ഡോക്ടർമാർ സെസേറിയൻ ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തും. മേജർ ഓപ്പറേഷൻ മുഴുവൻ പുരുഷന്മാരാണ് നടത്തുന്നത്. സ്ത്രീകളിട്ടന്ന ആരോഗ്യങ്ങളുടെ ഡിസൈൻ പുരുഷന്മാർ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതാണ്. അവർ ഉടുക്കുന്ന സാരിയുടെ മനോഹരമായ ഡിസൈനും പുരുഷന്മാരുടെ കണ്ടുപിടിത്തമാണ്.

അല്ലാടി കൃഷ്ണസ്വാമിഅയ്യർ, സർ. സി. പി. രാമസ്വാമിഅയ്യർ, നരിമാൻ ഇവർക്കു സദുക്തമായി നിയമങ്ങളെ ആർക്കും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനാവില്ല. കേസു ജയിക്കണമെങ്കിൽ പുരുഷന്മാരായ വക്കീലന്മാരുടെ അടുക്കലാണ് പോകേണ്ടതെന്നു സ്ത്രീകൾക്കു മറിയം. വിമെൻസ് മാഗസിനിൽ വനിതാ അഭിഭാഷകരെക്കുറിച്ച് പി.സി. ഹരിഷ് എഴുതിയ ലേഖനം കണ്ടപ്പോൾ ഇത്രയും കറിക്കണമെന്നു തോന്നി. ഇതൊരു സാമാന്യ പ്രസ്താവമാണ്. ലേഖനത്തിൽ പരാമർശിച്ച മാനു വനിതകളുടെ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ താഴ്ത്തിപ്പറയുകയല്ല ഞാൻ.

ചൈതന്യം

റഷ്യൻ ചിത്രകാരൻ ബ്രൂലോഫിനെക്കുറിച്ച് ടോൾസ്റ്റോയ് എഴുതിയത് കലാകൗമുദി 48

ഓർമ്മയിൽ എത്തുന്നു. ശിഷ്യന്മാർ വരച്ച ചിത്രങ്ങൾ നോക്കുകയായിരുന്നു ഗുരുനാഥൻ. ഒരു ചിത്രം വെറും ഇടത്തരം ബ്രൂലോഫ് അതിൽ ഒന്നരണ്ടു രേഖകൾ കൂടി വരച്ചുപോർത്തു. അതോടെ ചിത്രത്തിനു ജീവനുമായി. ശിഷ്യൻ അടുത്തുപെട്ട് 'അങ്ങനെയേ രേഖകളേ വരച്ചുള്ളൂ. അതോടെ ചിത്രമാകെ മാറിയല്ലോ' എന്ന് പറഞ്ഞു. ഗുരുനാഥൻ: 'ആ രണ്ടു രേഖകൾ വരച്ചതോടെയാണ് കല രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്.' ബ്രൂലോഫിനെപ്പോലെ ടോൾസ്റ്റോയ്ക്കിനെ വിചാരിച്ചാലും എൻ. വി. ദേവന്റെ ഒരു 'സൗഹൃദദർശനം' എന്ന ചെറുകഥയെ കലാസൃഷ്ടിയാക്കാൻ കഴിയുകയില്ല. (ചന്ദ്രിക ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്) തൊഴിലാളിനേതാവായി ഭാവിക്കുന്ന ഒരു സർക്കാരുദ്യോഗസ്ഥന്റെ കൈക്കുളിമേടിക്കലാണ് കഥയുടെ വിഷയം. ഈ ലോകത്തുള്ള ഏതിനെക്കുറിച്ചും കഥയെഴുതാം. അതിന്റേയലോകവും കഥാകാരൻ അനഭിഗമ്യമല്ല. പക്ഷേ എന്തെഴുതിയാലും മനുഷ്യചൈതന്യം അതിൽ സ്പർശിക്കണം. അതില്ലെങ്കിൽ പത്രറിപ്പോർട്ടുപോലെ അലിഖിതസമാഹാരം യഥാർത്ഥമായ കലാപ്രകൃതി എന്നാണെന്നു നിശ്ചയമില്ലാത്ത എഴുത്തുകാരനാണ് എൻ. വി. ദേവൻ. 'നിങ്ങൾക്കു' എത്ര സംഭവിക്കുന്നുവോ അത്രല്ല അനുഭവമെന്നത്. നിങ്ങൾക്കു സംഭവിക്കുന്നതിൽ നിങ്ങൾക്കു എത്ര പ്രവർത്തിക്കുന്നുവോ അതാണ് അനുഭവം. 'ഇത് അൽഡസ് ഹക്സ്ലിയ പറഞ്ഞതാണ്. ഈ പ്രവർത്തനത്തിനു കെല്ലില്ലാത്തവർ രൂപിക ഇല്ലാത്ത പാഴ്വേലയത്രേ.

കള്ളൻ വീട്ടുകാരനോടു്: 'നിങ്ങൾക്കു ശബ്ദമുണ്ടാകുമെന്നുണ്ടോ? എങ്കിൽ ഞാനും ശബ്ദമുണ്ടാക്കാം.' ശബ്ദത്തിനു പ്രതിശബ്ദം. കലാരാഹിത്യത്തിന്റെ മഹാസ്വപനം ജനിക്കുമ്പോൾ വിമർശനത്തിന്റെ മഹാസ്വപനം ജനിക്കുന്നു. സംഭവസമ്മതിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതല്ല അത്. ഈ പക്ഷി മററാൽ കൈകാര്യം ചെയ്യാം. ഇതുപോലെ അക്രമ സക്തമായിരിക്കേണ്ടത്. വല്ലപ്പോഴും ഒരു നല്ല വാക്കു പറയാൻ കഴിയും. അത്രയുള്ളൂ.

നിരീക്ഷണങ്ങൾ

കന്യതിക്കാരനായ ഒരു ബാലനും—അവൻ അമ്മയില്ല—ഭയമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു് കൊടുക്കുന്നു. അതിട്ടുകൊണ്ട് അവൻ വിഷംകുടി മരിക്കുന്നു. അച്ഛന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഭാര്യയുടെ ക്രൂര്യമാണ് അവന്റെ കന്യതിത്തരത്തിനു ഹേതു—ശാന്തവാരിയർ സഖി വാരികയിലെഴുതിയ 'കാത്തിരുന്ന നിമിഷം' എന്ന കഥയുടെ സാരമാണിത്. കന്യം മറിയത്തിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കാൻ ഒരു സർക്കുസ്കാരൻ അവരുടെ വിഗ്രഹത്തിനു മുന്നിലേക്ക് എണ്ണം തലകത്തി മറിയമാണിരുന്നു. ആനത്തോൾ ഫ്രാങ്ക്സ്

അങ്ങനെയൊരു കഥ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. തന്നാൽ കഴിയുന്നത്ര ഏതൊരുവനും ചെയ്യാനാവൂ. ശാന്ത വാരിയർ കഴിവനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കണം. ഒരു കണ്ണാടി, നോക്കുന്നവന്റെ രൂപം വലുതാക്കി കാണിക്കുന്നു. വേറൊരു കണ്ണാടി ചെറുതാക്കി കാണിക്കുന്നു. മുന്നാമത്തെ കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലനമേയില്ല. ദൃഷ്ടാവനും ആദ്യം—വി. ആർ. ഗോവിന്ദനണ്ണിയുടെ ചെറുകഥയായിട്ടു്. (മനോരമ ആഴ്ചപ്പതിപ്പ്)—തന്നെ സ്ഥൂലീകരിച്ചു കാണുന്നതു മനുഷ്യൻ ഇഷ്ടമല്ല. ഹ്രാസമാർന്നു കാണുന്നതും അവനു രസിക്കുകയില്ല. തന്നെ കാണാതിരിക്കുമ്പോഴാണ് അവൻ ആദ്യം. പാരുതയുള്ള ആശയം കഥാകാരൻ നല്ല രീതിയിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ജീവിതത്തിലെ ആദ്യദൃഷ്ടി കൊച്ചുകാര്യങ്ങളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നലെരാത്രിയിൽ ആകാശത്തക്ക നോക്കിയപ്പോൾ ചന്ദ്രക്കല. മുഹമ്മദ് നബിയെയും അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിച്ച മതത്തെയും ഞാൻ ഓർമ്മിച്ചു. എനിക്ക് ആദ്യം. മാമാക്കു. വാരിക തുറന്നുനോക്കിയപ്പോൾ ശത്രുവിന്റെ കാർട്ടൺ ആടിവാസിയെക്കണ്ട് കൊച്ചുകോവിന്ദൻ അടുത്തുപെട്ടു. ദേവ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ആടിവാസി പറഞ്ഞു താൻ പൊലീസുകാരനാണെന്ന്; പ്രധാന മന്ത്രി ആടിവാസി കോളനിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ താനും മറ്റുള്ള പൊലീസുകാരാണ് ആടിവാസികളുടെ വേഷംകെട്ടി നിന്നതെന്ന്. അത്യന്തിയുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ ചിരിച്ചു. ജീവിതത്തിലെ ആഹ്ലാദങ്ങൾ കൊച്ചുകാര്യങ്ങളിൽത്തന്നെയാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ആ കൊച്ചുകാര്യങ്ങൾ വലിയ കാര്യങ്ങളെ ഓർമ്മിപ്പിക്കും.

ആകൃതിസംശയാൽനിന്നു മുൻതിരിയ്ക്കുവാൻ പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ഉടലെടുത്ത രൂപവും സാരസ്യത്തിന്റെ ഇരിപ്പിടവുമായ ഒരു മഹാവ്യക്തി കടലുറപ്പുകൊണ്ടു കപ്പലുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഞാൻ ചെന്നു കയറി. 'സാറു കടലാസുകപ്പൽ ഉണ്ടാക്കുകയാണോ?' അദ്ദേഹം: 'അതേ ശരിയായ കപ്പലിൽ കയറാനൊത്തില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇതെങ്കിലുമാകട്ടെ.' ഇംഗ്ലണ്ടിൽ തന്നെ പഠിക്കാൻ അയയ്ക്കാമെന്നു ഫാദർ ഇൻ-ലാ വിവാഹത്തിനു മുൻപ് പറഞ്ഞതു നടക്കത്തക്കതല്ലെങ്കിൽ അമർഷം അദ്ദേഹം അങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കി. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പോയിട്ടില്ലാത്ത ഞാൻ അനന്തൻ അത്തിക്കയം പരമ്പരയിൽ വാരികയിലെഴുതുന്ന 'അല്ലാമ അനുഗ്രഹിച്ച നാടുകളിൽ' എന്ന യഥാർത്ഥവിവരണം കൗതുകത്തോടെ വായിക്കുന്നു.

താനുണ്ടാക്കിവച്ച കടങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ ഒരുത്തൻ ഗൗഹ് രാജ്യത്തു പോകുന്നു. അവധിക്കുവന്നപ്പോൾ അയാളുറിയുന്ന മകൻ പഠിക്കുന്നില്ലെന്ന്. തിരിച്ചുപോകേണ്ടതില്ല എന്നു തീരുമാനം. പക്ഷേ കടങ്ങൾ വീട്ടുന്നോടി പോകുക

തന്നെ ചെയ്യുന്നു—ഇതു മനോരമജ്യോതിസുധാകരൻ രാമനളി എഴുതിയ ദേശാടനപ്പുഷ്പികൾ എന്ന കഥ (ചെറുകഥാമത്സരത്തിൽ സമ്മാനം നേടിയ കഥ)—ഈശ്വരനെയും മനുഷ്യനെയും കൂട്ടിയിണക്കുന്നതാണ് സാഹിത്യമെന്നു പറയാറുണ്ട്. അതിനുവന്ന ഗതികേട്.

അനുഗ്രഹിതനായ കവി പി. കണ്ണിരാമൻ നായർ എന്ന 'ആശാനെ'

മഹാകവി പി.

എന്നു വിളിക്കുമായിരുന്നു. ഞാനതിൽ വിപ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിച്ചപ്പോൾ 'നിങ്ങൾ എന്റെ ഗുരുവാണ്' എന്നു അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ഏതാനും മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, തന്നെ ഏതിർത്ത ഒരു സാഹിത്യകാരനെ 'പുത്തോട്ടു മുഖംകൊണ്ടു കിളച്ചു മടിക്കുന്ന പിപ്പന്നി' എന്നു വിളിച്ചു. മറ്റൊരു സാഹിത്യകാരനെ ജാസനത്തിയെന്നും. രണ്ടും ശരിയല്ലെന്നു ഞാൻ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചപ്പോൾ 'ഞാൻ ഇനിയും അങ്ങനെ വിളിക്കും.' എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞത്. ഇപ്പോഴൊന്നിയാൽ ആശാനെ. ആ ആശാനെക്കണിർക്കട്ടെ. അയാളും പിപ്പന്നിയുംകും. കവിതയുടെ മനസ്സ്!

എം. പി. നാരായണപിള്ള

അരി തിന്നുന്ന വിചിത്ര ജീവികൾ

നാഴെ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പത്രവാർത്ത ഒരുപക്ഷേ ഇതിനകം നിങ്ങൾ വായിച്ചിരിക്കും. ഒരുതവണ വായിച്ചാൽ പോരാ ഇതു. ഇതിന്റെ ഗുൽസറിയാൻ, അനുഭവിക്കാൻ, പലയാവർത്തി വായിക്കണം.

“തൃശ്ശൂർ: ഒരുലക്ഷത്തിലധികം ലിറർ പാൽ ജില്ലാ പാൽ വിതരണ സഹകരണയൂണിയൻ ചെരിച്ചുകളഞ്ഞു.

ജൂൺ 1 മുതലുള്ള കണക്കാനിതു. പ്രതിദിനം 2500 ലിറർ പാൽ നഗരത്തിലെ ചാലുകളിൽ ഒഴുക്കിവരികയാണ്. അതു ഡി.സി.ബർവരെ തുടരേണ്ടിവരുമെന്നാണ് പറയുന്നത്.” (മാതൃഭൂമി, സെപ്റ്റംബർ 16)

നമ്മൾ വിചാരിക്കുന്നതിലുമൊക്കെ എത്രയോ പുരോഗമിച്ചിരിക്കുന്നു നമ്മുടെ നാട്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ ജനങ്ങൾക്ക് പാൽപോലും മടുത്തു. അവർ കാലത്തും ഉച്ചയ്ക്കും നാലുമണിക്കും അത്താഴത്തിനും കിടക്കാൻനേരത്തും കുടിക്കുന്നത് പാൽ മാത്രമാണ്. പിന്നെയും പാൽ ബാക്കിവന്നാലോ?

കുട്ടികളുടെ കഥ പറയാനില്ല. എപ്പോഴും നിർബന്ധിച്ചു അവരെ പാലു കുടിക്കുന്നതു കാരണം പാലെന്നു കേട്ടാൽ അവർ ഓടിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. “എനിക്കു പാൽ വേണ്ട” എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇക്കാലത്തു കുട്ടികൾ അലരുകയുണ്ടാകുന്നു.

ആളുപ്രതികളിലെ സ്ഥിതി ഇതിലും കഷ്ടമാണ്. നേഷ്സകൾ നിർബന്ധിച്ചു പാൽ കുടിക്കുമെന്നു പേടിച്ച് രോഗികൾ സുഖക്കേട് മാറുന്നതിനു മുമ്പ് ഏഴുനേരം ഓടുന്നു. ഒരു രോഗിക്കു ഒരു ദിവസം എത്ര പാൽ കുടിക്കാം?

ഈയിടെ തൃശ്ശൂർ ട്രാൻസ്ഫോർട്ട് ബസ്സ്റ്റാൻഡിനടുത്തു ഒരു ഹോട്ടലിൽ ഞാൻ ഉണ്ണാൻ കയറി. ഇല വച്ചതിനോടൊപ്പം ഒരു ഗ്ലാസ് പാൽകുടി വച്ചു. വിളമ്പുന്നയാളോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു “പാൽ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല. ഇതെടുത്തു കൊണ്ടുപോകണം. സ്വാമി.” പള്ളി പറഞ്ഞു, “പററില്ല. വെള്ളത്തിനു പകരം പാലാണിവിടെ കൊടുക്കുന്നത്. അതിനു ചാർജില്ല.”

“എന്നാൽ ഇല കഴുകാൻ സ്വല്പം വെള്ളം വേണമല്ലോ.” “അതു” സ്പെഷ്യൽ ആയി ഓർഡർ ചെയ്യണം..”

ഇതുപോലെ വെറുതെ കൊടുത്തിട്ടും തിന്നില്ലെങ്കിൽ ജില്ലാ പാൽ വിതരണസംഘം നടത്തുന്ന പാവങ്ങൾ എന്തുചെയ്യും, ചെരിച്ചുകളയുകയല്ലാതെ. പക്ഷെ ചെരിച്ചുകളയുന്നതും എളുപ്പമല്ല. ടി വാർത്തയുടെ രണ്ടാം ഭാഗം വായിച്ചുനോക്കൂ.

“ചാലുകളിൽ പാൽ കെട്ടിക്കിടക്കുന്നതിനാൽ പല സ്ഥലത്തും സമീപവാസികൾക്ക് പ്രയാസമായി. ചീത്തപ്പാലിൽ നിന്നുള്ള ദുർഗ്ഗന്ധം സഹിക്കാനാവില്ല.”

അപ്പോൾ ഈ പാലായ പാലൊക്കെ എന്തു ചെയ്യണം? ഒരിക്കലും പാലും തേങ്ങമൊഴുകുന്ന ഒരു നാടായിക്കൂടെ തൃശ്ശൂർ?

പട്ടയൊഴുകുന്ന ചാലുകളുടെ പവിത്രത പാലൊഴുകി ഇല്ലാതാക്കാമോ? ജനങ്ങൾ പറയുന്നതിലും കാര്യമുണ്ട്. പാൽ ചീഞ്ഞുനാറ്റം. പട്ട ചീഞ്ഞുനാറ്റില്ല. കൂടുതൽ പവിത്രത പട്ടയായിരിക്കട്ടെ?

അപ്പോൾ ഈ ആയിരക്കണക്കിന് ലിറർ പാൽ എന്തു ചെയ്യണം? ഉറയൊഴിച്ചു തെരക്കാം. അതിന് എത്ര പാത്രങ്ങൾ വേണം. എത്ര ഉറകൾവേണം. കടത്തു വെണ്ണയുണ്ടാക്കാം. അതിന് കടയാനായി എത്ര കടകോലുകൾ വേണം. കയ്യിൽ ചൊറിയില്ലാത്ത എത്ര പെണ്ണുങ്ങളെ കൊണ്ടുവരണം. ഇനി വെണ്ണ ആക്കം വേണ്ടെങ്കിൽ അതു ഉരുക്കി നെയ്യാക്കാം. കള്ളവും പൊളിയും പറയുന്നവരുടെ കൈ മുക്കി സത്യം തെളിയിക്കാനാണല്ലോ ചിരപുരാതന കാലമായി തിളച്ച നെയ്യ് ഉപയോഗിച്ചുപോന്നിട്ടുള്ളത്. പക്ഷേ, അതിന് കള്ളവും പൊളിയും നാട്ടിൽ ഇല്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ഈ തിരുവോണത്തിന് തൃശ്ശൂർ വന്ന മാവേലി ചാലുകളിൽ പാലൊഴുകുന്നതു നോക്കി കറേണരും തരിച്ചുനിന്നു പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പഴയ ഡയലോഗിനി വില പോകില്ല. മാവേലി നാടവാണിരുന്ന കാലത്തുപോലും പാൽ ഓടയിലൂടെ ഒഴുക്കിയിട്ടില്ല. അതിലും വലിയ സമൃദ്ധി വന്ന ഒരു നാട്ടിൽ വന്നു പഴയകാലം ഓർമ്മിച്ചിട്ടെന്തു നേടാനാണ്?

എന്തഭിഷേകം വേണമെങ്കിലുമായിക്കൊള്ളൂ. പാലഭിഷേകംമാത്രം വേണ്ടെന്നാണ് വടക്കുംനാഥന്റെയും പക്ഷം.

വടക്കുംനാഥനെക്കാൾ വിഷമിച്ചിരിക്കുന്നത് അമേരിക്കക്കാരാണ്. ഇത്രയുംകാലം വലിയ വായിൽ വർത്തമാനം പറഞ്ഞിട്ടും, കോടീശ്വാരന്മാരുടെ ജനസംഖ്യപ്പെരുപ്പം തടയാൻ ‘നിരോധം’ ഇറക്കുമതി ചെയ്തിട്ടും, അവർക്കു ഗോതമ്പേ ചട്ടുകരിക്കാൻ പററിയിട്ടുള്ളൂ. ഏറിവന്നാൽ ചോളവും. പാൽ ചെരിച്ചുകളയാനുള്ള സമൃദ്ധി ഇനിയും നേടിയിട്ടില്ല. ഓളിനമ്പതാടകൾ വീതമുള്ള ന്യൂസിലാൻറിൽപ്പോലും ആട്ടിൻപാൽ പാൽപ്പൊടിയാക്കുകയല്ലാതെ ഓടയിലൊഴുക്കാറില്ല.

അതൊക്കെ പറഞ്ഞിട്ടെന്തു കാര്യം? സമ്പന്നമായ തൃശ്ശൂർ നഗരത്തിൽ, പുച്ചുകുപ്പോലും പാൽ കുടിക്കാത്ത തൃശ്ശൂർ നഗരത്തിൽ, ഓടകളിൽ പാലും ചാലുകളിൽ തേങ്ങമൊഴുകുന്ന തൃശ്ശൂർ നഗരത്തിൽ, പാൽ കുടിക്കാൻ ആളില്ലാതെപോയാൽ നാം എന്തുചെയ്യും. വെറുതെ കൊടുത്താലും മനുഷ്യർ പാൽ വേണ്ടെന്നു പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ...

പക്ഷേ, അദ്ഭുതങ്ങൾ തീർന്നിട്ടില്ല.

തൃശ്ശൂർനഗരത്തിൽ ഞാൻ ചില വിചിത്ര മനുഷ്യരെ കണ്ടു. അവരുടെ നെയ്യെത്തിനിന്നിരുന്നു. കണ്ണിനചുറ്റും കരുവാളിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ മെലിഞ്ഞ ശരീരം ആവശ്യത്തിലധികം ഇരുണ്ടതായിരുന്നു. അവരുടെ കുട്ടികളുടെ കൈയിന്റെയും കാലിന്റെയും മുട്ടകൾ വലുതായി കൊണ്ടിരുന്നു. ശരീരത്തിനേക്കാൾ വേഗത്തിൽ വളരുന്ന ര്ലയുള്ള കുട്ടികൾ. മടിച്ചിലപോലത്തെ തുങ്ങിക്കിടക്കുന്ന മുലകളുള്ള പെണ്ണുങ്ങൾ അവരുടെകൂടെയുണ്ടായിരുന്നു.

താനമ്പേഷിച്ചു; ഈ അദ്ഭുതമനുഷ്യർ ആരാണ്? ഇവർ പോഷകമായ ആവരണം ഇഷ്ടമില്ലാത്ത മനുഷ്യരാണ്. ഇവർക്ക് പാൽ അലർജിയുണ്ട്. ഇവരുടെ പ്രഭു പാൽവിതരണ സഹകരണസംഘങ്ങളെ ചുറ്റിവരുന്ന ഒരു അപൂർവ്വരോഗമാണ്.

എന്താണി രോഗത്തിന് നിദാനം?

ഇവർ പാൽ കുടിക്കുന്നില്ല.

ഇവർക്കു പാൽ തിളപ്പിച്ചു കൊടുത്തുനോക്കിയോ?

നോക്കി. വളരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചുനോക്കി. പക്ഷേ ഇവർക്കു കിട്ടുന്ന കൂലി അവർ റേഷനി വാങ്ങിക്കാനായി ചെലവാക്കുന്നു. അരി വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽപ്പിന്നെ പാൽ വാങ്ങാൻ അവരുടെ കൈയിൽ ഒന്നും ബാക്കിയുണ്ടാകുന്നില്ല.

ഒരു തുള്ളി പാൽപോലും ഇവർ കഴിക്കുന്നില്ലേ? ഇത്തരീരി സംഭാരം?

ഇല്ല. അവർ പറയുന്നത് ഒരു കടംബത്തിന്റെ ഒരു ദിവസത്തെ അരിവാങ്ങുന്ന കാശുപോരാ ഒരു ലിറർ പാലുവാങ്ങാൻ. അരിവാങ്ങാനായി കിട്ടുന്ന കാശെല്ലാം ധൂർത്തടി കുന്നവരാനി വിചിത്ര ശരീരങ്ങൾ.